Rubinul cu şapte stele
BRAM STOKER

The Jewel of Seven Stars 1903, Jarrolds Publishers (London) Ltd.

Toate drepturile asupra prezentei ediţii în limba română sunt rezervate Editurii Artemis

ISBN 973 – 566 – 023 – 7

BRAM STOKER

RUBINUL cu șapte stele

Traducere de GEORGE MICIACIO

Bucureşti, 1992

Coperta seriei: MIHAIL BOITOR

Pe coperta:
Fragment dintr-o Carte a Morţilor
Zeul soarelui, Osiris, aşezat pe tron şi ţinând în mâini însemnele autorităţii sale, sceptrul şi biciul. În spatele lui se află soţia sa Izida şi sora sa Neftis. Pe floarea de lotus care creşte din piedestalul tronului sunt cei patru fii ai lui Osiris: Amset, Hapi, Duamutef şi Kebehsenuf. Deasupra lor este ochiul înaripat al zeului Horus.

Cuvânt înainte

Bram Stoker. *Cine este acest scriitor, maestru al romanului fantastic, autor al unei opere cu destin atât Un văl a acoperit viaţa omului al cărui nume a rămas o vreme necunoscut chiar în propria lui iară.*

Bram Stoker s-a născut în anul 1847, oraşul Dublin. Într-o familie de funcţionari modeşti, care nu au putut asigura copilului lor un trai prea îndestulat. Micului Bram s-a dezvoltat totuşi frumos, şi ca fizic şi ca intelect, ajungând la vârsta adolescenţei un tânăr viguros şi bun sportiv. Dar acest lucru nu l-a împiedicat să fie şi un pasionat cititor, dublat de un studios, înclinat în mod deosebit spre esoterism, ocultism şi mistică.

Existenţa începe să şi-o câştige intrând în gazetărie, unde publică eseuri şi cronici teatrale. În timpul liber frecventează un cerc de ocultism neo-păgân, denumit „The Gold Dawn în the Outer". În acest mediu iniţiatic capătă o mulţime de cunoştinţe despre ocultism şi parapsihologie, fără de care, cu siguranţă, n-avea cum să realizeze opera care l-a făcut atât de celebru.

Încearcă să scrie un roman şi reuşeşte, dând la iveală acel faimos Dracula, *povestea vampirului din Carpaţi, care face repede înconjurul lumii, atât sub formă narativă*, cât şi ca dramatizare ca film.*

Pătruns de esoterism şi având, se pare, şi multiple cunoştinţe în domeniul egiptologiei, tot ceea ce scrie el mai târziu poartă amprenta acestui ocultism caracteristic sfârşitului de secol în care a trăit. Cu astfel de cunoştinţe de prim ordin, el publică 1903 o a doua carte.

Cartea a apărut în traducere la editura „Univers" în anul 1990.

The Jewel of Seven Stars – Rubinul cu şapte stele, *nu este vorba de vampiri, ci de altfel de funie spectrale.*

Povestea leagă două lumi: cea a zilelor noastre, reală şi prozaică, de o alta, veche şi incredibilă, din care supranaturalul erupe violent, punând în primejdie însăşi existenta personajelor, implicate în acţiune.

Rubinul cu şapte stele *nu este numai o plăsmuire fantastică; ea poartă într-însa şi o poezie aparte care însoţeşte un mesaj profund uman, venit dintr-o lume veche şi ce ni se adresează nouă, celor de azi, sperând să ne facă mai înţelepţi, mai buni şi mai omenoşi.*

Bram Stoker reuşeşte şi de astă dată, după care, în anul 1912, ia drumul către Marele Necunoscut.

Cuprins:

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX

I.

Un apel în noapte.

Totul părea atât de real, încât cu greu puteam să-mi

imaginez că retrăiam ceva ce mi se mai întâmplase o dată. Şi, totuşi, fiecare episod se consuma, nu ca un pas nou în logica lucrurilor, ci ca ceva mai dinainte stabilit. Aşa îşi râde de noi memoria, atât pentru cele bune cât şi pentru cele rele, pentru plăceri şi pentru suferinţe, pentru bucurii şi pentru necazuri. Astfel, viaţa capătă un gust dulce-amar, iar ceea ce a fost odată făcut devine etern.

Iarăşi, aceeaşi luntre uşoară, încetând să mai săgeteze apele calme, cu vâslele sclipind în lumină şi răspândind stropi, alunecând la adăpost de soarele nemilos al lui iulie, în umbra răcoroasă, pe sub rămurişul aplecat al sălciilor. Eu stăteam în picioare legănat de barcă, iar ea, aşezată şi tăcută, se ferea cu îndemânare de crengile răzleţe şi de ramurile ce se dezdoiau elastice ca nişte arcuri. Vedeam iarăşi, sub baldachinul verde, transparent, apa căpătând nuanţe cafeniu-aurii; iar ţărmul acoperit de iarbă împrumuta lumini de smarald. Şi acum mă aflam din nou în umbra răcoroasă, cu nenumăratele zgomote ale naturii, dinăuntrul şi din afara frunzişului, încet-încet preschimbate într-un zumzet somnoros, a cărui atmosferă de mulţumire făcea ca lumea înconjurătoare, cu necazurile ei enervante, dar şi cu mai neliniştitoarele ei bucurii, să poată fi uşor dată uitării. O auzeam iarăşi, în acea binecuvântată izolare, pe tânăra fată renunţând la convenţiile unei educaţii formale şi rigide, vorbindu-mi cu un aer firesc şi visător despre singurătatea noii sale vieţi. Cu glas scăzut şi trist, mă făcea să simt că toţi cei ce alcătuiau gospodăria vastului cămin în care ea trăia erau, fiecare în parte, nişte însinguraţi; şi acest lucru nu numai din pricina felului distant şi superior de a se comporta al tatălui său, ci chiar şi din ai ei înşăşi; că acolo, pentru încredere nu există nici un altar; şi nici un sanctuar pentru înţelegere; că până şi chipul părintelui său se dovedea la fel de îndepărtat, pe cât de îndepărtată este astăzi de noi viaţa bătrânească de la ţară. O dată mai mult, înţelepciunea mea de bărbat şi experienţa anilor mei se

aşterneau acum la picioarele acestei fete. Era, pe cât se pare, datoria lor s-o facă, întrucât „Eul” meu personal nu avea nici un cuvânt de spus, ci doar obligaţia de a se supune unui imperativ absolut. Şi clipele zburau şi se înmulţeau din nou la nesfârşit. Căci viaţa se contopeşte cu misterele visului şi se reînnoieşte mereu, se schimbă şi rămâne totuşi aceeaşi – ca şi sufletul unui muzician într-o fugă. Astfel, iarăşi şi iarăşi, amintirile mi se pierdeau în somn.

Se pare că niciodată nu a existat odihnă perfectă. Chiar şi în Paradis, şarpele îşi înalţă capul printre ramurile încărcate ale Arborelui Cunoaşterii. Liniştea nopţii fără vise c întreruptă de tunetul unei avalanşe; de clipocitul apelor revărsate; de clinchetul clopoţelului unui tramvai care îşi anunţă trecerea printr-un oraş american cufundat în somn; de plescăitul unor vâsle, undeva pe mare… Oricare din ele tulbură vraja Edenului meu. Baldachinul de verdeaţă de deasupra noastră, înstelat cu puncte nestemate de lumină, părea că se cutremură de zgomotul continuu al vâslelor; şi clopoţelul nervos parcă nu mai vroia deloc să se oprească…

Brusc porţile somnului se desfăcură larg şi auzul meu trezit percepu sursa sunetului care mă deranja. Existenţa în stare de veghe este destul de prozaică – cineva bătea şi suna la o uşă pe stradă.

În locuinţa mea din Jermyn Street eram destul de obişnuit cu zarva zilnică; de obicei, fie că eram treaz sau dormeam, treburile, deşi zgomotoase, ale vecinilor mei nu mă priveau. Însă hărmălaia de acum era prea continuă, prea insistentă, prea imperativă ca să fie ignorată. O voinţă activă se ghicea în spatele acestor sunete neîntrerupte; şi o încordare sau o nevoie în spatele acestei voinţe. N-am fost niciodată egoist şi, la gândul că cineva avea nevoie de ajutor, am sărit din pat imediat. Instinctiv, m-am uitat la ceas. Era exact ora trei; se vedea o uşoară urmă de cenuşiu pe marginea storului de culoare verde

care menţinea întunericul în cameră. Acum îmi dădeam seama că bătăile şi sunatul aveau loc chiar ia uşa noastră; şi era de asemenea clar că nu se trezise nimeni care să deschidă. M-am înfăşurat în halat, mi-am pus papucii şi am coborât la uşa din hol. Când am deschis-o, am văzut un omuleţ cu o mână apăsată ferm pe butonul soneriei iar cu cealaltă lovind mereu cu inelul de metal în uşă. În clipa când mă văzu încetă şi zgomotul; una din mâini i se ridică automat până la borul pălăriei, iar cealaltă scoase din buzunar o scrisoare. În faţa intrării staţiona un cupeu arătos; caii suflau greu, ca după o cursă grăbită. Un poliţist cu lanterna aprinsă încă, atârnată de centură, se oprise alături, atras de gălăgie.

— Scuzaţi, domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar am ordine precise; nu trebuia să pierd nici un moment şi să bat şi să sun până vine cineva. Pot să vă întreb, domnule, dacă domnul Malcolm Ross locuieşte aici?

— Eu sunt Malcolm Ross.

— Atunci scrisoarea asta e pentru dumneavoastră, domnule şi cupeul tot pentru dumneavoastră, domnule!

Mirat şi curios, am luat scrisoarea pe care mi-o întindea omul. Ca avocat, avusesem desigur, când şi când, ocazia să-mi pun timpul la dispoziţia vreunui solicitant; însă niciodată nu mi se întâmplase ceva de felul acesta. Am intrat înapoi în hol, închizând uşa, dar nu de tot; apoi am aprins lumina. Plicul purta adresa scrisă de mână. Un scris necunoscut, de femeie. Şi începea brusc, fără: „dragă domnule” sau ceva asemănător: „Aţi spus că aţi dori să mă ajutaţi când aş avea nevoie; şi cred că aţi afirmat-o în mod serios. Momentul acesta a venit mai curând decât mă aşteptam. Am un mare necaz şi nu ştiu încotro să mă îndrept şi cui să mă adresez. Mă tem că tatăl meu a fost victima unui atentat; dar, slavă Domnului, e încă în viaţă, însă este total inconştient. Am trimis după medic şi am anunţat poliţia; dar aici n-am pe nimeni care să mă ajute. Veniţi imediat, dacă puteţi; şi vă rog să mă iertaţi. Cred ca

mai târziu o să-mi dau seama de ce am făcut cerându-vă ajutorul; dar acum nu mă pot gândi la nimic altceva. Veniţi! Veniţi imediat!

MARGARET TRELAWNY”

În sufletul meu, în timp ce citeam, se luptau durerea cu bucuria; dar gândul care mă stăpânea era că ea avea necazuri şi că apelase la mine – ia mine! Aşadar visul în care o văzusem nu era cu toiul lipsit de temei. Am strigat afară la servitor:

— Aşteaptă! Vin într-o clipă! Şi am zburat sus pe scări.

Câteva minute au fost de ajuns ca să mă spăl şi să mă îmbrac, şi, imediat, goneam pe străzi atât cât putea calul să fugă. Era zi de târg şi, când am ajuns în Piccadilly, locul era plin de un nesfârşit şuvoi de căruţe venind dinspre vest; în rest însă şoseaua era liberă şi am mers repede. Îi cerusem servitorului să se suie în cupeu cu mine, ca să-mi poată spune pe drum ce s-a întâmplat. Stătea stângaci cu pălăria pe genunchi, în timp ce-mi vorbea.

— Domnişoara Trelawny, domnule, a trimis un om să ne spună să pregătim imediat o trăsură; şi când am fost gata a venit chiar dânsa şi mi-a dat scrisoarea şi i-a spus lui Morgan – vizitiul – să zboare. Mi-a zis să nu pierd nici o clipă şi să bat în uşă până iese cineva.

— Da, ştiu, ştiu – mi-ai spus! Dar vreau să aflu de ce a trimis după mine. Ce s-a întâmplat la voi?

— Nu prea ştiu exact, domnule; doar că l-au găsit pe stăpân în cameră la el în nesimţire, cu cearceaful plin de sânge şi cu o rană la cap. N-au putut să-l trezească nicicum. Chiar domnişoara Trelawny, ca l-a găsit.

— Cum de a dat peste el la o asemenea oră? Cred ca era noaptea târziu.

— Nu ştiu, domnule, nu cunosc amănunte.

Şi cum nu mai putea să-mi relateze nimic, am oprit un moment trăsura, ca să-l las să urce pe capră; apoi, rămas singur, am început să mă gândesc în fel şi chip la

toată întâmplarea asta. Mai erau multe lucruri despre care aş fi putut să-l întreb pe servilor; şi, câteva minute după plecarea lui, mi-a părut rău că n-am profitat de ocazie. Însă, gândind mai bine, am fost bucuros că am rezistat tentaţiei. Socoteam că era mai discret să aflu tot ce vroiam despre domnişoara Trelawny chiar de la ea însăşi şi nu de la servitori. Am gonit în viteză pe Knightsbridge, făcând să vibreze zdravăn aerul dimineţii cu frumoasa noastră trăsură. Am ocolit Kensington Palace Road şi îndată ne-am aflat în faţa unei clădiri mari pe partea stângă, mai aproape, după cât am putut aprecia, de Notting Hill decât de capătul Kensington al bulevardului. Era o casă cu adevărat frumoasă, nu numai ca dimensiuni, dar şi ca arhitectură. Arăta mare chiar şi în lumina ştearsă a dimineţii, care tinde să micşoreze măsura lucrurilor.

Domnişoara Trelawny mă întâmpină în hol. Nu avea deloc aerul că e încurcată. Părea să conducă totul cu o autoritate de adevărat stăpân; lucru cu atât mai demn de remarcat cu cât era foarte agitată şi palidă la faţă. În holul cel mare se aflau mai mulţi servitori, bărbaţii stând laolaltă lângă intrare, iar femeile grupate toate în faţa celorlalte uşi. Un ofiţer de poliţie stătea de vorbă cu domnişoara Trelawny; lângă el se mai găseau doi bărbaţi în uniformă şi un civil. Când ea îmi întinse repede mâna i-am citit imediat în privire că se liniştise şi i-am surprins şi un oftat slab de uşurare. M-a salutat simplu.

— Ştiam că o să veniţi!

O strângere de mână poate spune mult, chiar atunci când nu intenţionează să spună nimic deosebit. Mâna domnişoarei Trelawny se pierdu puţin într-a mea. Nu pentru că ar fi fost o mână mică; era o mână fină şi mlădioasă, cu degete delicate, lungi – o mână deosebit de frumoasă; a fost un abandon de sine involuntar. Şi, chiar dacă în acel moment n-am putut să stărui asupra cauzei fiorului care mă stăpânea, mai târziu am aflat-o.

Ea se întoarse către ofiţerul de poliţie şi spuse:

— Domnul Malcolm Ross.

Poliţistul salută şi răspunse:

— Îl cunosc pe domnul Malcolm Ross, domnişoară. Poate îşi va aduce aminte ca am avut cinstea să lucrez cu dânsul în cazul Brixton Coining.

Nu băgasem de seamă la prima vedere cine era, toată atenţia mea fiind acaparată de domnişoara Trelawny.

— Da, sigur, domnule Dolan, îmi amintesc foarte bine, am spus în timp ce îi strângeam mâna.

Am putut să observ că lucrul acesta păru s-o liniştească pe domnişoara Trelawny. În atitudinea ei exista o urmă vagă de tulburare, care îmi atrase atenţia. Mi-am dat seama în mod instinctiv că ea ar fi fost mai puţin încurcată dacă ar fi putut să stea de vorbă singură cu mine. Aşa că i-am spus comisarului:

— Poate ar fi mai bine ca domnişoara Trelawny să stea puţin de vorbă, câteva minute doar, cu mine. Dumneavoastră aţi aflat probabil de la dânsa tot ce ştie. Aş putea înţelege mai uşor cum stau lucrurile dacă i-aş pune şi eu câteva întrebări. Pe urmă vom discuta problema împreună, dacă se poate.

— Aş fi încântat să vă pot fi oricum de folos, domnule, răspunse el cu vioiciune.

Urmând-o pe domnişoara Trelawny, m-am îndreptat către o încăpere elegantă în care se pătrundea din hol şi care dădea înspre grădina din spatele casei. După ce am intrat şi eu am închis uşa, ea zise:

— Am să vă mulţumesc mai târziu pentru amabilitatea de a-mi fi venit în ajutor; dar ca s-o puteţi face mai bine, trebuie să cunoaşteţi faptele.

— Vorbiţi, o îndemnai eu. Spuneţi-mi tot ce ştiţi şi nu scăpaţi nici un amănunt, oricât de neînsemnat ar putea să vă pară în acest moment.

Ea continuă imediat:

— Am fost trezită de un sunet; nu ştiu ce-a fost. Ştiu numai că l-am auzit în somn; apoi deodată m-am deşteptat,

cu inima bătându-mi tare, îngrijorată, dar atentă la orice eventual zgomot venit din camera talei. Camera mea e alături de a sa, şi-l pot auzi deseori mişcându-se, înainte de a mă lua somnul. El lucrează până noaptea târziu, uneori chiar foarte târziu; aşa că atunci când mă trezesc noaptea, cum mi se întâmplă uneori, sau în zorii zilei, îl mai aud încă lucrând. Am încercat o dată să-l dojenesc că stă aşa târziu, că nu-i face bine; dar n-am mai îndrăznit niciodată să repet acest lucru. Ştiţi cât poate fi de rigid şi de rece – vă puteţi cel puţin aminti ce v-am povestjt despre el; iar când este politicos, în asemenea situaţie e cumplit. Îl suport mult mai bine când e supărat; dar când e potolit şi domol şi colţurile gurii lasă să i se vadă dinţii ascuţiţi, cred că mă simt – ei bine, nu ştiu cum să spun! Noaptea trecută m-am sculat încet şi m-am strecurat spre uşă, pentru că mă temeam cu adevărat să nu-l deranjez. Nu se simţea nici un fel de mişcare şi nu se auzea nici un fel de geamăt, nimic; dar percepeam totuşi un zgomot ciudat, ca de ceva care se târa şi un sunet slab de respiraţie înăbuşită. Ah! A fost îngrozitor, să stau acolo în întuneric şi în liniştea aceea şi să mă tem – de ce anume, nu ştiu nici eu! Până la urmă mi-am luat inima în dinţi, şi, apăsând clanţă cât am putut mai uşor, am deschis uşa doar puţin. Înăuntru era complet întuneric; am putut distinge doar conturul ferestrelor. Dar zgomotul respiraţiei în beznă, devenit din ce în ce mai clar, era înfiorător. În timp ce ascultam, zgomotul continua; dar nu se auzea nimic altceva. Atunci am împins brusc uşa. Mi-era frică s-o deschid încet; mi se părea că în spatele ei stătea o fiinţă îngrozitoare, gata să sară asupra mea! Am aprins lumina şi am intrat în cameră. M-am uitat mai întâi la pat. Cearşafurile erau toate mototolite, aşa că am înţeles că tata stătuse în pat. Dar în mijlocul acestuia se vedea o pată mare roşie întunecată, care se întindea către o margine şi care m-a făcut să-mi îngheţe inima. Şi, cum priveam la ea, am auzit iar zgomot de respiraţie venind din celălalt capăt al camerei şi mi-am

îndreptat ochii într-acolo. Tata zăcea întins pe partea dreaptă cu braţul sub el, ca şi cum corpul său fără viaţă ar fi fost îngrămădit acolo. Dâra de sânge străbătea camera până la pat, iar în jurul corpului se făcuse o baltă care arata teribil de roşie şi de lucioasă când m-am aplecat să-l examinez pe tata. Locul unde zăcea se afla exact în faţa seifului mare. Era în pijama. Mâneca stingă îi fusese ruptă, descoperind braţul întins înspre seif. Arăta – oh! Îngrozitor, pătat tot cu sânge şi cu carnea ruptă sau tăiată în jurul unui lanţ brăţară de aur de la încheietură. Nici nu ştiam că el poartă aşa ceva şi am fost peste măsură de surprinsă.

Se opri un moment; şi, deoarece doream s-o mai liniştesc puţin, abătându-i pentru o clipă gândurile în altă parte, i-am spus:

— O, asta nu trebuie să vă surprindă. Putem vedea bărbaţi foarte nepotriviţi pentru aşa ceva purtând brăţară. Odată, am văzut un judecător condamnând un om la moarte şi lăsând să i se vadă, când a ridicat mâna, o brăţară de aur la încheietură.

Ea nu păru să acorde prea mare atenţie nici ideii, nici celor spuse; pauza, totuşi, a mai calmat-o puţin şi a continuat apoi cu glasul mai liniştit:

— N-am mai întârziat nici o clipă şi am cerut ajutor, căci mă temeam ca atâta sânge pierdut să nu-i provoace moartea. Am sunat, apoi am ieşit afară şi am strigat după ajutor cât am putut de tare. În cel mai scurt timp posibil – deşi mie mi s-a părut incredibil de lung – câţiva dintre servitori au venit în fugă; apoi şi ceilalţi, până ce încăperea a părut că se umple de ochi curioşi, păr despletit şi lenjerie de noapte de toate felurile. L-am ridicat pe tata pe o sofa; şi menajera, doamna Grant, care părea să-şi fi păstrat firea mai bine decât ceilalţi, a început să caute locul de unde se scurgea sângele. Devenise foarte repede clar că acesta provenea de la braţul dezgolit. Era acolo o rană adâncă – nu o tăietură simplă ca de cuţit, ci un fel de crestătură sau sfâşiere a cărnii – la încheietura mâinii, care cred că

atinsese şi vena. Doamna Grant a legat tăietura cu o batistă pe care a răsucit-o strâns cu ajutorul unui coup-papier de argint. Şi scurgerea sângelui păru să se oprească imediat. Între timp eu îmi revenisem – sau cel puţin atât cât credeam eu; şi am trimis un om după doctor şi un altul după poliţie. Când aceştia au plecat am avut senzaţia că, exceptând servitorii, am rămas singură în toată casa şi că nu mai ştiam nimic despre tata sau despre altceva; şi am simţit nevoia irezistibilă să am lângă mine pe cineva care să mă ajute. Atunci m-am gândit la dumneavoastră şi la amabila promisiune pe care mi-aţi făcut-o în barcă, sub sălcii; şi, fără sa mai aştept, am cerut grăjdarului să pregătească iute o trăsură, am scris bileţelul şi vi l-am trimis.

Tăcu. Nu doream să spun chiar atunci cum mă simţeam. M-am uitat doar la ea; cred că a înţeles, pentru că privirea i-a rămas aţintită în ochii mei timp de o secundă, apoi s-a lăsat în jos. Obrajii i s-au îmbujorat. Cu un efort vizibil îşi reluă povestirea:

— Doctorul a sosit necrezut de repede. Servitorul îl găsise tocmai când intra în casă şi a venit aici în fugă. A făcut un garou ca lumea pentru braţul tatei şi apoi a plecat să-şi aducă instrumentele. Cred că va veni imediat înapoi. A apărut tot atât de iute şi un poliţist, care a anunţat comisariatul; şi, în scurt timp, a fost aici şi ofiţerul. Atunci aţi venit dumneavoastră.

Urmă un moment mai lung de tăcere; atunci îndrăznii să-i iau mâna pentru o clipă. Fără să mai spunem nici o vorbă, am deschis uşa şi ne-am alăturat comisarului, în hol. El se îndreptă grăbit înspre noi, zicând:

— Am examinat personal totul şi am anunţat şi Scotland Yard-ul. Vedeţi, domnule Ross, mi s-a părut că e ceva straniu în cazul ăsta, încât m-am gândit că am face bine să cerem de la Departamentul de Investigaţii pe cel mai pricepui om al lor. Aşa că am expediat o notă cerând să ni-l trimită imediat pe sergentul Daw. Vă mai amintiţi de

el, domnule, cazul de la Hoxton, cu otrăvirea americanului?

— A, da, am spus eu, mi-l amintesc bine; şi în cazul acela, ca şi în alte cazuri, pentru că de nenumărate ori mi-au fost de folos şi priceperea şi isteţimea lui. Are o minte care lucrează cum n-am mai văzut de precis. M-am bucurat să-l am ca adversar ori de câte ori, în calitatea mea de avocat, am fost convins de nevinovăţia clientului pe care îl apăram.

— Este o înaltă preţuire, domnule! Răspunse comisarul încântat. Mă bucur că aprobaţi alegerea mea şi că am făcut bine chemându-l.

I-am replicat fără ezitare:

— Nici nu se putea mai bine. Nu mă îndoiesc de fel că, avându-vă pe dumneavoastră doi, o să limpezim faptele şi o să descoperim şi ce se află în spatele lor.

Am urcat în camera lui Trelawny, unde am găsit totul exact aşa cum fusese descris de fiica sa.

Atunci a sunat clopoţelul de la intrare şi, un minut mai târziu, a fost introdus în camera un bărbat. Un tânăr cu trăsături vultureşti, ochi cenuşii pătrunzători şi o frunte netedă, înaltă, de gânditor. Ţinea în mână o trusă neagră pe care o deschise imediat. Domnişoara Trelawny făcu prezentările:

— Doctorul Winchester, domnul Ross, comisarul Dolan.

Ne-am înclinat cu toţii, iar el, fără să mai piardă timp, se apucă de lucru. Aşteptam şi-l urmăream atenţi cum bandaja rana. În timp ce lucra, se întorcea din când în când către comisar ca să-i dea amănunte în legătură cu rana, iar acesta îşi nota observaţiile în carneţel.

— Vedeţi? Sunt mai multe tăieturi sau zgârieturi paralele, pornind din partea stângă a încheieturii mâinii şi pe alocuri punând chiar în primejdie artera radială. Aceste mici răni, aici, adânci şi crestate, par a fi făcute cu un instrument bont. Dincoace însă se pare că a fost folosit un

tăiş foarte ascuţit; carnea în jurul tăieturii pare sfâşiată, ca şi cum s-ar fi tras de ea.

Apoi, către domnişoara Trelawny:

— Nu credeţi că putem scoate brăţara? Nu este chiar absolută nevoie, că şi aşa alunecă în jos şi nu strânge mâna; dar ca să nu-l stânjenească mai târziu pe bolnav.

Biata fată roşi când răspunse cu glas scăzut:

— Nu ştiu. Locuiesc cu tata de foarte curând; cunosc foarte puţin despre viaţa şi preocupările lui, ca să-mi pot da vreo părere.

Doctorul, după ce o privi atent, spuse cu amabilitate:

— Iertaţi-mă. N-am ştiut. Dar oricum nu trebuie să vă necăjiţi. Pentru moment nu e nevoie s-o scoatem. Dacă ar fi cazul, aş face-o eu pe răspunderea mea; iar dacă va fi nevoie mai târziu, putem foarte uşor să folosim o pilă. Tatăl dumneavoastră a avut fără îndoială motivele lui s-o poarte. Uitaţi-vă, aici, ataşată de ea, se găseşte o cheiţă…

Tăcu şi se aplecă mai mult, luând lumânarea pe care eu o ţineam în mână şi apropiind-o până ce lumina ei căzu direct pe brăţară. Apoi, cerându-mi să ţin lumânarea în aceeaşi poziţie, scoase din buzunar o lupă şi şi-o potrivi. După un examen foarte atent se ridică şi-i dădu lupa lui Dolan, spunând:

— Ar fi bine să te uiţi şi dumneata. Aceasta nu-i o brăţară obişnuită. Aurul este fasonat pe legături de oţel foarte dur; uită-te aici, unde s-a ros. E clar că nu poate fi desfăcută uşor şi că o să fie nevoie de ceva mai mult decât de o simplă pilă.

Comisarul îşi îndoi corpul masiv, dar, neputând să se apropie destul, îngenunche lângă sofa la fel ca şi doctorul. Examină cu atenţie brăţara, răsucind-o uşor, în aşa fel încât să nu-i scape nimic neobservat. Apoi se ridică şi-mi întinse lupa.

— După ce-o examinaţi şi dumneavoastră, zise el, daţi-o şi domnişoarei să se uite, dacă doreşte. Şi începu apoi să noteze în carnet.

Am schimbat puţin ordinea propusă de comisar, dând lupa mai întâi domnişoarei Trelawny:

— N-aţi vrea să priviţi dumneavoastră mai întâi?

Ea se dădu înapoi, ridicând uşor mâna în semn de refuz, spunând:

— O, nu! Tata mi-ar fi arătat-o singur, probabil, dacă ar fi vrut ca eu s-o văd. N-aş vrea s-o fac fără voia lui.

Apoi adăugă, temându-se, fără îndoială, să nu ne fi jignit cumva:

— Bineînţeles că e necesar ca dumneavoastră s-o vedeţi. Trebuie să examinaţi şi să ţineţi seama de tot; şi… Vă sunt cu adevărat recunoscătoare…

Îşi întoarse faţa; am putut observa că plângea încet. Vedeam clar cum, cu tot necazul şi îngrijorarea, ea suferea de faptul că-şi cunoştea atât de puţin tatăl; şi că acest lucru trebuia să fie mărturisit în asemenea clipe faţă de atâţia străini. Iar întâmplarea că erau toţi numai bărbaţi nu-i micşora cu nimic jena, deşi asta îi aducea o oarecare uşurare. Încercând să-i înţeleg sensibilitatea, nu puteam să nu mă gândesc că ar fi trebuit să fie bucuroasă că nici o privire de femeie – mai iscoditoare decât ale bărbaţilor – nu se fixa asupra ei în acele clipe.

Când am terminat examenul, care confirma ceea ce spusese şi doctorul, acesta îşi reluă locul lângă sofa şi-şi continuă îngrijirile. Comisarul Dolan mi se adresă în şoaptă:

— Cred că am avut noroc cu doctorul!

Am dat din cap şi tocmai mă pregăteam să-i laud priceperea, când se auzi o bătaie în uşă.

II.

Instrucţiuni ciudate.

Dolan se îndreptă liniştit către uşă; printr-un fel de înţelegere tacită, luase iniţiativa operaţiunilor în casă. Ceilalţi aşteptau. El crăpă puţin uşa şi apoi, cu un gest de reală satisfacţie, o deschise larg; un tânăr îşi făcu intrarea.

Un bărbat bine ras, înalt şi zvelt, cu un obraz energic, luminos, ochi vii, care păreau să cuprindă totul dintr-o singură privire. Cum intră, comisarul îi întinse mâna şi amândoi îşi strânseră mâinile cu căldură.

— Am venit, domnule, de îndată ce am primit mesajul. Sunt fericit să mă bucur încă de încrederea dumneavoastră.

— Întotdeauna o vei avea, zise cu vioiciune comisarul. N-am uitat şi niciodată n-am să uit zilele de-atunci din Bow Street!

Apoi, fără nici o introducere, începu să relateze tot ce aflase până în ultimul moment. Daw puse câteva întrebări – foarte puţine – atunci când le socoti necesare pentru a înţelege situaţia şi relaţiile dintre persoane; dar, ca de obicei, Dolan, care îşi cunoştea bine meseria, prevenea orice întrebare şi-i dădea mereu toate explicaţiile necesare. Daw arunca din când în când câte o privire în jur; când la vreunul din noi; când prin cameră, sau în anumite colţuri ale ei; când la bărbatul rănit care zăcea inconştient pe sofa.

Cum sfârşi comisarul, Daw se întoarse către mine şi spuse:

— Vă amintiţi, poate, de mine, domnule? Am lucrat împreună în cazul Hoxton.

— Îmi amintesc foarte bine, răspunsei cu întinzându-i mâna.

Comisarul vorbi din nou:

— Cred că ai înţeles, sergent Daw, că ai să preiei pe de-a-ntregul acest caz.

— Sub conducerea dumneavoastră, sper, domnule, îl întrerupse acesta.

Celălalt dădu din cap şi zâmbi:

— Eu cred că un asemenea caz va avea nevoie de toată judecata şi de tot timpul unui om. Eu am altceva de făcut, dar problema mă interesează foarte mult şi, dacă pot da în vreun fel o mână de ajutor, aş fi foarte bucuros s-o

fac.

— E în ordine, domnule, răspunse celălalt, acceptând misiunea cu un gest uşor de salut; şi imediat începu cercetările.

Mai întâi se îndreptă către doctor şi, după ce îi luă numele şi adresa, îl rugă să scrie un raport de care avea nevoie şi pe care ar fi urmat să-l prezinte şefilor săi, dacă ar fi fost cazul. Doctorul Winchester i-l promise, înclinându-se uşor. Apoi sergentul se apropie de mine şi-mi spuse sotto voce:

— Îmi place privirea doctorului. Cred că o să putem colabora bine cu dânsul.

Întorcându-se către domnişoara Trelawny, o întrebă:

— Vă rog să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre tatăl dumneavoastră; mod de viaţă, activitate – de fapt, despre tot ce îl interesează în mod special sau îl preocupă.

Eram gata să-l întrerup, ca să-i spun ceea ce ea declarase mai înainte, că nu ştia nimic despre viaţa şi obiceiurile tatălui său, dar ea mă opri ridicând mâna şi răspunse singură:

— Cunosc, vai, prea puţin, sau mai nimic. Comisarul Dolan şi domnul Ross ştiu deja tot ce aş putea eu să vă spun.

— Bine, domnişoară, trebuie să ne mulţumim cu ceea ce putem avea, răspunse amabil poliţistul. O să încep cu câteva amănunte. Spuneaţi că n-aţi fost aici în încăpere când s-a auzit zgomotul?

— Când am auzit sunetul acela ciudat eram la mine în cameră. Atunci m-am trezit şi cred că acesta a fost începutul a tot ceea ce s-a întâmplat după aceea. Am ieşit imediat din cameră. La tata uşa era închisă; aveam înaintea ochilor întregul palier şi partea de sus a scării. Nimeni n-ar fi putut ieşi pe uşă fără ca eu să-l observ, dacă asta c ceea ce vreţi să ştiţi.

— Exact asta, domnişoară. Dacă fiecare din cei care ştiu câte ceva mi-ar răspunde la fel, am atinge curând

miezul problemei.

Se îndreptă apoi spre pat, îl privi cu atenţie şi întrebă:

— Patul a fost atins?

— Pe câte ştiu eu, nu, răspunse domnişoara Trelawny. Dar o pot întreba pe doamna Grant, menajera, adăugă ea apoi, apăsând pe butonul soneriei.

Menajera veni la uşă.

— Intră, zise domnişoara Trelawny. Domnii vor să ştie, doamnă Grant, dacă patul a fost atins de cineva.

— Eu nu l-am atins, domnişoară.

— În acest caz, spuse domnişoara Trelawny, întorcându-se către sergentul Daw, altcineva n-a avut cine să-l atingă. Şi eu şi doamna Grant am fost aici tot timpul şi nu cred ca vreunul dintre servitorii care au venit când am dat eu alarma să se fi apropiat de pat. Vedeţi, tata zăcea aici exact lângă seiful cel mare şi toţi erau îngrămădiţi în jurul lui. Le-am cerut să plece imediat de acolo.

Daw, cu un gest, ne invita să trecem în partea cealaltă a camerei şi apoi, cu o lupă, examină patul, având grijă să aşeze exact în aceeaşi poziţie orice cută deranjată a rufăriei. După aceea, tot cu lupa, cercetă uşa de lângă patul masiv din lemn de sequoia, minunat sculptat, insistând mai mult, centimetru cu centimetru, asupra porţiunilor pătate de sânge de pe latura patului; stând în genunchi şi ferindu-se cu grijă să atingă petele de pe podea, el cercetă urmele însângerate de pe locul unde, lângă seiful mare, zăcuse corpul. Examină totul pe o rază de câţiva metri împrejur; dar, după cât se părea, nu găsi nimic special care să-i reţină atenţia. Apoi examină şi faţa seifului, în jurul broaştei şi de-a lungul marginilor de sus şi de jos ale uşii duble, insistând mai mult asupra îmbinării dintre canaturi.

La urmă se duse la fereastră; aceasta era zăvorâtă.

— Obloanele erau închise? O întrebă el ca din întâmplare pe domnişoara Trelawny, ca şi cum s-ar fi

aşteptat la un răspuns afirmativ, care de altfel îi şi fu dat.

În tot acest timp doctorul Winchester se ocupa de pacientul său, bandajându-i rana de la încheietura mâinii, făcând un examen atent al capului, al gâtului şi al inimii. De mai multe ori adulmecă gura omului întins fără simţire. Şi, ori de câte ori făcea asta, se uita instinctiv în jur, de parcă ar fi căutat ceva.

Atunci am auzit glasul profund şi puternic al detectivului:

— Pe cât înţeleg eu, s-a urmărit aici aducerea cheii spre broască. Se pare că mecanismul are un secret pe care nu pot să-l ghicesc, cu toate că, până a intra în poliţie, am lucrat un an la „Cifru”. Broasca aceasta are o combinaţie de şapte litere; dar cred că mai există şi un sistem de încuiere a combinaţiei însăşi. Este ceva de tipul Chatwood; am să mă duc la ei să aflu ce s-o putea în legătură cu asta.

Apoi, ca şi cum pentru moment şi-ar fi terminat treaba, se adresă doctorului:

— Doctore, aveţi să-mi mai spuneţi acum ceva care să concorde cu raportul dumneavoastră? Dacă există vreo bănuială, pot să aştept, dar cu cât ştiu mai repede ceva clar, cu atât mai bine.

Doctorul Winchester răspunse imediat:

— Sunt de părere că n-avem de ce să aşteptăm. Sigur că am să fac un raport complet. Dar până atunci am să vă spun tot ce ştiu – ceea ce nu e la urma urmei prea mult – şi tot ceea ce cred, iarăşi nu destul de clar. Nu există nici o rană la cap care să explice starea de inconştienţă în care persistă pacientul. Aşa că trebuie să presupun fie că a fost drogat, fie că se găseşte sub hipnoză. După câte am observat, nu a fost drogat – cel puţin nu e un narcotic pe care să-l cunosc eu. În încăperea aceasta există desigur un miros obişnuit, de vechi, care ne împiedică să discernem parfumuri mai delicate. Cred că aţi simţit cu toţii în aer miresmele egiptene: bitum, nard, răşini aromate, mirodenii şi aşa mai departe. Este foarte posibil ca pe undeva, pe

aici, în această cameră, să existe, printre atâtea curiozităţi ascunse, cu parfumuri mai tari şi vreo substanţă sau un lichid care să poată produce efectul pe care îl simţim. Nu este exclus ca pacientul să fi luat vreun drog şi să se fi rănit singur în timpul somnului. Dar nu văd verosimil un astfel de caz: şi circumstanţele, chiar fără cercetările făcute de mine, pot oricând dovedi că o atare ipoteză este incorectă. Până una alta, însă, orice e posibil; şi, până la proba contrară, trebuie s-o avem în vedere şi pe aceasta.

Aici interveni sergentul Daw:

— S-ar putea să fie şi aşa; dar dacă este aşa, e necesar să găsim obiectul cu care a fost rănită mâna. Trebuie să existe pe undeva urme de sânge.

— Exact! Zise doctorul, potrivindu-şi ochelarii, ca şi cum s-ar fi pregătit de o argumentaţie. Însă dacă presupunem că pacientul s-a folosit de un drog neştiut de noi, unul care nu-şi face efectul imediat şi fiindcă deocamdată nu ştim cum acţionează – dacă toată ipoteza noastră este într-adevăr corectă – trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

În acest moment interveni şi domnişoara Trelawny:

— În ceea ce priveşte acţiunea unui drog, aşa ar sta lucrurile; dar, în ceea ce priveşte a doua parte a ipotezei, rana şi-a putut-o provoca singur şi asta după ce drogul şi-a făcut efectul.

— Exact, spuseră într-un glas şi detectivul şi doctorul.

Ea continuă:

— Şi deoarece, doctore, aprecierea dumitale nu epuizează toate posibilităţile, trebuie să reţinem că orice altă variantă a acestei idei poate fi corectă. Socotesc, deci, că primele noastre cercetări, pe baza acestei presupuneri, trebuiesc îndreptate către arma cu care a fost provocată rănirea mâinii tatălui meu.

— Poale să fi pus arma în seif, înainte de a-şi pierde de tot cunoştinţa, spusei eu, dând în mod pripit glas unui

gând pe jumătate conturat.

— Aşa ceva nu-i posibil, zise repede doctorul. Sau cel puţin cred că e greu de presupus, adăugă el apoi prudent, înclinându-se uşor spre mine. Vedeţi, mâna stângă e plină de sânge; dar nu există nici o asemenea urmă pe seif.

— Aşa e! Făcui eu şi urmă o lungă pauză.

Primul care întrerupse tăcerea fu doctorul.

— Ne trebuie o soră aici, cât mai repede posibil; cunosc una foarte potrivită. Mă duc imediat s-o aduc, dacă o să se poată. Vă rog ca, până la înapoierea mea, cineva să rămână permanent lângă bolnav. S-ar putea să fie nevoie să-l mutaţi mai târziu în altă încăpere; dar deocamdată e mai bine să stea aici. Domnişoară Trelawny, pot conta pe dumneavoastră şi pe doamna Grant să rămâneţi aici – nu numai în cameră, ci aproape de pacient şi atente la el – până vin înapoi?

Ea se înclină în semn afirmativ şi luă loc lângă sofa. Doctorul îi dădu câteva indicaţii de felul cum să procedeze în caz că tatăl ei s-ar trezi înainte de înapoierea sa.

Următorul care trebuia să plece fu comisarul Dolan, care se apropie de Daw şi-i spuse:

— Ar trebui acum să mă întorc la comisariat – doar dacă, bineînţeles, nu doreşti să mai rămân puţin.

Celălalt îi răspunse:

— Johnny Wright mai e în secţia dumneavoastră?

— Este. Vrei să ţi-l trimit?

Sergentul răspunse afirmativ.

— Atunci ţi-l trimit imediat ce aranjez treaba. Va rămâne cu dumneata atât cât vei dori. Am să-i spun că va primi instrucţiuni numai de la dumneata.

Sergentul îl însoţi până la uşă cu cuvintele:

— Mulţumesc, domnule; aţi fost întotdeauna înţelegător faţă de oamenii cu care aţi lucrat. Pentru mine este o plăcere să colaborăm iar. Acum plec la Scotland Yard să raportez şefului. După aceea mă duc la Chatwood; mă înapoiez cât pot de repede. Cred, domnişoară, că mă

pot instala aici pentru o zi, două, dacă o să fie nevoie? V-ar fi de oarecare folos şi poate v-aţi simţi şi mai liniştită ştiindu-mă aici aproape, până vom descurca misterul.

— V-aş fi foarte recunoscătoare.

El o privi câteva clipe cu atenţie, înainte de a vorbi din nou.

— Până nu plec, îmi permiteţi să arunc o privire la masa şi în biroul tatălui dumneavoastră? S-ar putea găsi ceva care să constituie un eventual indiciu – sau o urmă în orice caz.

Răspunsul ei fu atât de neechivoc, că aproape îl surprinse.

— Aveţi îngăduinţa mea cea mai deplină să faceţi orice vă poate ajuta în această îngrozitoare întâmplare – să descoperiţi ce se întâmplă cu tata, sau ce l-ar putea pândi în viitor.

Daw începu îndată să examineze măsuţa de toaletă şi după aceea masa de scris din încăpere. Într-unul din sertare găsi un plic sigilat; îl luă şi i-l aduse domnişoarei Trelawny.

— O scrisoare – adresată mie – şi cu scrisul tatei! Exclamă ea după ce o deschise nerăbdătoare.

Îi observam chipul pe când citea; dar imediat, văzându-l pe Daw că o fixează cu ochi pătrunzători, că îi urmăreşte nemişcat toate schimbările de expresie, mi-am aţintit atunci privirea asupra lui. Când domnişoara Trelawny termină de citit toată scrisoarea, în mine se formase deja o convingere pe care am păstrat-o totuşi închisă în inimă. Printre bănuielile trezite în mintea detectivului era una, poate mai degrabă potenţială decât definită, care o privea pe domnişoara Trelawny însăşi.

Timp de câteva minute ea rămase cu scrisoarea în mână, cu ochii în jos, pe gânduri. Apoi o mai citi o dată cu atenţie; de data aceasta schimbările de fizionomie erau mai intense şi cred că le-am putut urmări mai uşor. După ce termină a doua oară de citit mai făcu o pauză. Apoi, deşi

cu oarecare ezitare, i-o întinse detectivului. Acesta o citi cu nerăbdare, dar fără să-şi schimbe expresia feţei; o mai citi încă o dată, apoi i-o înapoie înclinându-se uşor. Ea făcu iar o mică pauză, după care îmi înmână scrisoarea. Făcând asta, ridică o singură clipă ochii rugători spre mine; un val de sânge îi coloră brusc obrajii palizi şi fruntea.

Am luat scrisoarea cu sentimente amestecate, dar, de fapt, eram bucuros. Ea nu se arătase deloc tulburată dând scrisoarea detectivului – n-ar fi trebuit să fie nici faţă de altcineva. Dar faţa de mine… N-am îndrăznit să merg mai departe cu gândul; ci am continuat să citesc, conştient fiind că privirile fetei şi ale detectivului erau aţintite asupra mea.

„Dragul meu copil, Doresc ca tu să consideri această scrisoare ca pe o directivă – absolută şi obligatorie, care nu admite nici o abatere.

— În caz că ceva grav şi neaşteptat pentru tine sau pentru alţii ar fi să mi se întâmple. Dacă am să fiu în mod brusc şi misterios doborât – de boală, accident sau atac – tu trebuie să urmezi fără rezerve aceste instrucţiuni. Dacă atunci când vei fi încunoştiinţată de situaţia mea, eu nu mă voi găsi în această cameră, tu trebuie, de îndată ce afli despre starea mea, să mă aduci repede aici. Chiar în cazul când aş fi mort corpul meu trebuie să fie adus aici. Din acel moment, fie că sunt conştient şi în stare să mă ocup singur de persoana mea, fie că va trebui să fiu înmormântat, nu trebuie să rămân niciodată singur – nici pentru o clipă măcar. Cel puţin două persoane trebuie să stea de seara până la răsăritul soarelui în această cameră. Ar fi bine dacă ar veni aici din timp în timp şi o soră medicală pricepută care să noteze toate simptomele permanente sau întâmplătoare ce ar impresiona-o mai mult. Avocaţii mei, Marvin & Jewkes, din Lincoln’s Inn 27B, au primit toate instrucţiunile pentru cazul că eu aş muri, iar domnul Marvin are personal obligaţia să aducă la îndeplinire dorinţele mele. Te-aş sfătui, draga mea fiică,

ştiind că n-ai pe nimeni la care să apelezi, să găseşti un prieten, bărbat sau femeie, în care să ai încredere şi care, fie să stea aici unde se poate comunica mai uşor cu el, fie să vină noaptea să ajute la veghe, sau să fie uşor de chemat; dar oricine ar fi el sau ea, mai e nevoie şi de o altă persoană, ca însoţitor sau supraveghetor, de sex opus. Să înţelegi că acesta este miezul adevărat al dorinţei mele, ca două inteligenţe, de bărbat şi de femeie, să stea de veghe şi să slujească scopului meu. Încă o dată, draga mea Margaret, insist asupra necesităţii ca tu să fii atentă şi să judeci bine urmările, oricât de ciudat ţi s-ar părea acest lucru. Dacă mă îmbolnăvesc, sau sunt rănit, asta n-o să fie o întâmplare obişnuită şi doresc să te previn, pentru ca vigilenţa ta să fie trează.

În camera mea – mă refer la curiozităţile de aici – nimic nu trebuie să fie mişcat din loc sau îndepărtat, cu nici un preţ. Am motive speciale şi scopuri bine definite ca toate să rămână aşa cum sunt; altfel, orice deplasare a lucrurilor mi-ar strica planurile.

Dacă ai nevoie de bani sau de orice fel de sfat, dl. Marvin îţi va îndeplini cererea; pentru acest lucru a primit din partea mea instrucţiuni.

ABEL TRELAWNY”

Am mai citit o dată scrisoarea, înainte de a vorbi, căci mă temeam să nu mă trădez. Alegerea unui prieten putea însemna un prilej important pentru mine. Nutrisem deja speranţe când mă rugase s-o ajut în primele clipe dureroase ale necazului său; dar dragostea îşi are propriile ei îndoieli şi eu mă temeam. Gândurile păreau că mi se învârtesc cu iuţeala fulgerului şi un întreg proces de raţionament mi se materializă în cap în câteva secunde. Nu trebuia să îndrăznesc să mă ofer singur drept prietenul pe care i-l propunea părintele său ca s-o ajute la veghe; şi totuşi privirea pe care mi-o aruncase îmi spunea un lucru pe care nu trebuia să-l ignor… Oare nu trimisese ea după mine, atunci când a avut nevoie de ajutor – eu, un străin, în

afara unei singure întâlniri la dans şi a unei scurte după-amieze petrecute împreună pe râu? N-ar fi fost umilitor s-o las să mă solicite ea a doua oară? S-o umilesc! Nu! Cu orice preţ trebuia s-o scutesc de asemenea lucru. Nu este umilitor să refuzi. Aşa că, în timp ce-i înapoiam scrisoarea, i-am spus:

— Ştiu că o să mă iertaţi, domnişoară Trelawny, dacă îndrăznesc prea mult, însă, dacă sunteţi de acord să vă ajut, stând de veghe cu dumneavoastră, aş fi încântat s-o fac; şi, deşi prilejul ivit este unul trist, aş fi mult prea fericit să-mi acordaţi această favoare.

În ciuda efortului vizibil de a se stăpâni, ea se făcu roşie la faţă şi pe gât. Chiar şi ochii îi părură plini de lacrimi, în puternic contrast cu obrajii palizi, când roşeaţa dispăru. Îmi răspunse cu voce stinsă:

— Vă sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

Apoi, ea şi cum s-ar fi gândit mai bine, adăugă:

— Dar nu mă lăsaţi să fiu egoistă în necazul meu! Ştiu că aveţi numeroase obligaţii care vă reţin şi, deşi aş preţui mult ajutorul dumneavoastră, chiar foarte mult, n-ar fi cinstit să abuzez de timpul dumneavoastră.

— Cât despre asta, răspunsei cu îndată, timpul meu vă aparţine. Pentru azi aş putea să aranjez uşor lucrurile, ca să vin după-amiază şi să stau până mâine dimineaţă. După aceea, dacă împrejurările o vor cere, mi-aş putea organiza în aşa fel treburile încât să am şi mai mult timp la dispoziţie.

Era foarte emoţională. Puteam să văd cum i se umplu ochii de lacrimi şi atunci îşi întoarse capul. Detectivul îmi spuse:

— Îmi pare bine că veţi fi aici, domnule Ross. Am să stau şi eu, dacă domnişoara Trelawny îmi permite şi dacă mi-o permit şi cei de la Scotland Yard. Scrisoarea aceasta pare să pună lucrurile într-o nouă lumină; deşi misterul rămâne mai mare ca oricând. Dacă puteţi aştepta aici o oră-două, mă voi duce la comisariat şi apoi la constructorul

de seifuri. După aceea mă înapoiez; iar dumneavoastră puteţi apoi să plecaţi liniştit, că rămân eu aici.

După ce ieşi, amândoi, domnişoara Trelawny şi cu mine, rămaserăm tăcuţi. Până la urmă ea ridică ochii şi mă privi o clipă; în momentul acela n-aş fi schimbat locul meu nici cu al unui rege. Câtăva vreme ea îşi făcu de lucru în jurul patului improvizat al tatălui său. Apoi, rugându-mă să nu-l scap o clipă din ochi până vine înapoi, ieşi repede afară.

După câteva minute reveni împreună cu doamna Grant, două fete şi doi bărbaţi care aduceau cu ei rama şi accesoriile unui pat uşor de fier. Îl aşezară şi-l montară. Când treaba fu gata şi servitorii se retraseră, ea mi se adresă.

— E bine să fim pregătiţi când vine doctorul. Va vrea desigur să-l aşezăm pe tata în pat; şi un pat adevărat e mai bun pentru el decât sofaua.

Apoi trase un scaun lângă sofa şi se aşeză să-şi vegheze tatăl.

M-am plimbat prin cameră, privind cu atenţie totul. Şi, într-adevăr se aflau în încăpere destule lucruri care să trezească curiozitatea unui om – chiar dacă împrejurările nu ar fi fost atât de stranii. Tot locul, cu excepţia articolelor de mobilă necesare înzestrării cum se cuvine a unui dormitor, era plin cu splendide şi ciudate lucruri, în mare parte egiptene. Şi, deoarece încăperea era enormă, exista loc pentru plasarea unei mari cantităţi de asemenea obiecte, chiar dacă, aşa cum şi era de fapt, acestea ar fi avut volum mare.

În timp ce tot cercetam camera, se auzi un zgomot de roţi pe pietrişul de afară. Apoi soneria de la intrare şi, la câteva secunde, după o bătaie preliminară în uşă şi răspunsul „Intra!”, apăru doctorul Winchester însoţit de o tânără îmbrăcată în costumul închis la culoare al surorilor medicale.

— Am fost norocos! Zise el intrând. Am găsit-o

repede şi e liberă. Domnişoară Trelawny, dânsa e sora Kennedy!

III.

De veghe.

Am fost izbit de felul cum cele două tinere femei se uitau una la alta. Cred că de multă vreme sunt obişnuit să cântăresc în mintea mea personalitatea unor martori şi să-mi formez o părere urmărindu-le felul de comportare şi reflexele. Această obişnuinţă se manifestă şi în viaţa mea particulară, tot aşa ca şi în incinta unui tribunal. În clipa aceea a vieţii mele tot ce o interesa pe domnişoara Trelawny mă interesa şi pe mine; şi dacă ea a fost impresionată de noua venită, la fel şi eu am început în mod reflex s-o studiez. Comparându-le pe amândouă mi se părea că aflam noi lucruri despre domnişoara Trelawny. Cele două femei prezentau evident un mare contrast între ele. Domnişoara Trelawny era frumoasă; brună, cu trăsături pure. Avea ochi minunaţi; mari, larg deschişi şi negri, blânzi şi catifelaţi, adânci şi tainici. Să te uiţi în ei era ca şi cum ai fi privit în oglinda neagră a doctorului Dee, folosită la riturile sale vrăjitoreşti… La picnic l-am auzit pe un domn bătrân, un mare călător prin Orient, descriind astfel efectul pe care îl produceau ochii ei: „Ca şi cum ai privi în noapte prin uşa deschisă la marile lămpi îndepărtate ale unei moschei”. Sprâncenele aveau ceva personal. Frumos arcuite şi bogate, ele păreau a fi podoaba desenată a ochilor săi splendizi şi adânci. Avea părul la fel de negru, dar fin ca mătasea. În general părul negru reprezintă caracteristica forţei fizice şi pare a fi expresia tuturor atributelor unei naturi puternice; dar în cazul de faţă nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Mărturisea distincţie şi desăvârşită educaţie; şi, deşi nu putea fi vorba de slăbiciune, dacă exista un semn de forţă, atunci aceasta nu era una fizică ci una spirituală. Întreaga armonie a fiinţei sale părea desăvârşită. Ţinută, corp, păr, ochi; gura

plină şi mobilă, ale cărei buze roşii şi dinţi albi păreau să lumineze partea de jos a feţei – după cum ochii o luminau pe cea de sus; curbura generoasă a maxilarului de la bărbie până la ureche; degetele lungi şi fine, mâna care părea că se mişcă de la încheietură, ca şi cum ar fi avut conştiinţă proprie. Toate aceste perfecţiuni contribuiau la alcătuirea unei personalităţi dominatoare, prin graţie, gingăşie, frumuseţe şi farmec.

Sora Kennedy, în schimb, se situa mai mult sub decât deasupra înălţimii medii a unei femei. Era puternică şi îndesată, cu membre pline şi mâini mari şi dibace. Coloritul ei aducea în general cu al unei frunze de toamnă. Părul blond închis era des şi lung, iar ochii căprui-aurii străluceau pe o faţă arsă de soare şi pistruiată. Obrajii îmbujoraţi îţi sugerau în general tenul brunet. Buzele roşii şi dinţii albi nu schimbau coloritul întregului cadru, ci îl subliniau. Avea nasul cârn – nu exista pic de îndoială în această privinţă; dar, ca multe astfel de nasuri şi acesta demonstra o natură generoasă, neobosită şi plină de bunătate. Fruntea sa albă şi înaltă, pe care pistruii o evitaseră, ascundea multă putere de gândire şi raţiune.

Doctorul Winchester, în drumul lor de la spital, îi făcuse cunoscute toate amănuntele necesare; iar ea, fără multă vorbă, îşi luă pacientul în primire şi se apucă de lucru. După ce examină patul cel nou şi scutură pernele, vorbi cu doctorul, care îi dădu instrucţiuni; apoi, toţi patru, unindu-ne forţele, îl ridicarăm pe bolnav de pe sofa.

După-masă devreme, la sosirea lui Daw, am plecat acasă în Jermyn Street şi mi-am luat câteva schimburi, cărţi şi ziare, de care socoteam că aş fi avut nevoie câteva zile. Apoi am plecat să-mi îndeplinesc obligaţiile de serviciu.

Curtea a avut o şedinţă târzie în ziua aceea, cu terminarea unui proces important. Băteau orele şase când am intrat pe poarta din Kensington Palace Road. Am fost instalat într-o încăpere spaţioasă, alături de camera

bolnavului.

În noaptea aceea n-am fost chiar bine organizaţi pentru veghe, deoarece orele de la începutul serii n-au fost împărţite în mod egal. Sora Kennedy, care stătuse de veghe toată ziua, se odihnea, fiindcă aranjaserăm să revină în jurul orei douăsprezece. Doctorul Winchester, care lua masa cu noi, rămase în cameră până la ora cinei; şi reveni imediat după aceea. În timpul cinei rămaseră în cameră doamna Grant împreună cu sergentul Daw, care dorea să-şi completeze nişte cercetări mai amănunţite pe care le începuse asupra tuturor obiectelor din încăpere şi de alături. La orele nouă eu şi cu domnişoara Trelawny ne-am dus să-l schimbăm pe doctor. Ea se odihnise câteva ore după-amiază, ca să fie pregătită pentru tura de noapte. Îmi spuse că hotărâse ca, în noaptea aceea cel puţin, să rămână trează la post. N-am încercat s-o contrazic, deoarece ştiam că hotărârea ei n-avea să se schimbe. În consecinţă m-am decis şi eu să rămân cu ea – numai dacă, bineînţeles, n-aş fi observat că nu doreşte acest lucru. Pentru moment însă nu mi-am dezvăluit intenţiile. Am intrat amândoi în vârful picioarelor, atât de uşor, că doctorul, care stătea aplecat deasupra patului, nu ne-a auzit şi ni s-a părut că tresare când, ridicându-şi brusc privirea, ne-a văzut uitându-ne la el. Simţeam că întregul mister al acestei întâmplări îl ţinea cu nervii încordaţi, ceea ce, de altfel, se petrecea cu fiecare din noi. Mi s-a părut puţin nervos pentru că se lăsase astfel surprins şi îndată începu să vorbească foarte grăbit, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă încurcătura:

— Am ajuns într-adevăr la limita posibilităţilor mele de a descoperi o cauză cât de cât logică a acestei stări de transă. Am făcut din nou o cercetare foarte minuţioasă, după toate câte cunosc şi sunt mulţumit că nu există nici o rană pe creier, adică nici una externă. Toate organele vitale par neatinse. I-am dat, după cum ştiu, de repetate ori să mănânce şi acest lucru i-a făcut în mod vizibil bine.

Respiraţia îi este puternică şi regulată, iar pulsul e mai rar, dar mai puternic decât azi-dimineaţă. Nu pot ghici nici o urmă de drog cunoscut şi starea aceasta de inconştienţă nu seamănă deloc cu nici unul din cazurile de somn hipnotic pe care le-am întâlnit la Spitalul Charcot din Paris. Cât despre rana asta… trecu uşor cu degetele peste mâna bandajată aşezată pe pătură. Nu ştiu ce să cred. Pare o rană provocată de un darac; dar o asemenea presupunere e absurdă. Nu e imposibil să fi fost făcută de vreo sălbăticiune, însă numai cu condiţia să-şi fi pilit ghearele. Şi aşa ceva socotesc eu că iar e imposibil. Apropo, ţineţi cumva pe aici vreun animal de casă mai deosebit, sau ceva mai aparte, o pisică sălbatică sau altceva ieşit din comun?

Domnişoara Trelawny zâmbi trist, şi-mi frânse inima. Apoi răspunse:

— O, nu! Tata nu vrea animale în casă, cu excepţia celor moarte şi mumificate.

Spusese aceasta cu o urmă de amărăciune – sau de necaz; n-am putut să-mi dau seama care din două.

— Chiar şi bietul meu motănel nu a fost decât cu greu acceptat în casă şi, deşi e cel mai scump şi mai educat pisic din lume, îl ţin numai în mod condiţionat; iar aici în cameră n-are voie să intre.

Pe când vorbea, se auzi un râcâit slab la uşă. Chipul domnişoarei Trelawny se lumină brusc. Se ridică deodată şi se îndreptă spre uşă exclamând:

— El este! Silvio. Se ridică în două picioare şi zgârie uşa când vrea să intre.

Deschise uşa vorbind pisicii ca şi cum ar fi vorbit cu un copil:

— Vrea băiatul la mămica lui? Hai, vino; numai că el trebuie să stea lângă ea!

Ridică pisica şi veni cu ea în braţe. Era într-adevăr un animal splendid. Un cincila persan cenuşiu cu păr lung, mătăsos; un animal cu adevărat de rasă, mândru, în ciuda

gingăşiei lui; avea labe mari care se desfăcură şi mai mult când atinseră podeaua. Pe când fata îl mângâia, motanul se zvârcoli brusc ca un ţipar şi-i alunecă din braţe.

Traversă camera şi se opri înaintea unei măsuţe joase pe care se găsea mumia unui animal şi începu să miaune şi să-şi arate colţii. Domnişoara Trelawny alergă repede după el şi-l luă în braţe, în timp ce el se zbătea şi se răsucea să scape; dar fără să muşte sau să zgârie, pentru că, evident, o iubea pe frumoasa lui stăpână. Încetă să se mai agite de îndată ce se află în braţele ei; în şoaptă ea îl certa:

— Silvio, răule! N-ai respectat cuvântul pe care mama şi l-a dat pentru tine. Acuma spune domnilor noapte bună şi vino în odaie la mama!

În timp ce-i vorbea îmi întinse laba molanului ca să i-o strâng. I-am dat mâna şi nu m-am putut opri să nu-i admir mărimea şi frumuseţea.

— Ei bine, zisei eu, laba lui seamănă cu o mică mănuşă de box plină de gheare.

Ea zâmbi:

— Aşa ar trebui. N-aţi văzut că Silvio are şapte degete? Uite!

Îi răsfiră laba; şi, într-adevăr, erau exact şapte gheare, fiecare ascunsă într-o perniţă fină şi delicată. Când i-am atins uşor piciorul, ghearele ieşiră în afară şi una din ele, cu totul întâmplător.

— Motanul nu mai era furios acum şi torcea – îmi zgârie mâna. Instinctiv, mă trăsei înapoi exclamând:

— Oo… are nişte gheare ca nişte lame!

Doctorul Winchester se apropiase şi, aplecat, se uita la ghearele pisicii; auzindu-mă, exclamă iute şi tăios:

— Ah!

I-am putut reţine şuieratul rapid al respiraţiei. În timp ce mângâiam pisica, liniştită acum, doctorul se duse la masă, rupse o bucată de sugativă de pe mapă şi veni înapoi. Întinse hârtia pe palmă şi, cu un simplu „Scuzaţi!” adresat domnişoarei Trelawny, aşeză laba pisicii pe ea şi o

apăsă cu cealaltă mână. Motanului, mândru, păru să nu-i placă această familiaritate şi încercă să-şi retragă piciorul. Asta şi dorea doctorul, deoarece, în mişcarea sa, pisica apăsase cu ghearele pe hârtie şi trasase astfel mai multe urme.

Apoi domnişoara Trelawny plecă cu molanul şi reveni după câteva minute; intrând, spuse:

— E un lucru foarte curios cu mumia asta! Când Silvio a intrat prima oară aici în cameră – era pisoiaş când l-am adus să-l vadă tata – a făcut exact acelaşi lucru. A sărit pe masă şi a încercat să muşte şi să zgârie mumia. Asta l-a supărat foarte mult pe tata şi a provocat decretul de ostracizare a sărmanului Silvio. Numai cuvântul lui de onoare, dat prin intermediul meu, i-a îngăduit să mai rămână în casă.

În timp ce fata fusese plecată, doctorul scosese bandajul de pe încheietura mâinii bolnavului. Rana era acum clară, deoarece fiecare zgârietură apărea distinct sub formă de urme roşii făcute cu sălbăticie… Doctorul îndoi sugativa de-a curmezişul zgârieturilor făcute de ghearele pisicii şi o apropie de rană. Făcând astă, ne privi triumfător şi ne făcu semn să ne apropiem.

Tăieturile de pe hârtie corespundeau cu rănile de pe mână! Nu mai era nevoie de nici o explicaţie când ne spuse:

— Ar fi fost mai bine dacă jupân Silvio nu şi-ar fi călcat cuvântul!

Am rămas cu toţii tăcuţi câtva timp. Deodată domnişoara Trelawny exclamă:

— Dar Silvio nici n-a fost aici azi-noapte!

— Sunteţi sigură? O puteţi dovedi, dacă va fi nevoie?

Ea şovăi înainte de a răspunde:

— Sunt sigură de asta; dar mă tem că va fi greu s-o dovedesc. Silvio doarme într-un coşuleţ la mine în cameră. Ştiu precis că l-am dus la culcare azi-noapte; îmi amintesc bine că l-am acoperit cu păturica lui şi l-am înfăşurat în ea.

Azi dimineaţă l-am scos chiar eu din coş. Sigur că nu l-am văzut pe aici; cu toate că asta nu ar spune prea mult, pentru că eram prea îngrijorată de bietul tata şi prea ocupată cu el ca să observ şi prezenţa lui Silvio.

Doctorul clătină din cap, spunând cu oarecare tristeţe:

— Oricum, nu mai are nici un rost să încercăm să dovedim ceva acum. Orice pisică din lume s-ar fi spălat de urmele de sânge – dacă ar fi existat – de pe labe, în a suta parte din timpul care s-a scurs până acum.

Rămaserăm din nou tăcuţi şi tăcerea fu iar întreruptă de domnişoara Trelawny:

— Dar acum, când mă gândesc mai bine, nu cred că putea să fie săracul Silvio cel care l-a rănit pe tata. Uşa mea era închisă când am auzit primul sunet; şi cea a tatei la fel, când m-am uitat la ea. Când am intrat, rana fusese făcută; aşa că asta trebuie să se fi întâmplat înainte ca Silvio să fi putut pătrunde în cameră.

Raţionamentul era valabil, mai ales pentru mine, ca avocat, căci era o probă care ar fi satisfăcut orice juriu. Am simţit o deosebită plăcere să-l văd pe Silvio absolvit de crimă – poate pentru că era motanul domnişoarei Trelawny, care îl iubea. Fericită pisică! Stăpâna lui Silvio fu evident mulţumită auzindu-mă declarând:

— Verdict „nevinovat”!

După o scurtă pauză doctorul Winchester spuse:

— Scuzele mele jupânului Silvio cu ocazia asta; dar sunt încă intrigat şi nu ştiu de ce e aşa de pornit împotriva acestei mumii. Se comportă la fel şi faţă de alte mumii din casă? Cred că mai sunt aici destul de multe. Am văzut trei în hol, când am venit.

— Sunt multe, răspunse ea. Uneori nici nu ştiu dacă mă aflu într-o casă sau la British Museum. Dar Silvio nu are probleme cu nici una din ele, doar cu aceasta. Presupun tocmai fiindcă aparţine unui animal şi nu unui bărbat sau unei femei.

— Poate că aparţine unei pisici! Zise doctorul, ridicându-se şi traversând camera ca să se uite mai de aproape la mumie. Da, continuă ei, este mumia unei pisici; şi chiar una foarte frumoasă. Dacă n-ar fi fost favorita numărul unu al vreunui înalt personaj, n-ar fi beneficiat de atâta cinste. Uitaţi-vă! Un sicriu pictat şi ochi de obsidian – exact ca o mumie omenească. Este un lucru extraordinar cum se pot recunoaşte neam cu neam. Aceasta este o pisică moartă – asta e tot; a trăit probabil acum patru-cinci mii de ani – şi o altă pisică dintr-o altă rasă, ceea ce înseamnă practic o altă lume, este gata să alerge către ea, exact ca şi cum cealaltă ar fi vie. Aş vrea să fac un mic experiment cu pisica asta, dacă nu vă deranjează, domnişoară Trelawny.

Ea ezită înainte de a răspunde:

— Vă rog, faceţi tot ceea ce credeţi că e necesar sau potrivit; dar sper să nu fie ceva care să-l rănească sau să-l necăjească pe bietul meu Silvio.

— O, Silvio n-o să păţească nimic: eu îl compătimesc pe celălalt.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Atacul are să-l dea jupân Silvio; de suferit are să sufere celălalt.

— Să sufere? În glasul ei se ghicea o urmă de durere.

Doctorul avu un zâmbet larg:

— O, în privinţa asta fiţi liniştită… Celălalt n-o să sufere aşa cum înţelegem noi, ci doar ca structură şi compoziţie.

— Explicaţi-vă, pentru Dumnezeu!

— Dragă domnişoară Trelawny, e simplu: antagonistul va fi o mumie de pisică la fel cu aceasta. Ştiu că există o mulţime în Museum Street. Am să obţin una şi am s-o pun aici în locul celeilalte – nu cred că o schimbare temporară ar încălca instrucţiunile tatălui dumneavoastră. O să aflăm atunci, pentru început, dacă Silvio are ceva împotriva tuturor mumiilor de pisică sau numai împotriva

acesteia, în mod special.

— Ştiu eu? Zise ca nehotărâtă. Instrucţiunile tatălui meu par clare, fără compromis. Apoi, după o pauză, continuă: Dar sigur că, în împrejurările date, orice ar putea fi de folos pentru el trebuie făcut. Cred că nu poate însemna prea mult o mumie de pisică.

Doctorul Winchester nu spuse nimic. Stătea nemişcat, cu un aer atât de grav încât atitudinea lui mă influenţa şi pe mine; şi această preocupare a sa mă ajuta să văd limpede, să înţeleg mai mult decât până în acel moment ciudăţenia cazului în care eram atât de adânc amestecat. O dată ce gândul acesta puse stăpânire pe mine, el nu mă mai părăsi. Într-adevăr, crescu, înflori şi se reproduse în o mie de feluri diferite, Camera aceasta cu tot ce era în ea deveni un ogor fertil pentru idei stranii. Aici se găseau atât de multe relicve vechi, încât te simţeai prins şi azvârlit înapoi spre lumi şi timpuri ciudate. Erau aici atâtea mumii sau obiecte aparţinând lor, în jurul cărora păreau să plutească la nesfârşit aromele pătrunzătoare de bitum, mirodenii şi răşini – „nard şi miresme de balsamuri de Circazia” – că nu puteai să mai uiţi trecutul. Sigur, era doar puţină lumină în încăpere şi aceasta învăluită cu atâta grijă, încât nicăieri nu strălucea nimic. Nimic din acea lumină directă ce se manifestă singură ca o forţă sau o entitate şi care contribuie la apropierea dintre oameni. Încăperea era mare şi foarte înaltă, proporţional cu dimensiunile pe care le avea. În spaţiul acesta vast era loc pentru o multitudine de lucruri rar întâlnite într-un dormitor. Prin colţurile îndepărtate ale încăperii pluteau umbre cu forme nefireşti. Nu de puţine ori am crezut că prezenţa copleşitoare a vieţii dispărute şi a trecutului a pus atât de mult stăpânire pe mine, încât mă surprindeam privind cu teamă în jur, de parcă simţeam existenţa unei stranii personalităţi sau influenţe. Şi chiar prezenţa reală a doctorului Winchester şi a domnişoarei Trelawny nu reuşea totuşi, în unele momente, să mă satisfacă şi să mă

liniştească. A fost o deosebită uşurare pentru mine când a apărut în cameră o nouă personalitate, sub forma surorii Kennedy. Nu mă îndoiam deloc că această tânără femeie practică, sigură de sine şi capabilă, aducea cu ea un element de siguranţă împotriva închipuirilor mele nebuneşti. Avea un dar al bunului simţ care părea să învingă totul în jurul său, ca un fel de fluid. Până în clipa aceea îmi făcusem tot felul de gânduri în privinţa bolnavului; în aşa fel încât, până la urmă, tot ce-l înconjura, inclusiv eu, eram implicaţi în aceste închipuiri, prinşi în mrejele lor, saturaţi, sau… Dar acum, cu venirea ei, bolnavul revenea la condiţia lui de pacient; camera era o cameră de bolnav şi umbrele îşi pierdeau teribilele lor însuşiri. Singurul lucru pe care nu-l puteam elimina în întregime era acel ciudat miros egiptean. Poţi să pui o mumie într-o raclă de sticlă, s-o sigilezi ermetic atât de bine încât nici un pic de aer să nu pătrundă până la ea, dar oricum mirosul ei se va răspândi în jur. Aţi putea gândi că patru sau cinci mii de ani pot să şteargă definitiv calităţile olfactive ale oricărui lucru; experienţa însă ne învaţă că aceste miresme rămân şi că şi taina lor rămâne ascunsă pentru noi. Azi există tot atâtea mistere cât existau şi atunci când îmbălsămătorii introduceau un corp în baia de carbonat de sodiu…

M-am ridicat brusc. Mă pierdusem într-un vis fascinant. Mirosul egiptean părea să-mi zdruncine nervii, mintea şi voinţa.

În momentul acela am avut o idee, un fel de inspiraţie. Dacă eu am fost influenţat astfel de un miros, nu se putea ca bolnavul, care îşi trăise jumătate sau mai mult din viaţă într-o asemenea atmosferă, să nu fie încet, încet, dar sigur, stăpânit de acel ceva care să-l pătrundă în aşa măsură încât să pună stăpânire pe el o putere nouă, născută din cantitate, sau din forţă sau…

Mă pierdeam iar în reverii. Nu, asta nu era bine. Trebuia să fiu atent şi să rămân treaz. Fără să-mi declar

intenţiile, căci mă temeam să nu măresc necazurile şi neliniştea domnişoarei Trelawny, am coborât scările şi am ieşit afară. Am găsit repede o farmacie şi am venit înapoi cu o mască de gaze. Era ora zece; doctorul pleca acasă. Sora îl însoţi până la uşa camerei, să primească instrucţiuni. Domnişoara Trelawny stătea tăcută lângă pat. Sergentul Daw, care intrase la plecarea doctorului, se găsea ceva mai departe de ea.

După ce sora Kennedy se alătură grupului nostru, am stabilit ca ea să rămână până la orele două, când avea s-o schimbe domnişoara Trelawny. Astfel ca, în conformitate cu dispoziţiile domnului Trelawny, în permanenţă aveau să existe în cameră un bărbat şi o femeie; şi fiecare din noi urma să-şi întâlnească schimbul, aşa încât, suprapunându-se un timp, se puteau informa unul pe celălalt dacă s-a întâmplat sau nu ceva. M-am întins pe o sofa la mine în cameră, aranjând cu unul din servitori să mă scoale cu puţin înainte de douăsprezece. Foarte repede am adormit.

Când m-au trezit, mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi adun gândurile şi să-mi dau seama de propria-mi identitate şi de locul unde mă aflam. Somnul, deşi scurt, îmi făcuse totuşi bine şi puteam acum privi lucrurile din jur într-o lumină mai realistă decât fusesem în stare s-o fac în timpul serii. M-am spălat pe faţă şi, răcorit, am intrat în camera bolnavului. Am păşit foarte uşor. Sora şedea lângă pat calmă şi atentă; detectivul stătea tolănit într-un fotoliu de partea cealaltă a camerei, în umbră. Nu făcu nici o mişcare cât traversai eu camera, până mă apropiai de el; şi atunci îmi şopti încet:

— E în ordine; nu dormeam.

Nu era nevoie s-o spună – nu e niciodată nevoie, doar dacă nu este adevărat. Când i-am spus că schimbul său s-a încheiat şi că se poate retrage până la ora şase, când aveam să-l trezesc eu, păru mulţumit şi plecă repede. Ajuns la uşă, se întoarse, veni înapoi lângă mine, şi-mi spuse în şoaptă:

— Dorm uşor şi voi avea pistoalele lângă mine. Acum, dacă ies afară din mirosul ăsta de mumii, n-o să-mi mai simt capul atât de greu.

Deci şi el fusese cuprins de aceeaşi moleşeală ca şi mine!

O întrebai pe soră dacă avea nevoie de ceva şi băgai de seamă că ţinea în poală o sticluţă cu oţet. Fără îndoială că şi ea avusese aceeaşi senzaţie. Îmi spuse că nu-i trebuia nimic, dar dacă îi va trebui ceva, îmi va cere imediat. Nu vroiam să observe că aveam la mine o mască de gaze, aşa că m-am îndreptat către fotoliul aflat în umbră, în spatele ei, mi-am pus uşor masca şi m-am făcut comod.

Un timp, care mi s-a părut nesfârşit de lung, am stat şi m-am gândit, m-am gândit… Amestec de imagini ciudate, aşa cum ar fi trebuit să mă aştept să fie, după experienţa trăită în ziua şi-n noaptea care trecuseră. Şi iar m-am pomenit reflectând la mirosul egiptean; şi-mi aduc aminte că am simţit o imensă satisfacţie să fiu scutit acum de experienţa pe care o trăisem. Masca îşi făcea datoria.

Poate că şi acest gând a contribuit la odihna minţii mele, ceea ce este corolarul odihnei trupului, pentru că, deşi nu-mi aduc aminte să fi adormit şi să mă fi trezit, am avut o viziune – am visat un vis, dar mi-l amintesc cu greu.

Stăteam liniştit în cameră, aşezat în fotoliu. Ţineam pe faţă masca şi ştiu că respiram uşor. Sora şedea în fotoliu cu spatele la mine. Era foarte calmă. Bolnavul zăcea nemişcat, ca mort. Întregul ansamblu aducea mai curând a scenă pictată decât a realitate; totul era liniştit şi tăcut; iar liniştea şi tăcerea erau neîntrerupte. De afară, din depărtare, puteam auzi zgomotele oraşului; din când în când un huruit de roţi, strigătul vreunui chefliu, ecoul îndepărtat al unor fluierături şi pufăitul trenurilor. Lumina era foarte, foarte scăzută; reflexele ei, sub abajurul verzui al lămpii, păreau în întuneric mai degrabă nişte culori şterse decât lumină. Franjurile de mătase verde ai lămpii abia de împrumutau culoarea unui smarald văzut sub

razele lunii. Încăperea, din cauza întunericului, era plină de umbre. Simţeam cum, în mintea mea, în care gândurile se învârtejeau, toate lucrurile reale se transformau în umbre – umbre în mişcare, pentru că depăşeau conturul neclar al ferestrelor înalte. Umbre care aveau simţire. Am crezut chiar că aud un sunet, un sunet slab, ca mieunatul unei pisici – foşnetul unei draperii şi un clinchet sec, ca atingerea uşoară dintre două metale. Parcă eram în transă. La sfârşit am simţit ca într-un coşmar că, de fapt, dormeam şi că, odată intrat în lumea somnului, întreaga mea voinţa se pierduse.

Brusc, toate simţurile mi se treziră. În urechi îmi răsună un ţipăt. Încăperea se umplu dintr-o dată de o lumină puternică. Se auzi zgomotul unor focuri de pistol – unul, două; şi un nor de fum alb în cameră. Când ochii mei treziţi îşi recăpătară controlul, cred că aş fi putut ţipa de groază, pentru ceea ce vedeam înaintea mea.

IV.

Cel de-al doilea atentat.

Spectacolul pe care îl aveam în faţă reprezenta oroarea unui vis în vis, la care se mai adăuga şi certitudinea realului. Camera era tot aşa cum o văzusem ultima oară, cu excepţia faptului că umbrele dispăruseră, gonite de strălucirea orbitoare a o mulţime de lumini şi că toate obiectele din casă erau acum bine conturate şi perfect reale.

Lângă patul gol şedea sora Kennedy, aşa cum o văzusem ultima oară, dreaptă, înţepenită în fotoliu. Îşi pusese o pernă la spate, ca să stea comod; dar gâtul îi era rigid, ca al unei fiinţe aflate în stare de catalepsie. Era, din toate punctele de vedere, transformată într-o stană de piatră. Pe obrazul ei, nici un fel de expresie – nici teamă. Nici groază; nimic la care te-ai fi putut aştepta de la o persoană aflată într-o asemenea stare. Ochii ei deschişi nu trădau nici uimire, nici interes. Era pur şi simplu o

existenţă negativă, caldă, respirând, calmă; dar absolut inconştientă faţă de lumea din jur. Rufăria de pat era deranjată, ca şi cum bolnavul fusese tras de sub ea, fără ca aceasta să fi fost dată la o parte. Un colţ al cearşafului de deasupra atârna pe podea; alături de el căzuse unul din bandajele cu care doctorul pansase mâna rănită. Un altul şi un altul se înşirau mai departe, pe jos, trasând un fel de urmă până la locul unde zăcea bolnavul. Era aproape acelaşi loc unde fusese găsit cu o noapte mai înainte, lângă seiful cel mare. Şi, la fel, braţul stâng îl avea întins înspre seif. Dar o nouă atrocitate avusese loc; era o încercare de a reteza mâna bolnavului în apropierea brăţării pe care se afla cheiţa. Un cuţit mare kukri – unul din acelea în formă de frunză, pe care Gurhas-ii şi alte triburi din regiunile deluroase ale Indiei le folosesc în asemenea scopuri – fusese luat de la locul său de pe perete şi se încercase folosirea lui. Era evident că lovitura fusese oprită tocmai în clipa când pornea, deoarece numai vârful armei şi nu tăişul ei atinsese carnea. Dar partea din afară a braţului era tăiată până la os şi sângele continua să curgă.

Afară de asta, vechea rană de la mână fusese iar crestată îngrozitor sau ruptă; iar dintr-o tăietură se scurgea sângele la fiecare pulsaţie a arterelor. Domnişoara Trelawny se lăsase în genunchi lângă tatăl său, cu cămaşa ei de noapte, albă, pătată de sângele pe care îngenunchiase. În mijlocul încăperii, sergentul Daw, în pantaloni, în cămaşă şi ciorapi, îşi încărca, uluit şi cu gesturi mecanice, revolverul. Avea ochii roşii şi obosiţi; părea numai pe jumătate trezit din somn şi nici pe atât nu era conştient de ceea ce se petrecea în jurul său. Mai mulţi servitori, purtând cu ei tot felul de lămpi, se îngrămădiseră în cadrul uşii.

Când mă ridicai din fotoliu şi făcui un pas înainte, domnişoara Trelawny îşi aţinti privirea înspre mine. Văzându-mă, ţipă şi sări speriată în picioare, arătându-mă cu degetul. N-am să uit niciodată cum arăta, cu

îmbrăcămintea albă mânjită toată de sângele care, când se ridicase de jos, i se prelingea pe picioarele goale. Eu cred că adormisem doar; că, oricare ar fi fost ele forţele care acţionaseră asupra domnului Trelawny şi surorii Kennedy – şi mai puţin asupra sergentului Daw – de mine nu se atinseseră. Masca mi se dovedise de oarecare folos, deşi nu ajutase la evitarea tragediei al cărei îngrozitor tablou îl aveam în faţă. Acum pot să înţeleg – am înţeles chiar şi atunci – spaima, adăugată la ceea ce se întâmplase înainte, pe care trebuie s-o fi provocat înfăţişarea mea. Aveam încă pe faţă masca ce-mi acoperea gura şi nasul; părul mi se ciufulise în timpul somnului. Apărând deodată, printre oamenii aceia înspăimântaţi, deghizat şi nepieptănat în asemenea hal, sigur că, în amalgamul acela straniu de lumini, trebuie să fi fost o arătare extraordinară şi înspăimântătoare. Bine că mi-am dat seama de asta ta timp, ca să evit o altă catastrofă; pentru că pe jumătate ameţitul detectiv, acţionând mecanic, îşi reîncărcase arma şi şi-o îndreptase spre mine, gata să tragă, dacă nu mi-aş fi dat masca jos şi n-aş fi strigat la el să stea pe loc. Chiar făcând asta, el acţionase tot mecanic; ochii săi înroşiţi şi pe jumătate adormiţi nu trădau nici în clipa aceea că acţionează în mod conştient. Dar pericolul a fost evitat. Destinderea, destul de curios, se produse foarte uşor. Doamna Grant, văzând că tânăra fată era numai în cămaşă de noapte, alergase să-i aducă un halat, pe care ea şi-l aruncă pe umeri. Această simplă mişcare ne trezi pe toţi la realitate. Cu un oftat, toţi începurăm să ne ocupăm de cel mai presant lucru pe care îl aveam de făcut: acela de a opri hemoragia de la braţul rănitului. În momentul în care a apărut ideea acţiunii, m-am bucurat, fiindcă faptul că rana sângera dovedea că domnul Trelawny era încă în viaţă.

Nu uitasem lecţia din noaptea trecută. O mare parte din cei de faţă ştiam acum ce aveam de făcut în asemenea caz de urgenţă; şi, în câteva secunde, mâini pricepute

alcătuiră un garou. Un servitor fu trimis imediat după doctor; alţi câţiva se retraseră să se îmbrace. L-am aşezat pe domnul Trelawny pe sofaua pe care stătuse cu o zi mai înainte şi, după ce am făcut tot ce se putea pentru el, ne-am îndreptat atenţia către sora Kennedy. În toată harababura aceea ea nu se clintise deloc; stătea tot nemişcată, dreaptă şi ţeapănă, respirând uşor şi natural, cu un zâmbet placid pe faţă. Cum era clar că nu avea rost să încercăm cu ca nimic până la venirea doctorului, am început să ne gândim la întreaga stare de fapt.

Doamna Grant o luase cu dânsa între timp pe stăpâna sa şi-i schimbase îmbrăcămintea; acum că revenise în halat şi papuci, după ce-şi spălase sângele de pe mâini. Era ceva mai calmă, deşi tremura şi era albă la faţă. Când văzu încheietura mâinii tatălui său – eu ţineam garoul – îşi roti privirea în jurul camerei, întârziind din când în când asupra fiecăruia din noi, dar părând încă neliniştită. Aveam impresia că nu ştia cu ce să înceapă şi în cine să se mai încreadă, aşa că i-am vorbit, ca s-o liniştesc:

— N-am nimic, am aţipit numai.

Glasul ei se înecă atunci când îmi răspunse încet:

— Aţipit! Dumneavoastră! Şi tata în primejdie! Credeam că staţi de veghe.

Am simţit ghimpele meritat al reproşului; dar eu vroiam cu adevărat s-o ajut, aşa că am răspuns:

— Aţipit numai. E destul de rău, ştiu. Dar există ceva mai rău decât un „numai”, în preajma noastră, aici. Dacă n-aş fi fost prevăzător, aş fi fost şi eu în starea în care se află acum sora.

Şi-a întors repede ochii către silueta stranie ce stătea nemişcată, ca o statuie pictată; şi apoi trăsăturile feţei i se îndulciră. Cu amabilitatea-i obişnuită spuse:

— Iertaţi-mă, n-am vrut să fiu nepoliticoasă, dar sunt atât de nefericită şi de speriată că nu mai ştiu ce spun. O, este îngrozitor! Mi-e teamă în fiecare clipă de alte necazuri, spaime şi orori.

Asta mi-a îndurerat sufletul şi din toată inima i-am spus:

— Nu mă blamaţi! Nu o merit! Am fost de veghe şi am adormit. Tot ce pot spune e că n-am vrut şi că am încercat să evit asta; dar a fost peste puterile mele, mai înainte de a-mi da seama. Oricum, faptul este consumat; şi nu se mai poate reveni. Poate că într-o zi o vom înţelege cu toţii; dar acum, haideţi să încercăm să ne lămurim asupra a ceea ce s-a petrecut. Spuneţi-mi, de ce vă mai aduceţi aminte?

Efortul de a-şi reaminti păru s-o stimuleze; deveni mai calmă şi spuse:

— Am adormit şi m-am trezit brusc cu senzaţia îngrozitoare că tata este într-o mare şi iminentă primejdie. Am sărit din pat şi am alergat, aşa cum eram, la el în cameră. Era întuneric, ca smoala aproape, dar, când am deschis uşa, s-a făcut lumină suficientă ca să văd rufăria de pat a tatei zăcând pe podea lângă seif întocmai ca în noaptea aceea cumplită. Atunci cred că pentru moment am înnebunit.

Se opri scuturată de fiori. Ochii mi se îndreptară spre sergentul Daw, care încă se mai juca fără rost cu revolverul. Atent la garou, am întrebat calm:

— Ia zi, sergent Daw, asupra cui ai tras?

Sub imperiul unei discipline intrate în reflex, poliţistul păru că îşi revine. Privind în jur la servitorii care mai rămăseseră în încăpere, vorbi cu acel aer de importanţă care, socotesc eu, este atitudinea obişnuită a unui slujitor al legii faţă de străini:

— Nu credeţi, domnule, că le putem permite dumnealor să plece? O să putem atunci să discutăm mai bine problema.

Am dat din cap afirmativ; servitorii înţeleseră aluzia şi se retraseră, deşi cam fără voie, ultimul trăgând uşa în urma sa. Atunci detectivul continuă:

— Cred că ar fi mai bine să vă descriu senzaţiile

mele, domnule, în loc să vă povestesc ce am făcut. Adică, atât cât îmi aduc aminte.

În atitudinea lui se simţea un aer de deferenţă umilită şi o oarecare jenă, probabil fiindcă realiza situaţia neplăcută în care se găsea.

— M-am culcat pe jumătate dezbrăcat – aşa cum sunt acum – cu revolverul sub pernă. E ultimul lucru de care îmi aduc aminte. Nu ştiu cât timp am dormit. Stinsesem becul şi era complet întuneric. Mi s-a părut că aud un ţipăt; dar nu pot fi sigur, fiindcă aveam capul buimac, ca atunci când eşti prea curând chemat după ore întregi de serviciu prelungit. Dar de astă dată nu acesta era cazul. Oricum, primul meu gând s-a îndreptat către pistol. L-am luat şi am ieşit pe palier. Atunci am auzit un fel de ţipăt, sau mai degrabă un strigăt de ajutor şi am alergat aici în odaie. Odaia era în întuneric, pentru că lampa surorii Kennedy se stinsese şi singura lumină era cea de pe palier, venind prin uşa deschisă. Domnişoara Trelawny stătea în genunchi lângă tatăl ei şi ţipa. Am crezut că văd ceva mişcând între mine şi fereastră; aşa că, fără să mă mai gândesc, pe jumătate năucit, pe jumătate adormit, am tras, M-am deplasat încă puţin la dreapta între ferestre şi am tras din nou. Atunci aţi venit dumneavoastră din fotoliul cel mare cu masca asta pe faţă. Şi cum eram atât de năucit şi pe jumătate adormit – vă rog, domnule, să ţineţi seama de acest lucru – v-am luat drept acel cineva care se mişca, mai ales că vă aflaţi exact în direcţia în care trăsesem. Şi era să mai trag o dată, când tocmai aţi scos masca.

Aici l-am întrebat – acum interogam şi mă simţeam pe terenul meu:

— Spui că m-ai luat drept ceva sau cineva asupra căruia ai tras. Ce anume?

Omul se scărpină în cap, dar nu răspunse.

— Hai, zisei eu, ce anume, cum arăta?

Răspunsul veni cu o voce scăzută:

— Nu ştiu, domnule. Am crezut că e ceva; dar ce şi

cum arăta, habar n-am. Acum mă gândesc că totul s-a întâmplat aşa pentru că m-am culcat mereu cu gândul la pistol şi pentru că, atunci când am intrat aici, eram ameţit şi adormit pe jumătate – ceea ce sper, domnule, că e un lucru de care o să ţineţi seama.

Se agăţa de această formulă de justificare, ca şi cum ar fi fost ultima lui speranţă. Nu vroiam să-l contrariez, dimpotrivă, îl vroiam de partea noastră. În afară de asta şi eu, în ceea ce mă privea, aveam partea mea de vină; aşa că i-am răspuns cât am putut de amabil:

— E foarte bine, sergent! Reacţia dumitale a fost corectă; deşi, bineînţeles, în condiţiile de semisomnolenţă în care te găseai şi probabil supus aceleiaşi influenţe – nu ştim ce a fost – care m-a adormit şi pe mine şi care a provocat şi transa cataleptică a surorii Kennedy, nu se putea aştepta nimeni să poţi judeca situaţia. Acum însă, cât sunt încă toate proaspete, aş vrea să văd exact unde stăteai şi unde eram cu. O să putem fi în măsură să stabilim traiectoria gloanţelor.

Perspectiva acţiunii şi a exercitării propriei sale meserii avu darul să-l mobilizeze imediat; păru un alt om când se apucă de treabă. Am rugat-o pe doamna Grant să ţină ca garoul, iar eu m-am dus să stau pe locul unde păzise poliţistul şi să privesc în direcţia în care, pe întuneric, trăsese. Am putut observa precizia cu care îşi fixase în minte locul unde stătuse, îşi scosese pistolul şi ochise. Fotoliul din care mă ridicasem eu se afla în acelaşi loc. Atunci i-am cerut să ţintească doar cu mâna ca să pot urmări traiectoria împuşcăturii.

Exact în spatele fotoliului meu şi puţin mai înapoi se găsea o vitrină înaltă, cu încrustaţii de bronz. Geamul uşii acesteia era sfărâmat. Am întrebat:

— Asta e direcţia primului foc, sau al celui de al doilea?

Răspunsul veni prompt:

— Al doilea; primul a fost acolo!

Se întoarse puţin spre stânga, mai mult către peretele unde se găsea seiful şi arătă cu degetul. Am urmărit direcţia mâinii sale şi am ajuns la măsuţa joasă pe care se găsea, printre alte curiozităţi, mumia pisicii care provocase furia lui Silvio. Am luat o lumânare şi am găsit uşor urma glonţului. Sfărâmase o mică vază de sticlă şi o fructieră cu picior, din bazalt negru, foarte frumos încrustată cu hieroglife, liniile gravate fiind umplute cu un fel de ciment verde pal şi totul şlefuit egal pe întreaga suprafaţă. Glonţul, turtit de perete, zăcea pe masă.

Apoi m-am îndreptat înspre vitrina spartă, care era evident locul destinat unor curiozităţi de valoare; se aflau înăuntru câţiva scarabei mari din aur, agat, jasp verde, ametist, lapis-lazuli, opal, granit şi porţelan verde-albastru. Din fericire, nici unul din aceste obiecte nu fusese atins. Glonţul pătrunsese prin peretele din spate al vitrinei; dar, în afară de geamul spart, alte pagube nu existau. Am remarcat aranjamentul straniu al acestor obiecte pe poliţa vitrinei. Toţi scarabeii, inelele, amuletele şi celelalte erau dispuse într-un oval neregulat, în jurul unei miniaturi splendid sculptate, reprezentând un zeu cu cap de şoim, încoronat cu un disc şi pene. Nu m-am oprit mai mult asupra acestor piese, fiindcă atenţia mea era concentrată asupra unor probleme mai presante; m-am hotărât totuşi să le examinez mai bine atunci când aveam să dispun de timp suficient. Era clar că o parte din straniul miros egiptean venea de la aceste vechi obiecte; prin fereastra spartă a vitrinei răzbătea un amestec de mirodenii, răşină şi bitum, mai puternic aproape decât cel pe care îl simţisem venind de la alte obiecte aflate în cameră.

Totul durase numai câteva minute. Am fost surprins când am observat dunga zorilor strecurându-se prin spaţiul dintre stor şi rama ferestrei. După ce m-am înapoiat la sofa şi am luat garoul din mâinile doamnei Grant, aceasta se duse să ridice storurile.

Este greu de închipuit ceva mai neplăcut decât

aspectul acelei încăperi în lumina palidă, cenuşie a dimineţii. Cum ferestrele dădeau înspre nord, lumina venea de afară mohorâtă şi rece, cu o apăsătoare tentă gri, fără nimic din rumeneala caldă a zorilor, care apare întotdeauna pe cer înspre răsărit. Lumina electrică, deşi puternică, părea slabă; iar toate umbrele se conturau intens. Nimic din prospeţimea dimineţii. O atmosferă aspră, rece şi nespus de tristă. Obrazul celui căzut în nesimţire pe sofa era înfiorător de galben, iar faţa surorii căpătase o nuanţă verzuie, împrumutată de la abajurul lămpii de alături. Numai chipul domnişoarei Trelawny arăta alb; o paloare care îmi strângea inima. Părea că nimic pe lume n-avea să-i mai poată reda culoarea vieţii şi a fericirii.

A fost o uşurare pentru noi toţi când intră în cameră doctorul Winchester, gâfâind din cauza alergăturii. Ne puse doar o singură întrebare

— Îmi poate spune careva cum a fost făcută rana asta?

Văzând clătinatul din cap al tuturor celor din jur, nu mai întrebă nimic, ci începu să se ocupe de bolnavi. Pentru o clipă se uită la sora care stătea rigidă; dar imediat, foarte încruntat, se aplecă asupra rănitului. Nu scoase nici o vorbă până nu legă arterele şi nu bandajă complet toate rănile, cerând doar, scurt, să i se dea câte ceva sau să se facă ceva. După ce rănile domnului Trelawny fură îngrijite cu toată atenţia, el se adresă fetei:

— Ce-i cu sora Kennedy?

Ea răspunse imediat:

— Chiar că nu ştiu. Am găsit-o când am intrat în cameră, la orele două şi jumătate, stând exact aşa cum se află şi acum. N-am mişcat-o din loc şi nici nu i-am schimbat poziţia. De atunci nu s-a mai trezit. Nu s-a tulburat nici când a tras sergentul Daw.

— Focuri de pistol? Aţi descoperit cumva cauza acestei noi atrocităţi?

Toţi tăceau, aşa că am răspuns eu:

— N-am descoperit nimic. Mă găseam aici de veghe împreună cu sora. Seara devreme am simţit cum mirosul de mumie mă cam ameţea. Atunci am ieşit şi m-am înapoiat cu masca asta. Când am venit mi-am pus-o pe faţă; dar asta nu m-a ferit de somn. În clipa în care m-am trezit am văzut încăperea plină de lume, adică domnişoara Trelawny, sergentul Daw şi servitorii. Sora stătea în fotoliu aşa cum o lăsasem. Sergentul Daw, trezit pe jumătate, dar încă ameţit de aceeaşi mireasmă sau fluid care ne tulburase şi pe noi, şi-a închipuit că vede ceva mişcând în cameră prin întuneric şi a tras de două ori. Când am sărit din fotoliu, cu faţa acoperită de mască, m-a luat pe mine drept cauza întregului bucluc. Fireşte, era gata să tragă iar, când am reuşit să mă fac recunoscut la timp. Domnul Trelawny zăcea jos lângă seif, aşa cum fusese găsit şi în noaptea trecută: sângera puternic de la o nouă rană la încheietura mâinii. L-am ridicat toţi pe sofa şi i-am strâns braţul cu un garou. Asta este exact şi absolut tot ce ştim cu toţii până în acest moment. Nu ne-am atins nici de cuţitul pe care îl vedeţi jos lângă pata de sânge. Priviţi, zisei ridicând arma, are vârful înroşit de sânge uscat.

Doctorul Winchester rămase tăcut câteva minute înainte de a vorbi.

— Prin urmare, întâmplările din noaptea asta sunt la fel de misterioase ca cele din noaptea trecută?

— Exact! Răspunsei eu.

El tăcu şi se întoarse către domnişoara Trelawny.

— E mai bine s-o ducem pe sora Kennedy în altă cameră. Cred că nu aveţi nimic împotrivă?

— Nu, nimic! Te rog, doamnă Grant, ocupă-te dumneata de camera surorii Kennedy şi ia şi doi oameni s-o ducă acolo.

Doamna Grant ieşi imediat şi reveni după câteva minute.

— Camera e gala; şi au venit şi oamenii.

Conduşi de ea, intrară doi servitori şi, săltând corpul rigid al surorii Kennedy sub supravegherea doctorului, o scoaseră din încăpere. Domnişoara Trelawny rămase cu mine în odaia bolnavului, iar doamna Grant se duse cu doctorul în camera surorii.

Rămaşi singuri, domnişoara Trelawny se apropie de mine şi, luându-mi mâinile într-ale sale, îmi spuse:

— Sper că aţi uitat cuvintele mele. N-am vrut; am fost tulburată.

Nu i-am răspuns, dar i-am reţinut mâinile şi i le-am sărutat. Există multe feluri de a săruta mâinile unei doamne. Eu am făcut-o în semn de omagiu şi respect; şi ea a acceptat gestul ca atare, cu atitudinea demnă şi elegantă care îi caracteriza comportamentul în toate împrejurările. M-am apropiat de sofa şi m-am uitat la bolnavul aflat în nesimţire. În ultimele minute se mijise bine de ziuă şi lumina devenise mai clară. Uitându-mă la chipul nemişcat, împietrit şi rece, alb ca o statuie de marmură în lumina aceea tulbure încă, nu puteam să-mi alung un gând: acela că o taină de nepătruns era cauza a tot ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi şase de ore. Sprâncenele acelea stufoase trădau voinţă; fruntea înaltă şi largă ascundea o forţă de gândire desăvârşită, pe care bărbia puternică şi maxilarul masiv afirmau că o pot transforma în realitate. Cum îl priveam şi mă minunam, începea să se furişeze din nou în mine aceeaşi stare de rătăcire a gândurilor care, în noaptea trecută, mă avertiza că somnul era pe aproape. Am rezistat şi m-am ţinut tare până la sfârşit. A fost pentru mine mai uşor s-o fac atunci când domnişoara Trelawny s-a apropiat, şi-a sprijinit capul de umărul meu şi a început să plângă uşor. În clipa aceea s-a trezit în mine conştiinţa bărbatului; şi pe bună dreptate. N-avea nici un rost să încerc să spun ceva: cuvintele nu puteau tălmăci gândul. Dar amândoi am înţeles; ea nu s-a îndepărtat atunci când i-am cuprins umerii cu braţul, aşa cum făceam de mult cu micuţa mea surioară, când, cu necazurile ci de copil, venea

la fratele mai mare ca s-o mângâie. Acest simplu gest de protecţie m-a făcut să fiu mai hotărât în ceea ce-mi doream şi mi-a limpezit mintea lenevită de vis şi de gânduri răvăşite. Cu acelaşi instinct, de şi mai vajnic protector, i-am dat însă drumul atunci când am auzit afară paşii doctorului.

Acesta intră şi se uită cu atenţie la pacient înainte de a vorbi. Sprâncenele sale erau încruntate, iar buzele o linie subţire, aspră. Zise imediat:

— Există ceva comun între somnul tatălui dumneavoastră şi cel al surorii Kennedy. Oricare ar fi fost puterea care le-a determinat, în ambele cazuri s-a procedat la fel. În cazul surorii starea de comă e mai puţin pronunţată. Şi nu pot să spun decât că este mai uşor de procedat cu ea decât cu celălalt pacient, deoarece în situaţia ei nu avem mâinile legate. Am aşezat-o într-un curent de aer curat; şi deja dă ceva semne, deşi foarte slabe, de o stare naturală de inconştienţă. Rigiditatea membrelor a mai slăbit, iar pielea pare mai sensibilă – sau aş zice, poate, mai puţin sensibilă – ia durere.

— Atunci cum se face, am întrebat, că domnul Trelawny se mai află încă în această stare, cu toate că, pe câte ştim, corpul său nu a manifestat nici un moment semne de rigiditate?

— Nu vă pot răspunde. Această problemă poate fi rezolvată în câteva ore, sau poate necesita câteva zile. Dar va fi o lecţie folositoare în diagnoză pentru noi toţi; şi poate chiar pentru mulţi alţii după noi, cine ştie! Adăugă el cu înflăcărarea naivă a unui entuziast.

Pe măsură ce dimineaţa trecea, doctorul circula iute dintr-o cameră în cealaltă, veghind grijuliu asupra ambilor pacienţi. Îi ceru doamnei Grant să rămână cu sora, iar domnişoara Trelawny sau eu, în general amândoi, am stat cu rănitul. Am reuşit chiar să ne spălăm şi să ne îmbrăcăm; doctorul şi doamna Grant au rămas cu domnul Trelawny în timp ce noi am luat gustarea de dimineaţă.

Sergentul Daw plecă să raporteze la Scotland Yard asupra evoluţiei situaţiei din timpul nopţii; şi apoi la secţia locală, ca să aranjeze venirea camaradului său Wright, conform înţelegerii avute cu comisarul Dolan. Când veni înapoi, am fost convins că fusese săpunit pentru că a tras cu pistolul în camera unui bolnav; sau poate pentru că a tras oricum, fără motiv serios. Observaţia făcută de el m-a încredinţat că nu greşeam:

— Un om bun valorează ceva, domnule, în ciuda a ceea ce spun alţii. Vedeţi, mi-au permis să-mi păstrez revolverul.

Ziua aceea a fost o zi lungă şi neliniştită. La căderea nopţii, sora Kennedy îşi revenise atât de mult încât rigiditatea mâinilor şi picioarelor îi dispăruse total. Respira la fel de liniştit şi de regulat; dar expresia de fixitate de pe obrazul sau, deşi era o expresie destul de calmă, căpătă aspectul vag al unei stări de somn cu pleoapele închise. Doctorul Winchester adusese, către seară, încă două sore; una dintre ele urma să rămână cu sora Kennedy, iar cealaltă să împartă veghea cu domnişoara Trelawny, care insistase să rămână şi ea. Ca să fie odihnită pentru noapte, dormise câteva ore în timpul după-amiezii. Am ţinut cu toţii un consiliu şi am aranjat astfel schimburile: doamna Grant avea să rămână lângă bolnav până la douăsprezece, când urma să fie schimbată de domnişoara Trelawny. Sora cea nouă trebuia să stea în camera Margaretei şi să viziteze bolnavul la fiecare sfert de oră. Doctorul rămânea până la douăsprezece, când aveam să-l schimb eu. Unul sau altul din detectivi trebuiau să rămână toată noaptea destul de aproape de camera bolnavului, ca să audă dacă e strigat şi să-l viziteze pe rănit, din când în când, pentru a se încredinţa că totul e în ordine. În felul acesta persoanele de veghe aveau să fie supravegheate şi ele, iar repetarea unor evenimente ca cele din noaptea precedentă, când amândoi oamenii de pază fuseseră învinşi, avea să fie evitată.

La apusul soarelui, simţirăm cu toţii că ne cuprinde un straniu şi îngrijorător sentiment de nelinişte; şi fiecare, în felul său, se pregăti pentru veghe. Doctorul Winchester se gândise şi el evident la masca mea, deoarece îmi spuse ca se duce să-şi procure şi el una. Într-adevăr, apreciase atât de mult această idee, încât am convins-o şi pe domnişoara Trelawny să folosească una, când avea să-i vină rândul de priveghere.

Şi astfel începu noaptea.

V.

Alte instrucţiuni ciudate.

Când am venit din camera mea, la ora unsprezece şi jumătate, am găsit totul în regulă în odaia bolnavului. Sora cea nouă, îngrijită, drăguţă şi atentă, stătea într-un fotoliu lângă pat, acolo unde şezuse cu o noapte mai înainte sora Kennedy. Ceva mai încolo, între pat şi seif, se afla doctorul Winchester, atent şi alert, dar arătând bizar şi aproape comic cu masca pe gură şi pe nas. Cum stăteam în uşă privind la el, am auzit un sunet uşor; întorcându-mă, l-am zărit pe detectivul cel nou, care dădu din cap, cu degetul pe buze şi se retrase în tăcere. Din acel moment nici unui din toţi cei care vegheau n-a mai fost cuprins de somn.

Mi-am aşezat un scaun afară. Deocamdată nu vedeam de ce aş mai fi riscat să cad iar sub influenţa ciudată din noaptea precedentă. Sigur că gândurile îmi zburau în jurul întâmplărilor din ziua şi noaptea care trecuseră şi m-am trezit ajungând la concluzii curioase, bănuieli, presupuneri; dar nu m-am pierdut, cum mai făcusem, în gânduri fără de sfârşit. Sentimentul clipei de faţă m-a însoţit tot timpul şi mă simţeam exact ca o sentinelă de gardă. Gândirea nu este un proces lent; şi, când e intensă, timpul trece repede; mi s-a părut într-adevăr foarte scurt timpul până în clipa când uşa întredeschisă fu împinsă larg şi doctorul Winchester ieşi din cameră, scoţându-şi masca. Felul cum şi-o îndepărta de

pe faţă demonstra forţă şi iuţeală. Întoarse masca şi o adulmecă atent pe partea exterioară.

— Plec acum, zise el. O să vin de dimineaţă devreme; doar dacă, bineînţeles, n-am să fiu chemat mai curând. Dar se pare că totul merge bine până în prezent.

Următorul care îşi făcu apariţia fu sergentul Daw, care intră încet în cameră şi ocupă locul părăsit de doctor. Eu mai rămăsei afară, dar în fiecare minut mă uitam înăuntru. Era mai mult un gest formal decât util, căci încăperea era atât de întunecată încât privind dinspre coridor, chiar aşa slab luminat cum era, cu greu aş fi distins mare lucru.

Puţin înainte de douăsprezece, îşi părăsi camera şi domnişoara Trelawny. Şi, până să intre la tatăl său, se duse în încăperea ocupată de sora Kennedy. După câteva minute ieşi având, după părerea mea, o mină ceva mai radioasă. Ţinea în mână masca dar, înainte de a şi-o pune, mă întrebă dacă se întâmplase ceva în timpul cât stătuse să se odihnească. Am răspuns în şoaptă – nimeni nu vorbea tare în toată casa – că totul era bine şi în ordine. Atunci îşi puse masca, făcui şi cu la fel şi amândoi intrarăm în cameră. Ultimul care plecă fu sergentul Daw, care închise uşa după el, aşa cum fusese stabilit.

Câtăva vreme am stat liniştit. Inima îmi bătea normal. Locul era întunecat şi sinistru. Singura lumină, slabă şi ea, venea din partea de sus a lămpii care arunca un cerc alb pe tavanul înalt şi din strălucirea de smarald a franjurilor abajurului. Parcă însăşi lumina accentua intensitatea umbrelor. Acestea începeau acum, ca şi în noaptea precedentă, să capete o sensibilitate a lor. N-aveam nici o senzaţie de somn; şi, de fiecare dată când mă strecuram tiptil să văd ce face bolnavul, cam din zece în zece minute, observam că domnişoara Trelawny era extrem de atentă. La fiecare sfert de oră, unul sau altul dintre poliţişti se uita în cameră prin uşa întredeschisă. De fiecare dată cu şi domnişoara Trelawny spuneam prin

mască: „e în ordine” şi uşa se închidea iar.

Pe măsură ce timpul trecea, liniştea şi întunericul păreau să devină mai adânci. Cercul de lumină din tavan se mai găsea la locul său, dar arăta mai puţin aprins ca la început. Marginile verzi ale abajurului semănau mai curând acum cu o piatră de nefrit decât cu una de smarald. Zgomotele nopţii de afară şi lumina stelelor ce răspundeau urme palide de-a lungul marginilor ferestrei făceau ca vălul de întuneric să pară şi mai solemn şi mai misterios. Am auzit pendulul din coridor bătând sferturile de oră până la două; şi apoi o senzaţie ciudată m-a cuprins. Am putut să văd, după agitaţia domnişoarei Trelawny care se uita în jur, că-şi ea avea aceeaşi senzaţie. Detectivul nouvenit tocmai aruncase o privire înăuntru; amândoi mai aveam de stat, singuri cu bolnavul inconştient, încă un sfert de oră.

Inima începu să-mi bată nebuneşte. O senzaţie de frică puse stăpânire pe mine. Nu pentru mine. Frica mea era impersonală. Mi se părea că în încăpere pătrunsese o altă persoană şi că aproape de mine exista o inteligenţă puternică. Ceva se frecă de piciorul meu. Am întins repede mâna şi am atins blana zburlită a lui Silvio. Cu un mârâit foarte slab, venit parcă de departe, el se răsuci şi mă zgârie. Am simţit sângele pe mână. M-am sculat uşor şi m-am apropiat de pat. Domnişoara Trelawny se ridicase şi ea şi se uita în spatele ei, ca şi cum ceva s-ar fi aflat acolo. Avea privirea rătăcită, iar pieptul îi urca şi-i cobora, ca şi cum s-ar fi zbătut după aer. Când am atins-o uşor, nu păru să mă simtă: îşi întinse mâinile înainte ca şi cum ar fi vrut să se apere de ceva.

Nu era nici o clipă de pierdut. Am prins-o în braţe şi am sărit înspre uşă, pe care am izbit-o de perete şi am ieşit în coridor strigând:

— Ajutor! Ajutor!

Cei doi detectivi, doamna Grant şi sora cea nouă apărură într-o clipă. Imediat în urma lor se iviră mai mulţi

servitori, bărbaţi şi femei. Doamna Grant fu imediat lângă mine; i-o pusei pe domnişoara Trelawny în braţe şi mă repezii înapoi în cameră ca să aprind cât mai repede lumina. Sergentul Daw şi sora mă urmau.

Intrasem tocmai la timp. Aproape de seiful cei mare, acolo unde îl găsisem în ultimele două nopţi, stătea întins domnul Trelawny, cu braţul stâng gol, dar încă bandajat, întins în afară. Alături de el se găsea cuţitul egiptean în formă de frunză; aceia care se afla printre curiozităţile de pe raftul din vitrina spartă. Vârful îi era înfipt în parchet, pe locul unde fusese scoasă carpeta pătată de sânge.

Însă nicăieri nu era nimic deranjat din loc; şi nici vreo urmă de persoane străine, sau de ceva neobişnuit. Împreună cu poliţistul cercetai în amănunt încăperea, în timp ce sora şi doi oameni îl aşezau pe rănit înapoi în pat: dar n-am putut descoperi nici un semn, nici o urmă. Foarte curând, domnişoara Trelawny reintră în cameră. Era palidă, dar liniştită. Venind lângă mine, îmi spuse cu glas slab:

— Am simţit că leşin. Nu ştiu de ce; dar eram speriată!

Alt şoc l-am mai avut atunci când m-am sprijinit cu mâna de pat ca să mă aplec şi să mă uit atent la tatăl ei şi ea a strigat:

— Eşti rănit. Uite, uite! Ai sânge pe mână. E sânge şi pe cearşaf.

În prada emoţiei, uitasem cu totul de zgârietura lui Silvio. Când m-am uitat la ea, mi-am amintit, dar, înainte de a putea spune vreun cuvânt, domnişoara Trelawny îmi apucase mâna şi mi-o ridicase în sus. În clipa când văzu urmele paralele ale zgârieturilor strigă din nou:

— Aceeaşi rană ca la tata! Apoi îmi lăsă în jos mâna cu grijă, dar repede şi ni se adresă, mie şi sergentului Daw: Veniţi la mine în cameră. Silvio e acolo în coşuleţul lui.

Am urmat-o şi i-am găsit pe Silvio stând în coş, treaz.

Se lingea pe labe. Detectivul spuse:

— E clar că c aici; dar de ce se linge pe labe?

Margaret – domnişoara Trelawny – scoase un oftat când se aplecă şi luă una din labele motanului în mână; dar se pare că pisicii nu-i plăcu gestul, că scoase un hârâit. În acel moment intră în cameră doamna Grant. Când ne văzu că ne uităm ia pisică, ne spuse:

— Sora zice că Silvio a dormit pe patul surorii Kennedy toată vremea, din momentul când aţi intrat dumneavoastră în cameră până acum un minut. A intrat acolo imediat ce v-aţi dus dumneavoastră în odaia stăpânului. Sora spune că sora Kennedy geme şi bolboroseşte în somn, de parcă ar visa urât. Cred că trebuie să trimitem după doctorul Winchester.

— Da, te rog! Zise domnişoara Trelawny; şi intrarăm înapoi în cameră.

Câtva timp domnişoara Trelawny rămase încruntată, cu privirea aţintită asupra tatălui său. Apoi, întorcându-se înspre mine, ca şi cum ar fi luat o hotărâre, îmi zise:

— Nu crezi că tata ar trebui consultat şi de altcineva? Am, bineînţeles, toată încrederea în doctorul Winchester; pare un om extraordinar de priceput. Dar este tânăr; şi ne trebuie un om care să se fi dedicat timp mai îndelungat acestei ramuri a ştiinţei. O astfel de persoană ar putea avea mai multe cunoştinţe şi mai multă experienţă; şi aceste cunoştinţe şi experienţă ne-ar putea ajuta să facem mai multă lumină în cazul sărmanului meu tată. Aşa cum stau lucrurile, s-ar părea că doctorul Winchester e cu totul în întuneric. O! Nu ştiu ce să fac. E îngrozitor!

Aici îşi pierdu puţin firea şi începu să plângă, iar cu încercai s-o liniştesc.

Doctorul Winchester sosi îndată. Primul său gând fu la pacient; dar, când văzu că nu mai păţise nimic, se duse s-o vadă pe sora Kennedy. Când o zări, în privire i se aprinse o lumină de speranţă. Luând un prosop, îi udă un colţ în apă rece şi o şterse pe faţă. Obrazul i se coloră şi

femeia se mişcă uşor. Doctorul se adresă celeilalte surori – sora Doris îi zicea el:

— E foarte bine. În cei mult o oră se va trezi. O să fie ameţită şi absentă un timp, sau poate va face o criză de isterie. În acest caz ştii ce trebuie să faci.

— Da, domnule! Răspunse calmă sora Doris.

Ne-am înapoiat în camera domnului Trelawny. De îndată ce am intrat, doamna Grant şi sora ieşiră, astfel că în cameră rămaserăm numai noi trei – doctorul Winchester, domnişoara Trelawny şi eu. După ce se închise uşa, doctorul mă întrebă ce se întâmplase. Îi povestii tot, dându-i exact toate detaliile de care mi-am putut aduce aminte. În timp ce-i relatam, ceea ce nici nu dură mult, îmi punea tot felul de întrebări privitoare la cei prezenţi şi la ordinea în care ei intraseră în cameră. M-a mai întrebat şi alte lucruri, dar lipsite de importanţă; aceasta a fost tot ce mi-a reţinut atenţia, sau ceea ce mi-a rămas în minte. Când convorbirea luă sfârşit, el declară într-un mod foarte hotărât:

— Domnişoară Trelawny, cred că ar fi bine să facem un consult asupra acestui caz.

Ea răspunse îndată, puţin surprinsă:

— Îmi pare bine că aţi spus-o. Sunt cu totul de acord. Pe cine propuneţi?

— Dumneavoastră aveţi pe cineva? Întrebă el. O persoană care îl cunoaşte pe tatăl dumneavoastră? L-a consultat vreodată cineva?

— Nu, din câte ştiu cu. Dar sper să alegeţi dumneavoastră pe cineva cât mai bun. Scumpul meu tată trebuie să aibă tot ajutorul posibil; şi vă voi rămâne profund îndatorată pentru alegerea pe care o veţi face. Care este cel mai capabil om din Londra – sau din altă parte – într-un asemenea caz?

— Sunt destul de mulţi; dar se află răspândiţi prin toată lumea. Oricum, un expert în neurologie se naşte, nu se face; deşi trebuie foarte multă muncă pentru

desăvârşirea şi specializarea lui într-o astfel de treabă. El nu are patrie. Cel mai îndrăzneţ cercetător din zilele noastre este Chiuni, un japonez; numai că el este mai mult un experimentalist în chirurgie decât un practician. Mai există apoi Zammerfest din Upsala şi Fenelon de la Universitatea din Paris, apoi Morfessi de la Neapole. Exceptând bineînţeles pe ai noştri: Morrison de la Aberdeen şi Richardson din Birmingham. Dar în fruntea tuturor acestora l-aş situa pe Frere de la King's College. Dintre toţi cei pe care i-am numit, el îmbină cel mai bine teoria cu practica. N-are nici un fel de pasiuni – lucru observat în toate împrejurările, iar experienţa sa este imensă. Păcat, pentru noi toţi care îl admirăm, că un sistem nervos atât de solid şi o mână atât de expertă va trebui odată să plătească tribut anilor. În ceea ce mă priveşte, l-aş prefera pe Fere oricui altcuiva.

— Atunci, zise domnişoara Trelawny hotărâtă, să-l chemăm pe doctorul Frere – e doctor, nu?

— Să-l chemăm, poate îl găsim acum de dimineaţă.

Doctorul păru eliberat de o greutate care îl apăsase şi vorbi cu mai multă linişte şi cordialitate decât arătase până atunci.

— Este Sir James Frere. Mă voi duce personal să-l caut, cât de repede posibil şi am să-l rog să vină imediat aici.

Apoi, întorcându-se către mine:

— Să-mi permiteţi să vă bandajez mâna.

— E o nimica toată, zisei eu.

— Oricum, trebuie îngrijită. O zgârietură de la orice animal poate deveni primejdioasă; important e să fii în siguranţă.

Am acceptat; iar el începu să-mi bandajeze mâna. Cu o lupă examină zgârieturile paralele şi le compară cu bucata de sugativă pe care se aflau urmele ghearelor lui Silvio şi pe care o scosese din carnetul de buzunar. Puse la loc hârtia şi spuse simplu:

— Păcat că Silvio intră şi iese pe furiş, tocmai atunci când nu trebuie.

Dimineaţa trecea încet. La orele zece sora Kennedy îşi revenise atât de mult, că putea să stea ridicată şi să vorbească inteligibil. Dar încă mai încurca ideile; şi nu-şi putea aminti nimic din cele întâmplate în timpul nopţii după ce se aşezase lângă patul bolnavului. Deocamdată nu părea nici că ştie, nici că se sinchiseşte de toată întâmplarea.

Era aproape unsprezece când doctorul Winchester se înapoie însoţit de Sir James Frere. Am avut o strângere de inimă, când, de pe palier, l-am văzut jos în hol; ştiam că domnişoara Trelawny trebuia să povestească acum, din nou, altui străin despre tatăl său, a cărui viaţă nu o cunoştea, lucru care o făcea să sufere atât.

Sir James Frere era un bărbat care atrăgea atenţia şi impunea respect. Ştia precis ce vroia, aşa că nu prea dădea credit pretenţiilor şi părerilor unor persoane mai puţin avizate. Erau de ajuns scânteia din ochii săi pătrunzători, cuta hotărâtă a gurii şi mişcarea sprâncenelor sale stufoase, ca totul să se supună imediat voinţei sale. Când a apărut în mijlocul nostru şi i-am fost prezentat, am avut imediat senzaţia că orice urmă de mister se destramă. Eram plin de speranţe în momentul în care l-am văzut intrând împreună cu doctorul Winchester în camera bolnavului.

Au rămas acolo mult timp; o dată au trimis după soră, cea nouă, sora Doris, dar că n-a stat mult. Apoi au intrat în camera surorii Kennedy, cerând şi celeilalte sore, care o supraveghea, să-i lase singuri. Mai târziu, doctorul Winchester mi-a spus că sora Kennedy, deşi ignora ultimele întâmplări, răspunsese întrebărilor doctorului Frere privind comportarea pacientului până la sosirea sa într-un mod pe deplin satisfăcător. Apoi au intrat în birou, unde au rămas destul de mult şi de unde vocile lor se auzeau discutând acum foarte aprins şi atât de contradictoriu,

încât începusem să mă simt neliniştit. Cât despre domnişoara Trelawny, ea era cât pe aci să leşine de atâta încordare până ca cei doi să-şi facă apariţia. Biata fată, trecuse prin clipe atât de grele încât rezistenţa ei nervoasă cedase aproape cu totul.

În sfârşit, cei doi ieşiră; mai întâi Sir James, cu figura sa gravă şi inexpresivă, ca de sfinx. Doctorul Winchester îl urma îndeaproape; avea obrazul palid, dar o paloare care trăda mai degrabă enervare. Îmi făcea impresia că nu cu mult înainte de asta fusese roşu la faţă. Sir James o rugă pe domnişoara Trelawny să intre în birou şi-mi sugeră şi mie să vin. Cum intrarăm, Sir James se întoarse spre mine şi mi se adresă:

— Am reţinut de la doctorul Winchester că sunteţi un prieten al domnişoarei Trelawny şi că deţineţi multe informaţii asupra acestui caz. Cred că nu strică să colaboraţi cu noi. Vă ştiu deja ca pe un distins avocat, domnule Ross, deşi nu am avut plăcerea să vă cunosc personal. Deoarece doctorul Winchester îmi spune că există câteva lucruri stranii legate de acest caz, care se pare că îl intrigă – ca şi pe alţii – şi de care, zice dânsul, dumneavoastră păreţi a fi foarte interesat, gândesc că s-ar putea foarte bine să vă fie cunoscute toate amănuntele problemei. În ceea ce mă priveşte, eu nu pun prea mare preţ pe mistere – cu excepţia celor nedezlegate încă de ştiinţă; şi cum s-ar părea să existe aici o tentativă de asasinai sau de furt, tot ce pot să vă spun este că, dacă asasinii s-ar pune pe treabă, ar trebui să ia ceva lecţii elementare de anatomie înainte de următoarea încercare, căci par a fi grozav de ignoranţi. Dacă scopul lor a fost jaful, atunci par a fi lucrat tare ineficient. Însă asta nu e treaba mea.

Luă o priză bună de tutun şi, întorcându-se către domnişoara Trelawny, continuă:

— Şi acum, pacientul. Lăsând la o parte motivul suferinţelor sale, tot ce putem spune în acest moment e că

el pare a fi într-o puternică stare cataleptică. Deocamdată nu putem face nimic, decât să-i menajăm forţele. Tratamentul propus de doctorul Winchester este exact acela pe care l-aş fi propus şi eu; şi sunt încredinţat că, în cazul când ar avea loc vreo schimbare, dânsul va fi în măsură să-i facă faţă în mod satisfăcător. Cazul este interesant – foarte interesant; şi dacă ar fi să se ivească ceva nou sau anormal, aş fi bucuros să vin în orice moment. Există un lucru asupra căruia doresc să vă atrag atenţia; şi mă adresez direct dumneavoastră, domnişoară Trelawny, deoarece vă revine toată răspunderea. Doctorul Winchester îmi spune că nu aveţi libertate de acţiune şi că sunteţi legată de anumite instrucţiuni date de tatăl dumneavoastră, pentru cazul când tocmai astfel de situaţii ar fi să se ivească. Vă sfătuiesc insistent ca pacientul să fie mutat în altă cameră, sau, dacă nu, toate aceste mumii şi alte asemenea lucruri să fie scoase de aici. Căci îi e de ajuns unui om, pentru ca să fie pus într-o situaţie anormală, să păstreze în jurul său o îngrămădeală de astfel de orori şi să respire în atmosfera creată de ele. Aveţi deja dovada de cum poate acţiona un asemenea parfum otrăvitor. Sora aceasta – Kennedy parcă aţi spus, doctore – nu a ieşit încă din starea ei de catalepsie; iar dumneavoastră, domnule Ross, mi s-a spus, aţi simţit oarecum aceleaşi efecte. Eu ştiu un lucru – aici sprâncenele sale coborâră mai mult decât de obicei şi gura i se înăspri – că, dacă răspunderea mi-ar aparţine mie, aş insista ca pacientul să părăsească acest mediu; sau aş renunţa să mă ocup de caz. Doctorul Winchester ştie că eu accept să mai fiu consultat numai dacă această condiţie va fi adusă la îndeplinire. Şi am credinţa că dumneavoastră, aşa cum ar face orice fiică iubitoare, veţi avea grijă de sănătatea şi de echilibrul mintal al tatălui dumneavoastră şi nu de un capriciu al său. Chiar dacă totul porneşte de la o spaimă anterioară, sau alte mistere de roman senzaţional. A venit ziua, sunt bucuros s-o spun, când şi

British Museum şi St. Thomas's Hospital şi-au schimbat vechile şi obişnuitele lor preocupări. Bună ziua, domnişoară Trelawny. Sper din toată inima să-i pot vedea pe tatăl dumneavoastră foarte curând refăcut. Ţineţi minte că, dacă veţi respecta condiţiile elementare pe care le-am scris aici, vă stau la dispoziţie zi şi noapte. Vă salut, domnule Ross. Sper, doctore Winchester, să am curând veşti de la dumneavoastră.

După ce plecă, noi rămaserăm tăcuţi, până ce zgomotul roţilor trăsurii sale se pierdu în depărtare. Primul care vorbi fu doctorul Winchester:

— Cred că trebuie să vă spun că, după părerea mea, vorbind doar ca medic, el are perfectă dreptate. Mi-a venit însă să sar la el atunci când, ca să se ocupe de caz, a pus asemenea condiţii; dar are dreptate în ceea ce priveşte tratamentul. El nu înţelege că există ceva straniu în toată întâmplarea asta; şi nu vede nici modul care ne leagă pe toţi de instrucţiunile domnului Trelawny. Sigur că…

Fu întrerupt de domnişoara Trelawny:

— Doctore, intenţionaţi şi dumneavoastră să renunţaţi la acest caz? Sau vreţi să continuaţi, în ciuda condiţiilor ce mi s-au pus?

— Să renunţ? Mai puţin ca oricând! Niciodată n-am să renunţ, domnişoară Trelawny, atâta timp cât şi noi şi bolnavul mai suntem încă în viaţă!

Ea nu răspunse nimic, ci doar îi întinse mâna, pe care el i-o strânse cu căldură.

— Şi acum, zise ea, dacă Sir James Frere este reprezentantul cultului specialiştilor, nu mai avem nevoie de el. Ca s-o spunem de la bun început, nu pare să ştie mai mult decât dumneavoastră despre condiţia în care se află tata; şi, dacă ar fi fost interesat de ea numai a suta parte din cât sunteţi dumneavoastră, n-ar fi fost poate atât de formalist. Sigur că sunt extrem de îngrijorată de starea sărmanului meu tată; şi dacă aş vedea cum să respect condiţiile puse de Sir James Frere, aş face-o. Am să-l rog

pe domnul Marvin să vină azi să-mi dea un sfat în privinţa limitei până la care pot să mă supun dorinţelor exprimate de tata. Dacă el crede că sunt liberă să acţionez, pe răspunderea mea, în orice fel, n-am să şovăi s-o fac.

După aceea doctorul Winchester se retrase.

Domnişoara Trelawny se aşează şi scrise o scrisoare avocatului Marvin, în care îl informa asupra situaţiei şi-l invita să vină să aducă orice documente care ar putea arunca o oarecare lumină asupra problemei. Trimise scrisoarea cu o trăsură care să-l aducă şi pe avocat; am rămas foarte nerăbdători în aşteptarea lui.

Drumul nu e lung de la Kensington Palace Gardens până la Lincoln’s Inn Fields; dar nouă ni s-a părut nesfârşit, aşteptând pe altul să-l parcurgă. Totul, până la urmă, este supus Timpului; în mai puţin de o oră, domnul Marvin era în mijlocul nostru.

Îşi dădu seama de nerăbdarea domnişoarei Trelawny şi, după ce află esenţialul despre boala tatălui ci, i se adresă:

— Când doriţi, pot să vă dau amănunte în legătură cu dorinţa tatălui dumneavoastră.

— Oricând, zise ea, neînţelegând în mod evident ce vroia el să spună. De ce nu chiar acum?

El se uită la mine, ca la un coleg de breaslă şi ezită:

— Nu suntem singuri.

— Domnul Ross se află aici în acelaşi scop, răspunse ea. Dânsul cunoaşte acum atâtea, încât socot că e bine să cunoască şi mai mult.

Avocatul rămase puţin descumpănit, lucru pe care cei ce-l cunoşteau din tribunal cu greu l-ar fi crezut. Răspunse totuşi cu o oarecare ezitare:

— Dar, dragă domnişoară – dorinţa tatălui dumneavoastră!

— Înţeegerea dintre tată şi copil…

Aici ea îl întrerupse; obrajii i se înroşiră puţin când spuse:

— Credeţi chiar că are asta vreo legătură cu împrejurările de faţă, domnule Marvin? Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre treburile lui; iar despre dorinţa lui aflu abia acum, în această tristă situaţie extremă, printr-un domn care îmi este străin şi de care nu auzisem niciodată, până să găsesc scrisoarea tatălui meu, destinată să-mi fie arătată numai într-o situaţie limită. Domnul Ross este un prieten recent, dar are toată încrederea mea şi aş vrea să rămână de faţă. Numai dacă, bineînţeles, tata n-ar interzice acest lucru, adăugă ea. Vă rog, domnule Marvin, să mă scuzaţi dacă par nepoliticoasă, dar de câtva timp sunt atât de tracasată şi de îngrijorată, că abia mă pot stăpâni.

Îşi acoperi, pentru câteva clipe, faţa cu mâinile; noi amândoi bărbaţii ne uitarăm unul la altul, aşteptând şi încercând să părem calmi. Ea continuă şi mai hotărâtă, reuşind să se stăpânească:

— Vă rog! Vă rog să nu credeţi că nu vă sunt recunoscătoare pentru amabilitatea de a fi venit atât de repede. Vă mulţumesc foarte mult; şi mă încred pe deplin în judecata dumneavoastră. Dacă, totuşi, consideraţi că este mai bine să rămânem singuri…

M-am ridicat, dar domnul Marvin făcu un gest de protest. Se vedea că-i plăcuse atitudinea fetei; şi vorbi, zâmbind, pe un ton amabil:

— Ba nu! Nu deloc! Tatăl dumneavoastră n-a impus nici un fel de restricţii; şi, pe răspunderea mea, domnul poate să rămână. De fapt, ar fi chiar mai bine. După câte mi-aţi spus dumneavoastră despre boala domnului Trelawny şi despre celelalte întâmplări – survenite pe neaşteptate – va fi bine ca, în caz că s-ar petrece ceva grav, să aranjăm de la început ca totul să se desfăşoare conform instrucţiunilor obligatorii date de tatăl dumneavoastră. Pentru că, vă rog să credeţi, aceste instrucţiuni sunt obligatorii – chiar foarte. Ele sunt ferme, iar eu am împuternicirea, ca avocat, să acţionez conform legii, fiind

autorizat să-i aduc la îndeplinire toate dorinţele exprimate în scris. Vă rog să fiţi pe deplin încredinţată că el şi-a afirmat cu tărie voinţa prin tot ce este menţionat în această scrisoare pe care v-a adresat-o. Cât va fi în viaţă, va trebui să rămână aici, în camera sa şi nimic din ce-i aparţine nu trebuie să fie mutat din loc; indiferent de ce s-ar întâmpla. A lăsat chiar un inventar al obiectelor care nu trebuiesc deplasate.

Domnişoara Trelawny rămase tăcută; arăta oarecum deprimată; aşa că eu, crezând că am înţeles cauza imediată, am întrebat:

— Putem vedea lista?

Obrazul domnişoarei Trelawny se lumină deodată, dar se întunecă iar când avocatul răspunse prompt – evident se aşteptase la întrebare:

— Nu, doar în cazul când sunt forţat să iau măsuri urgente în conformitate cu împuternicirea ce mi s-a dat. Am această împuternicire la mine. Veţi recunoaşte, domnule Ross – spunea aceasta cu un fel de convingere profesională, pe care am recunoscut-o în felul său de a lucra, când îmi înmână documentul – cât de ferm a fost redactată şi cât de clar şi-a exprimat autorul ei dorinţele, astfel încât să nu existe nici o fisură. Sunt chiar propriile sale cuvinte, exceptând unele expresii juridice; şi vă asigur că rareori am văzut un document mai riguros redactat. Nici chiar eu nu am împuternicirea să fac o cât de mică interpretare a acestor instrucţiuni, fără să comit o flagrantă încălcare a încrederii acordate. Şi aşa ceva, nu mai trebuie să v-o spun, este imposibil.

Adăugase, evident, aceste ultime cuvinte cu scopul de a evita orice apel la părerile sale personale. Şi, întrucât nu-i plăcuse nici lui severitatea cuvintelor sale, adăugă:

— Sper totuşi, domnişoară Trelawny, că înţelegeţi că doresc – o doresc în mod cinstit şi fără echivoc – să fac tot ce pot, în limitele împuternicirii mele, ca să vă scap de necaz. Dar tatăl dumneavoastră, în toată această afacere, a

urmărit un scop al său personal, pe care mie nu mi l-a destăinuit. Atât cât am putut să văd, nu există în instrucţiunile sale un singur cuvânt pe care el să nu-l fi gândit adânc. Indiferent care i-au fost ideile, ele au fost idei de o viaţă; el le-a studiat în toate fazele posibile şi a fost pregătit să şi le apere pe deplin. Mă tem că v-am întristat cumva şi-mi pare, credeţi-mă, tare rău; pentru că văd că mai aveţi multe – prea multe de suportat. Însă nu am altă alternativă. Dacă vreţi să mă consultaţi din când în când despre orice, promit să vin aici imediat, la orice oră din zi sau din noapte. Aici e adresa mea de acasă. Zicând acestea, scrise ceva într-un carneţel. Iar dedesubt aveţi adresa clubului meu, unde în general sunt de găsit în fiecare seară.

Desprinse foaia din carnet şi i-o întinse. Ea îi mulţumi. Ne strânse mâna la amândoi şi se retrase. Cum fu închisă uşa în urma lui, ciocăni doamna Grant şi intră. Pe faţa ei se citea atâta durere, încât domnişoara Trelawny sări în picioare, albă ca varul şi întrebă:

— Ce e, doamnă Grant? Ce s-a întâmplat? Alt necaz?

— Mi-e greu să vă spun, domnişoară, că servitorii, în afară de doi, au anunţat că pleacă astăzi. Au discutat între ei; majordomul a vorbit în numele lor. Spune ca sunt gata să renunţe la leafa la zi şi chiar să suporte obligaţiile legale pentru că pleacă fără preaviz; dar că, oricum, trebuie să plece azi.

— Şi care c motivul?

— Nici unul, domnişoară. Ei ziceau că le pare rău, dar altceva de spus nu spun. Am întrebat-o pe Jane, jupâneasa, domnişoară, care vrea să rămână. Zice – mi-a spus confidenţial – că în mintea lor proastă cred că locuinţa e bântuită de stafii!

Ar fi trebuit să râdem, dar n-am făcut-o. Nu puteam să mă uit în ochii domnişoarei Trelawny şi să râd. Suferinţa şi groaza care se citeau pe chipul său nu erau nicidecum provocate de o spaimă ajunsă la paroxism; ci

erau doar confirmarea unei idei mai de mult înrădăcinate în mintea sa. Cât despre mine, aveam impresia că şi în mintea mea ceva prindea formă. Dar forma nu era clară şi mai exista un alt gând, mai ascuns şi mai profund, care stătea în spatele celuilalt, dar care nici el încă nu prinsese formă.

VI.

Suspiciuni.

Prima care îşi căpătă stăpânirea de sine fu domnişoara Trelawny. Cu un aer mândru şi demn ca spuse:

— Foarte bine, doamnă Grant, lasă-i să plece. Plăteşte-i la zi şi o lună în plus. Au fost până azi slujitori buni, iar motivul plecării lor nu este unul obişnuit. Nu trebuie să ne aşteptăm la prea multă credinţă din partea cuiva pe care îl stăpâneşte frica. Cei care rămân vor avea pe viitor leafa dublă; şi, te rog, aceştia să vină la mine de îndată ce îţi trimit vorbă.

Doamna Grant îşi înăbuşea cu greu indignarea; sentimentele ei de menajeră se simţeau oarecum lezate faţă de un tratament atât de generos aplicat unor servitori care complotaseră să plece:

— Nu merită asta, domnişoară; auzi, să plece după ce au fost trataţi aşa cum au fost. În viaţa mea n-am văzut servitori atât de bine plătiţi, sau stăpâni atât de buni şi de drăguţi ca dumneavoastră. Au trăit ca la palat. Şi acum, când avem necazuri, să plece? Aşa ceva… E dezgustător, asta e!

Domnişoara Trelawny fu foarte drăguţă cu ea şi îi linişti demnitatea rănită, aşa că femeia părăsi încăperea ceva mai puţin revoltată împotriva nerecunoscătorilor. La înapoiere, starea ei de spirit era cu totul alta când îşi întrebă stăpâna dacă îi permitea să angajeze alt personal sau, oricum, să încerce s-o facă.

— Pentru că, ştiţi, domnişoară, când spaima a pătruns odată printre servitori, e chiar imposibil s-o mai

dai afară. Servitorii se angajează, dar tot aşa de repede şi pleacă. N-are rost să-i reţii. Pur şi simplu ei nu mai stau; sau, chiar dacă rămân luna de preaviz, îţi fac o viaţă de-ţi vine în fiecare ceas să regreţi că i-ai păstrat. Femeile sunt destul de rele, nişte neruşinate; dar şi bărbaţii… ăştia-s şi mai şi!

În glasul domnişoarei Trelawny nu se ghicea nici îngrijorare, nici indignare când răspunse:

— Cred, doamnă Grant, că ar trebui să ne descurcăm mai curând cu cei pe care îi avem. Cât este tata bolnav n-o să mai avem lume în casă, aşa că vor avea doar trei persoane de servit. Dacă, totuşi, cei care doresc să rămână nu sunt destui, atunci o să găsesc atâţia cât vor fi necesari, ca să le dea o mână de ajutor la lucru. Nu cred că va fi greu să găsim câteva fete; poate câteva pe care le cunoşti dumneata. Şi nu uita că cele pe care le angajezi şi care sunt potrivite şi vor să stea, vor primi de azi înainte leafa pe care o primesc şi cele care au rămas. Şi sigur, doamnă Grant, e de la sine înţeles că, deşi nu te consider în nici un caz ca făcând parte din rândul servitorilor, regula salariului dublu se referă şi la dumneata.

Când termină îi întinse frumoasa-i mână, pe care cealaltă o luă, o duse la buze şi o sărută impresionată, cu libertatea pe care o femeie mai în vârstă şi-o ia faţă de una tânără. Nu puteam decât să admir generozitatea cu care îşi trata servitorii. Îmi revine în minte remarca murmurată de doamna Grant în timp ce părăsea încăperea:

— Nu-i de mirare că e un palat de rege, când stăpâna e o prinţesă!

„O prinţesă!” Aşa era. Ideea părea că mă satisface; şi-mi readucea în minte clipa aceea minunată când am zărit-o la balul din Belgrave Square. O regină! Înaltă, subţire, fermecătoare, cu trupul legănat şi unduitor, ca tulpina unui crin, sau ca o floare de lotus. Purta o rochie uşoară, dintr-un material negru, discret, cu ape aurii… Ca podoabă avea în păr o bijuterie egipteană, un disc micuţ

din cristal, aşezat între două aripioare tăiate în lapis-lazuli. La încheietura mâinii purta o brăţară cu o lucrătură veche, având forma a două aripi întinse, cizelate în aur, cu penele din pietre scumpe în mai multe culori. Cu toată atitudinea ei condescendentă faţă de mine când i-am fost prezentat, în clipa aceea mă temeam de ea. De-abia mai târziu, la picnicul de la râu, când mi-am dat seama de firea ei duioasă şi blândă, frica mea s-a schimbat în altceva.

Rămase câtva timp să-şi facă unele note şi însemnări. Apoi, lăsându-le deoparte, trimise după servitori. M-am gândit că era mai bine să stea singură de vorbă cu ei, aşa că am ieşit. Când am venit înapoi, am văzut urme de lacrimi în ochii ei.

Următoarea etapă în care am jucat şi eu un rol fu şi mai stânjenitoare şi infinit mai dureroasă. Târziu după-amiază, sergentul Daw intră în biroul unde mă aflam. După ce închise cu grijă uşa, privind în jur ca să se încredinţeze că eram singuri, veni aproape de mine.

— Ce este? L-am întrebat. Văd că vrei să-mi spui ceva între patru ochi.

— Exact, domnule! Pot să vă vorbesc absolut confidenţial?

— Sigur că da. În tot ce se referă la binele şi spre folosul domnişoarei Trelawny – şi fireşte al domnului Trelawny – poţi vorbi cinstit şi pe faţă. Cred că şi cu şi dumneata vrem să-i ajutăm din toate puterile noastre.

El ezită înainte de a vorbi:

— Dumneavoastră ştiţi desigur că eu am o îndatorire de îndeplinit; şi cred că mă cunoaşteţi destul ca să fiţi convins că am să mi-o îndeplinesc. Eu sunt un poliţist – un detectiv; şi e de datoria mea să aflu, fără teamă sau părtinire faţă de nimeni, faptele care constituie un caz. Şi vreau, mai ales, să vorbesc singur cu dumneavoastră, cu toată încrederea, dacă se poate, fără nici o obligaţie unul faţa de celălalt – decât a mea faţă de Scotland Yard.

— Sigur că da! Sigur că da! Am răspuns eu în mod

mecanic, simţind, nu ştiu de ce, cum mi se strânge inima. Poţi fi foarte deschis faţă de mine. Te asigur de toată discreţia.

— Mulţumesc, domnule. Consider că ceea ce am să vă spun veţi păstra pentru dumneavoastră – nu va afla nimeni. Nici măcar domnişoara Trelawny şi nici chiar domnul Trelawny, când se va face bine.

— Bineînţeles, dacă asta este condiţia, răspunsei eu puţin cam rigid.

Omul surprinse schimbarea din tonul şi din atitudinea mea şi continuă sub formă de scuză:

— Iertaţi-mă, domnule, însă abordând cu dumneavoastră acest subiect, eu îmi depăşesc oarecum îndatoririle. Pe dumneavoastră vă cunosc totuşi de mult. Şi simt că mă pot încrede în dumneavoastră. Nu-i vorba de cuvântul dumneavoastră, domnule, asta e în regulă, ci de discreţia dumneavoastră.

Mă înclinai.

— Continuă! Zisei.

Iar el începu imediat.

— Mă ocup de cazul ăsta, domnule şi a început să mi se învârtă capul; dar nu pot vedea nici o soluţie logică în el. În momentul când au avut loc cele două tentative, aparent n-a intrai nimeni în casă; şi, desigur, nimeni n-a ieşit. Ce vă izbeşte în toată treaba asta?

— Că acel cineva – sau ceva – se găsea chiar în casă, răspunsei eu, zâmbind fără să vreau.

— Exact asta cred şi eu, zise el vizibil uşurat. Foarte bine. Şi cine poate fi acel cineva?

— Am spus „cineva sau ceva”, răspunsei eu.

— Hai să zicem „cineva”, domnule Ross. Pisica aia, oricât poate ea să zgârie sau să muşte, n-a putut să-i dea jos din pat pe bătrân şi nici să încerce să-i scoată de pe mână brăţara cu cheiţă. Lucruri de-astea merg foarte bine în cărţi, unde detectivul amator, care le ştie de mai înainte pe toate, le aranjează în aşa fel încât să se potrivească cu

teoria. Dar la Scotland Yard, unde oamenii nu sunt chiar toţi nişte idioţi, noi socotim, în general, că acolo unde se comite o crimă, sau are loc o tentativă, nu obiectele, ci oamenii stau la originea lor.

— Atunci să zicem „oamenii”, sergent.

— Noi vorbim de „cineva”, domnule.

— Bine, să fie cineva.

— Nu v-a surprins, domnule, că de fiecare dată, în fiecare din cele trei cazuri, când a avut loc sau s-a încercat un atac, a existat mereu aceeaşi persoană care a fost prima de faţă şi prima care a dat alarma?

— Să mă gândesc. Cred că la primul atac alarma a dat-o domnişoara Trelawny. La al doilea am fost de faţă eu, deşi dormeam, şi, de asemeni, sora Kennedy. Când m-am deşteptat, în cameră erau mai multe persoane; printre ele şi dumneata. Am reţinut că şi domnişoara Trelawny a fost cu ocazia asta acolo, înaintea dumitale. La ultima încercare eu mă găseam în cameră, când domnişoara Trelawny a leşinat. Am scos-o afară şi am revenit. La înapoiere am intrat primul, iar dumneata veneai imediat în spatele meu.

Sergentul Daw reflectă un moment înainte de a răspunde:

— Dânsa a fost prezentă, sau prima, în cameră, în toate ocaziile; dar vătămări corporale au avut loc numai întâia şi a doua oară.

Aluzia era una singură, asupra căreia eu, ca avocat, nu mă puteam înşela. M-am gândit că cel mai bun lucru de făcut era să ies înaintea ei la jumătatea drumului. Am ştiut întotdeauna că cel mai bun sistem de a întâmpina o aluzie este să o obligi să se transforme în declaraţie.

— Vrei să spui, întrebai eu, că de fiecare dată când a fost vătămat cineva, faptul că domnişoara Trelawny a fost prima care să descopere asta dovedeşte că ea ar fi comis sau că ar fi fost într-un fel oarecare amestecată în tentativă, ca şi în descoperirea ei?

— Nu risc să fiu atât de categoric; dar bănuielile mele mă conduc aici…

Sergentul Daw era un om de curaj, care nu se da înapoi de la nici o concluzie logică în legătură cu faptele.

Câtva timp rămaserăm amândoi tăcuţi. Temeri începuseră să mi se strângă în suflet. Nu îndoieli în privinţa domnişoarei Trelawny sau a acţiunilor sale; ci teama că asemenea acţiuni ar putea fi rău înţelese. Undeva exista, în mod clar, un mister; şi dacă nu avea să se găsească nici o soluţie, bănuiala ar fi căzut pe cineva. În asemenea cazuri presupunerile majorităţii adoptă obligatoriu linia de minimă rezistenţă; şi dacă s-ar fi putut dovedi că moartea domnului Trelawny ar fi fost de folos cuiva, în caz că asta s-ar fi întâmplat, atunci oricui i-ar fi venit greu în faţa faptelor să-şi probeze nevinovăţia. M-am văzut fără voie pus în situaţia de a admite că o atitudine deferentă este cea mai potrivită pentru un apărător, cât încă planul unei puneri sub urmărire nu a fost aplicat. N-ar fi fost cazul ca eu, în acest moment, să mă apuc să combat nişte teorii pe care le-ar putea emite un detectiv. Puteam s-o ajut mai bine pe domnişoara Trelawny ascultând şi înţelegând. Când avea să vină timpul pentru combaterea şi spulberarea teoriilor, aveam desigur să folosesc toată ardoarea mea de luptător şi toate armele aflate la îndemână.

— Sigur că ai să-ţi faci datoria, ştiu, zisei eu şi fără teamă. Ce cale intenţionezi să foloseşti?

— Până acum nu ştiu, domnule. Vedeţi, la ora actuală n-am nici măcar o bănuială. Dacă oricine mi-ar spune că această tânără şi gingaşă lady este amestecată în încurcătura asta, aş zice că e nebun; dar sunt obligat să urmăresc propriile mele concluzii. Ştiu bine că au existat cazuri când persoane mai presus de orice bănuială au fost dovedite vinovate, în vreme ce o curte întreagă – cu excepţia procurorului care cunoştea faptele şi a judecătorului care era învăţat să aştepte – s-ar fi pronunţat

pentru nevinovăţie. Pentru nimic în lume n-aş nedreptăţi o astfel de doamnă; mai ales când văd că are de suportat o atât de crudă povară. Şi puteţi fi sigur că n-aş spune nici un cuvânt care să determine pe cineva să-i aducă o asemenea învinuire. De aceea vă vorbesc în mod confidenţial, ca de la bărbat la bărbat. Dumneavoastră sunteţi un expert în găsirea dovezilor; este profesiunea dumneavoastră. Dovezile mele se limitează doar la bănuieli, ceea ce numim noi dovezi – şi care, la urma urmelor, nu sunt decât o evidenţă ex parte. Dumneavoastră o cunoaşteţi pe domnişoara Trelawny mai bine decât mine; şi, deşi eu stau aici de veghe în camera bolnavului şi mă pot mişca oriunde vreau prin casă şi înăuntru şi afară, nu am aceleaşi posibilităţi ca dumneavoastră de a o cunoaşte; pe ea, sau viaţa ei, sau resursele ei; sau orice altceva care să-mi poată oferi un punct de reper asupra acţiunilor sale. Dacă aş încerca să aflu ceva de la ea, i-aş trezi îndată bănuielile. Şi atunci, dacă ar fi vinovată, aş pierde orice posibilitate de a obţine o probă esenţială; fiindcă ar găsi uşor un mijloc de a-mi spulbera dovada. Însă, dacă e nevinovată, cum şi sper să fie, ar fi o crudă greşeală din partea mea s-o acuz. Din punctul meu de vedere am întors problema pe toate feţele, mai înainte să discut cu dumneavoastră; şi dacă mi-am permis prea multă libertate, domnule, aş fi cu adevărat mâhnit.

— Nici vorbă, Daw, răspunsei eu cu căldură, pentru că cinstea, curajul şi chibzuinţa acestui om impuneau respect. Mă bucur că mi-ai vorbit atât de deschis. Amândoi dorim să aflăm adevărul; şi sunt atâtea lucruri stranii în întâmplarea asta – atât de stranii, că depăşesc orice realitate – încât a nazuri spre adevăr este unica şansă de a limpezi ceva în ultimă instanţă – indiferent care sunt vederile noastre sau care e în final obiectivul de atins.

Sergentul păru mulţumit când continuă:

— De aceea mi-am zis că, dacă şi dumneavoastră credeţi că ar mai fi cineva care să gândească la fel, aţi

putea să strângeţi încet, încet, probe; sau, în orice caz, să ajungeţi la o convingere pro sau contra. Şi atunci o să tragem şi noi unele concluzii; oricum, o să epuizăm astfel toate şansele posibile de a ne verifica, sau de a susţine o bănuială. După aceea va trebui să…

Exact în aceeaşi clipă se deschise uşa şi domnişoara Trelawny intră brusc în cameră. Când ne văzu se retrase imediat, zicând:

— O, iertaţi-mă! Nu ştiam că sunteţi aici şi că aveţi de discutat.

În timp ce cu mă ridicam, ea era gata să plece.

— Vă rog să intraţi, zisei cu; sergentul Daw şi cu mine discutam doar cazul.

Pe când ea şovăia, apăru doamna Grant, anunţând, de cum intră în cameră:

— A venit doctorul Winchester, domnişoară şi întreabă de dumneavoastră.

M-am supus privirii domnişoarei Trelawny şi am părăsit împreună încăperea.

După ce doctorul îşi sfârşi examenul medical, ne spuse că aparent nu exista nici o schimbare. Şi adăugă că, totuşi, dacă se putea, vroia să rămână în casă la noapte. Domnişoara Trelawny se arătă bucuroasă şi trimise vorbă doamnei Grant să-i pregătească o cameră. Mai târziu, în timpul zilei, când se întâmplă să rămân singur cu doctorul el îmi spuse pe neaşteptate:

— Am aranjat să stau aici la noapte pentru că vreau să avem o discuţie. Şi, cum doresc ca ea să aibă loc între patru ochi, m-am gândit că modul care o să dea cel mai puţin de bănuit este să fumăm împreună o ţigară, seara târziu, atunci când domnişoara Trelawny va fi de veghe lângă tatăl său.

Am păstrat deci aranjamentul făcut, ca, ori Margaret, ori eu să rămânem toată noaptea de veghe, urmând ca la primele ore ale dimineţii să fim împreună în camera bolnavului. Eram îngrijorat, fiindcă ştiam, din discuţia

avută cu detectivul, că acesta intenţiona să vegheze şi el în secret şi că avea să fie tot timpul foarte atent.

Ziua trecu fără evenimente. Domnişoara Trelawny dormi în timpul după-amiezii; apoi se duse s-o schimbe pe soră. Doamna Grant rămase cu ea, sergentul Daw fiind de gardă în coridor. Doctorul Winchester şi cu mine ne-am luat cafeaua în bibliotecă. După ce ne aprinserăm ţigările, el mi se adresă încet:

— Acum, că am rămas singuri, aş vrea să stăm în mod confidenţial de vorbă. Suntem amândoi legaţi de acelaşi secret; deocamdată cel puţin, nu?

— Sigur că da! Răspunsei, cu inima strânsă, gândindu-mă la conversaţia avută în aceeaşi dimineaţa cu sergentul Daw şi la temerile răscolitoare şi chinuitoare pe care le simţeam în suflet. El continuă:

— Cazul acesta este suficient ca să pună la încercare echilibrul mintal al tuturor câţi suntem amestecaţi în el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi pare că devin mai nebun; şi ambele forţe, fiecare din ce în ce mai puternică, par să tragă tot mai tare în direcţii opuse.

— Care ambele forţe?

El se uită cu atenţie la mine, mai înainte de a răspunde. Ochii doctorului Winchester erau, în astfel de momente, în stare să le deconcerteze. Aşa s-ar fi întâmplat şi cu mine, dacă aş fi avut un rol personal în această întâmplare, altul decât cel al interesului meu pentru domnişoara Trelawny. Dar cum lucrurile nu stăteau aşa, mi-am păstrat calmul. În această problemă eu nu eram decât un avocat; într-un fel, un amicus curiae, iar în altul, aveam doar un rol de apărător. Şi apoi, gândul că în mintea acestui bărbat inteligent se născuse ideea existenţei unor forţe, două la număr, la fel de puternice şi opuse, constituia pentru mine ceva care înlătura orice îngrijorare legală de eventualitatea unui nou atac, Când începu să vorbească, pe faţa doctorului plutea un zâmbet de nepătruns; acesta făcu totuşi loc unui aer grav când el

continuă:

— Două forţe: Realul şi Imaginarul! Primul cuprinde totul: atacuri, tentative de jaf şi crimă, amnezii, catalepsie provocată, aceasta conducându-ne fie la sugestie şi hipnotism criminal, fie la o formă simplă de otrăvire, neclasificată încă de toxicologia noastră. În celălalt, se află în acţiune nişte influenţe de care nu se vorbeşte nicăieri, în nici o carte, cel puţin, cunoscută de mine – în afara paginilor de roman. N-am simţit în viaţa mea, până acum, cât de puternic c adevărul cuvintelor lui Hamlet: „Există în cer şi pe pământ mai multe lucruri.

Decât visează toată filosofia noastră."

Hai să luăm mai întâi „Realul". Avem aici un bărbat, la el acasă, în mijlocul alor săi; o multitudine de servitori de diferite categorii, în toată casa, care exclud posibilitatea unui atentat organizat din partea personalului. Omul este bogat, cult, inteligent. După fizionomie, nu există nici o îndoială că e un bărbat cu o voinţă de fier şi un scop precis în viaţă, Fiica lui – singurul copil, înţeleg, o fată tânără, frumoasă şi inteligentă – ocupă camera alăturată celei a tatălui. Aparent, nu există nici un motiv să te aştepţi la vreun atac sau perturbări de nici un fel; şi nici posibilităţi reale pentru oricine din afară să le comită. Şi totuşi, în plină noapte s-a comis un atac brutal şi fără milă. Descoperirea lui a avut loc repede; a avut loc cu repeziciunea cu care, în asemenea cazuri, în general, se constată că faptul nu c un lucru întâmplător, ci unul intenţionat, premeditat. E clar că atacatorul sau atacatorii au fost deranjaţi înainte de a-şi termina toată treaba, indiferent de scopul pe care l-au urmărit. Şi totuşi, nu există nici o posibilitate pentru ei să fugă din casă; urme, nici una; nici un obiect deranjat; nici o uşă sau fereastră deschisă; nici un zgomot. Absolut nimic care să ne spună cine a putut comite atacul, sau chiar că un atac a fost comis; numai victima şi lucrurile din jur, fără nici o legătură cu fapta. În noaptea următoare are loc o

încercare asemănătoare, deşi casa este plină de oameni treji; şi deşi stau de veghe în cameră şi în jurul ei un detectiv, o soră calificată, un prieten bun şi chiar fiica victimei. Sora cade în stare de catalepsie, iar prietenul de veghe, deşi protejat de o mască de gaze, cade şi el într-un somn adânc. Chiar şi detectivul este cuprins de un fel de ameţeală, încât trage cu pistolul în odaia bolnavului şi nici nu poate măcar să spună în ce a crezut că trage. Numai masca dumitale pare să fie singurul lucru care să se lege de elementul „Real" al întregii afaceri. Că dumneata nu ţi-ai pierdut capul ca ceilalţi – efectul în asemenea caz fiind proporţional cu timpul cât a rămas fiecare în cameră – duce la probabilitatea că, oricare ar fi fost ei, agentul care a provocat ameţeala n-a fost unul hipnotic. Dar, iar, există un lucru contradictoriu. Domnişoara Trelawny, care a stat în cameră mai mult decât oricare din dumneavoastră – deoarece ea a intrat şi a ieşit tot timpul şi a participat de asemenea şi la veghea permanentă – nu părea să fie deloc afectată. Asta dovedeşte că această forţă, oricare ar fi ea, în general o ocoleşte – doar dacă, evident, domnişoara Trelawny nu a fost deprinsă cu ea. Dacă s-ar dovedi că forţa aceasta este ceva ce provine de la vreuna din curiozităţile egiptene, ar mai fi o explicaţie. Numai că, în acest caz, ne găsim în faţa faptului că domnul Trelawny, care a rămas mai mult decât noi toţi în cameră – şi care, în fond, a trăit mai toată viaţa aici – a fost afectat mai rău decât noi toţi. Ce fel de influenţă poate fi aceasta, care să provoace astfel de efecte, atât de diferite şi atât de contradictorii? Nu! Cu cât cântăresc mai mult acest soi de dilemă, cu atât sunt mai uluit. Ei bine, chiar dacă s-ar fi întâmplat ca atacul. Atacul fizic, asupra domnului Trelawny să fi fost comis de cineva din casă şi din afara sferei de suspiciuni, ciudăţenia stărilor de buimăceală încă rămâne un mister. Nu e lucru uşor să aduci pe cineva în stare de catalepsie. Atât cât ne dezvăluie azi ştiinţa, nu există nici un mod de a realiza aşa ceva atunci când o vrem

noi. Esenţa întregii probleme o constituie domnişoara Trelawny, care pare să nu fie afectată de nici un fel de forţe, sau poate de variante ale aceleiaşi forţe în acţiune. Ea trece neatinsă prin toate, cu excepţia acelui uşor semi-leşin. Este foarte curios!

Ascultam cu inima strânsă; pentru că, deşi felul său de a vorbi nu dovedea bănuieli, argumentarea sa mă neliniştea. Cu toate că aluziile făcute nu ţinteau atât de direct ca cele ale detectivului, ele păreau totuşi s-o singularizeze pe domnişoara Trelawny, mai mult decât pe toţi ceilalţi implicaţi; şi, ca să te singularizezi în cadrul unui mister, asta înseamnă să fii suspectat până la urmă, dacă nu chiar imediat. M-am gândit că e mai bine să nu spun nimic. În asemenea cazuri tăcerea este într-adevăr de aur. Şi dacă nu spuneam nimic acum, aveam să am mai puţin de apărat, sau de explicat, sau, mai târziu, de retractat. De aceea, în sinea mea, eram bucuros că forma sub care îşi argumentase doctorul ideile n-a pretins din partea mea nici un fel de răspuns – cel puţin pentru moment. Nici doctorul Winchester nu părea să se aştepte la vreun răspuns – lucru care, atunci când mi-am dat seama de el, mi-a făcut plăcere, fără să ştiu de ce. El tăcu un timp, sprijinindu-şi bărbia în palmă, cu privirea rătăcită în gol şi sprâncenele încruntate. Ţigara îi agoniza între degete; aparent, uitase de ea. Cu o voce egală, ca şi cum ar fi reluat firul de acolo de unde îl întrerupsese, îşi continuă argumentaţia:

— Cealaltă parte a dilemei e o treabă cu totul diferită; şi dacă am pătruns o dată în ea, atunci trebuie să renunţăm la orice caracter ştiinţific sau material al lucrurilor. Mărturisesc că pe mine mă fascinează; deşi, cu fiecare altă idee, mă trezesc purtat de imaginaţie într-un fel care mă face să tresar imediat şi să privesc iar cu hotărâre faptele în faţă. Uneori mă întreb dacă forţa sau emanaţiile din camera bolnavului nu mă afectează câteodată şi pe mine la fel ca pe ceilalţi – pe detectiv, de

exemplu. Sigur că se poate ca, dacă există ceva de natură chimică, vreun drog, să zicem, sub formă de vapori, efectele acestuia să fie cumulative. Dar, atunci, ce să fie acest ceva care provoacă un asemenea efect? Încăperea este, ştiu, plină de miros de mumii; şi nu e de mirare, cu atâtea relicve din morminte, ca să nu mai vorbim de prezenţa mumiei acelui animal pe care l-a atacat Silvio. Apropo, am să fac mâine o experienţă cu el; am găsit o mumie de pisică pe care o s-o obţin mâine dimineaţă. Când am s-o aduc aici, am să aflu dacă e adevărat că instinctul rasei poate supravieţui în mormânt câteva mii de ani. Dar să revenim la subiect. Mirosurile acestea de mumie vin din prezenţa unor substanţe şi combinaţii de substanţe pe care preoţii egipteni, care au fost învăţaţii şi oamenii de ştiinţă ai acelor vremuri, le-au găsit, după veacuri de experienţă, ca fiind destul de puternice ca să oprească procesul natural al descompunerii. Ca să ajungi la obţinerea unui astfel de rezultat e nevoie de acţiunea unor agenţi puternici; şi este posibil să avem de a face aici cu nişte substanţe sau combinaţii rare, ale căror însuşiri şi puteri nouă, în secolul acesta prozaic, ne rămân de neînţeles. Mă întreb dacă domnişoara Trelawny are asemenea cunoştinţe, sau chiar măcar idei? Ştiu sigur doar că o atmosferă mai nepotrivită, pentru camera unui bolnav, nici nu poate fi imaginată; şi admir curajul lui Sir James Frere care refuză să aibă de-a face cu un caz în asemenea condiţii. Instrucţiunile date de domnul Trelawny fiicei sale şi, din câte mi-ai spus dumneata, grija cu care şi-a susţinut dorinţa, prin avocatul său, dovedesc că, în orice caz, el bănuia ceva. Într-adevăr, pare aproape că se aştepta ca ceva să se întâmple… Mă întreb dacă vom putea vreodată să aflăm taina! Sigur că hârtiile lui ar putea explica sau sugera câte ceva… Un lucru greu de abordat; dar poate că trebuie încercat. Starea în care se află el acum nu poate ţine la nesfârşit; şi, dacă se va întâmpla ceva, va avea loc o anchetă. Într-un atare caz va trebui să se cerceteze totul în

amănunt… Aşa cum stau lucrurile, constatările poliţiei vor indica un atentat criminal de două ori repetat. Şi, cum nu există nici o urmă, va fi nevoie să se caute una într-un mobil oarecare.

Rămase tăcut. Când vorbi din nou, glasul sau păru că devine din ce în ce mai slab. Părea deznădăjduit. Acum aveam convingerea că venise rândul meu să aflu dacă el bănuia ceva precis; şi, parcă sub imperiul unui ordin, întrebai:

— Bănuieşti pe cineva?

El păru oarecum mai mult speriat decât surprins când îşi îndreptă privirea spre mine:

— Să bănuiesc pe cineva? Ceva, vrei să spui. Sigur că bănuiesc că există o forţă; dar bănuielile mele sunt deocamdată limitate. Mai târziu, dacă o să trag concluzii mai precise din raţionamentul meu – fiindcă nu există încă date precise pentru un raţionament – aş putea să suspectez; dar acum…

Se opri brusc şi privi înspre uşă. Se auzi un sunet slab în timp ce clanţa se mişca. Inima parcă mi se oprise. Eram cuprins de o spaimă vagă şi nefirească, Momentul de întrerupere din dimineaţa aceea, când vorbeam cu detectivul, îmi reveni pe neaşteptate în minte.

Uşa se deschise şi domnişoara Trelawny intră în cameră.

Când ne văzu, tresări; şi o roşeaţă puternică îi năvăli în obraji. Timp de câteva secunde nu spuse nimic; dar în asemenea momente câteva secunde par să se prelungească în progresie geometrică.

Sentimentul straniu care mă stăpânea şi, uşor de văzut şi pe doctor, dispăru când ea vorbi.

— Vai, iertaţi-mă, n-am ştiut că sunteţi ocupaţi. V-am căutat, doctore Winchester, ca să vă întreb dacă mă pot duce în noaptea asta fără teamă la culcare, dat fiind că rămâneţi dumneavoastră aici. Mă simt atât de obosită şi de distrusă încât mi-e teamă să nu mă prăbuşesc; şi în

noaptea asta sigur n-am să pot fi de nici un folos.

Doctorul Winchester răspunse din toată inima:

— Da, da! Duceţi-vă la culcare neapărat; şi dormiţi bine. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie aveţi de aşa ceva. Sunt mai mult decât încântat că v-aţi gândit la asta, pentru că mi-era teamă, când v-am văzut aseară, să nu-mi deveniţi în curând pacientă.

Ea oftă uşurată şi aerul de oboseală păru că îi dispare de pe faţă. N-am să uit niciodată privirea adâncă şi serioasă a ochilor ei mari şi frumoşi când îmi vorbi:

— O să-l păziţi în noaptea asta pe tata, nu? Cu doctorul Winchester? Sunt atât de îngrijorată în privinţa lui, că în orice moment mă sperii. Dar mă simt epuizată şi, dacă n-am să dorm cum trebuie, cred că voi înnebuni. În noaptea asta îmi schimb camera. Mă tem că, dacă o să stau atât de aproape de camera tatei, are să mă sperie orice zgomot. Sigur însă că, de-o fi să se întâmple ceva, mă veţi trezi. Mă găsiţi în dormitorul din şirul de camere de lângă budoarul de dincolo de hol. Au fost camerele pe care le-am ocupat cu când am venit aici să stau cu tata; şi nu duceam pe atunci nici o grijă... Îmi va fi mai uşor sa mă odihnesc acolo şi, câteva ceasuri, să uit de tot. Mă voi simţi mai bine mâine dimineaţă. Noapte bună.

După ce închisei uşa în urma ei şi mă înapoiai la măsuţa unde şedeam amândoi, doctorul Winchester îmi spuse:

— Sărmana fată, este obosită într-un hal fără de hal. Îmi pare bine că se duce la culcare. Pentru ca asta înseamnă viaţă; şi are să se simtă perfect mâine. Sistemul ei nervos este la pământ. N-ai băgat de scamă cât de tare s-a speriat şi cât de roşie s-a făcut când a intrat şi ne-a găsit discutând? În împrejurări normale, o asemenea întâmplare, la ea acasă, înconjurată de oaspeţi, n-ar trebui s-o tulbure atât, Eram tentat să-i spun, ca o explicaţie dată în favoarea ei, că, intrând acum, ca nu făcuse decât să repete gestul din timpul zilei, când ne găsise pe mine şi pe

detectiv singuri; dar mi-am amintit că discuţia noastră avusese un caracter privat şi că orice aluzie la ea ar fi putut trezi în mod neplăcut curiozitatea. Aşa că am tăcut.

Ne ridicarăm să mergem în odaia bolnavului; şi, în timp ce străbăteam coridorul slab luminat, nu puteam să alung un gând, care revenise iar şi iar şi iar – vai şi multe zile după aceea – acela că fusesem atât de ciudat întrerupt, de două ori, în timpul unei discuţii cu acelaşi subiect.

Exista fără îndoială un păienjeniş ciudat de evenimente, în a cărui pânză eram prinşi cu toţii.

VII.

Paguba călătorului.

În noaptea aceea totul decurse bine. Ştiind că domnişoara Trelawny nu făcea de gardă, doctorul Winchester şi cu mine ne-am mărit vigilenţa. Sorele şi doamna Grant au vegheat fără întrerupere, iar detectivii şi-au făcut rondul la fiecare sfert de ceas. Pacientul rămase toată noaptea în transă. Arăta sănătos şi pieptul îi sălta şi-i cobora într-un ritm uşor, ca într-o respiraţie de copil. Dar nu făcea nici o altă mişcare. Dacă n-ar fi respirat, ai fi zis că e o statuie. Doctorul Winchester şi cu mine purtam măştile; şi enervante mai erau, în noaptea aceea insuportabil de caldă! Între orele douăsprezece şi trei m-am simţit neliniştit şi am avut din nou senzaţia aceea de înfiorare cu care mă obişnuiseră ultimele nopţi; dar lumina cenuşie a zorilor, furişându-se pe la marginea storurilor, veni ca o fericită destindere. În umbra răcoroasă dătătoare de speranţe, cu răsăritul soarelui grăbit să ne aducă lumina, puteam acum să respir liniştit; aceeaşi uşurare urmată de tihnă cuprindea toată casa. În timpul nopţii fierbinţi, auzul meu atent la fiecare sunet fusese aproape dureros de încercat; ca şi cum creierul şi toţi senzorii rămâneau într-un obositor contact cu timpanele. Orice suflare a surorii, sau foşnetul rochiei sale; orice lipăit uşor de papuci, în timp ce poliţistul îşi făcea rondul; orice clipă

de veghe, toate păreau noi îndemnuri la încordarea atenţiei. O senzaţie asemănătoare trebuie să fi pus stăpânire pe toată casa. Din când în când puteam auzi sus un zgomot nesfârşit de paşi şi, de mai multe ori, jos, deschizându-se o fereastră. Dar, o dată cu venirea zorilor, zgomotele încetară şi toată casa păru că se odihneşte. Doctorul Winchester plecă atunci când sora Doris veni s-o schimbe pe doamna Grant. Cred că era puţin cam dezamăgit sau necăjit că nimic de natură excepţională nu se întâmplase în timpul lungii sale gărzi.

La ora opt veni la noi domnişoara Trelawny şi fui uimit, dar şi încântat, s-o văd cât de mult îi priise somnul de noapte. Era de-a dreptul radioasă; ca şi atunci când o întâlnisem pentru prima oară la picnic.

Prinsese chiar şi puţină culoare în obrajii care arătau totuşi surprinzător de palizi în contrast cu sprâncenele negre şi buzele roşii. O dată cu forţele recâştigate, părea că îşi recapătă şi aerul obişnuit de blândeţe, poate mai mult chiar decât atunci când am văzut-o prima oară la căpătâiul tatălui său bolnav. Nu puteam să nu fiu mişcai de gesturile afectuoase cu care îi potrivea pernele şi-i dădea părul de pe frunte.

Eram şi eu ostenit de atâta îndelungată veghe; şi acum, când intra ea de gardă, am plecat la culcare, clipind din ochii obosiţi, în lumina tare, doborât brusc de chinul unei nopţi nedormite.

Am avut un somn bun; şi după masă eram gata să plec în Jermyn Street, când am observat la uşa din hol un personaj foarte nervos. Servitorul de serviciu era unul Morris, mai înainte angajat ocazional dar, de la plecarea personalului, avansat la majordom pro tem. Străinul vorbea cam tare, aşa că nu era greu să înţelegi ce vrea. Servitorul se purta respectuos şi în vorbă şi în atitudine; dar stătea ţeapăn în faţa marii uşi cu canat dublu, împiedicând omul să intre. Primele cuvinte pe care le-am auzit de la vizitator lămureau clar situaţia:

— E foarte bine, dar eu îţi spun că trebuie să-l văd pe domnul Trelawny! Ce rost are să-mi spui dumneata că nu pot, când eu îţi spun că trebuie. Mă ţii la uşă şi mă ţii şi mă ţii! Am venit aici la nouă; mi-ai spus atunci că încă nu s-a sculat şi că nu poate fi deranjat pentru că nu se simte bine. Am venit la douăsprezece şi iar mi-ai zis că nu s-a sculat. Am cerut să văd pe cineva din casă; mi-ai spus atunci că domnişoara Trelawny nu s-a sculat nici ea. Acum vin iar, la trei; şi iar îmi spui că e încă în pat şi că mai doarme. Unde e domnişoara Trelawny? „E ocupata şi nu poate fi deranjată”. Ei bine, deranjeaz-o! Pe ea, sau pe altcineva. Am venit aici cu o treabă anume pentru domnul Trelawny. Şi am venit dintr-un loc unde servitorii încep întotdeauna cu „nu”. „Nu”, pentru mine, nu-i destul de bun de astă dată! Am trei ani de când tot aştept pe la uşi şi pe la corturi, unde e mai greu să intri decât în morminte, de-ţi vine să crezi că cei dinăuntru sunt la fel de morţi ca şi mumiile. Ţi-o spun eu că m-am cam săturat de treaba asta. Şi când vin acasă şi găsesc închisă uşa omului pentru care lucrez, tot cu aceleaşi sisteme şi tot cu aceleaşi răspunsuri, să ştii că mă înfurii rău. A lăsat domnul Trelawny vorbă să nu-l văd eu când oi veni?

Făcu o pauză şi-şi şterse fruntea enervat. Servitorul îi răspunse respectuos;

— Îmi pare foarte rău, domnule, dacă, făcându-mi datoria, v-am supărat. Dar am dispoziţii şi trebuie să mă supun. Dacă doriţi să lăsaţi vreun mesaj, i-l voi înmâna domnişoarei Trelawny; şi dacă ne lăsaţi adresa, dânsa vă poate răspunde.

Reacţia celuilalt fu de aşa manieră, încât se ghicea lesne că omul era un om corect şi de treabă:

— Dragă băiete, nu am cu dumneata nimic personal, şi-mi pare rău că te-am supărat. Trebuie să te înţeleg, deşi sunt necăjit. Dar îi ajunge, ca să-l superi pe un om, să-l pui, numai, în situaţia mea de acum. Timpul trece. Nu mai am nici un ceas – nici un minut – de pierdut. Şi eu stau aici

bătând ore întregi din călcâie; şi tot timpul convins că stăpânul tău are să se supere de o sută de ori mai mult decât mine când o să afle cum mi-am pierdut timpul. Ar trebui trezit din o mie de somnuri ca să mă primească; chiar acum – şi până nu e prea târziu. Doamne, Dumnezeule! Asta e pur şi simplu teribil; după ce am trecut prin atâtea, să-mi văd până la urmă toată treaba făcută praf, fiindcă mă împiedică la uşă un lacheu încuiat! Nu există nici un deştept aici, în casa asta? Sau cu răspundere, chiar dacă n-o fi deştept? Aş putea să-l conving repede că stăpânul tău trebuie trezit; chiar dacă doarme cât cei Şapte Somnoroşi…

Nu mă puteam înşela asupra sincerităţii personajului, sau a urgenţei şi importanţei treburilor sale; cei puţin din punctul său de vedere. Făcui un pas înainte.

— Morris, zisei cu, du-te mai bine de-i spune domnişoarei Trelawny că acest domn doreşte s-o vadă personal. Dacă e ocupată roag-o pe doamna Grant să-i spună.

— Foarte bine, domnule, răspunse el uşurat şi se grăbi să plece.

L-am dus pe străin în budoarul de dincolo de hol. Pe drum mă întrebă:

— Sunteţi secretarul7

— Nu. Sunt un prieten al domnişoarei Trelawny, Mă numesc Ross.

— Mulţumesc foarte mult pentru amabilitate, domnule Ross, zise el. Numele meu este Corbeck. V-aş fi dat cartea mea de vizită, dar acolo de unde vin eu nu se obişnuieşte. Şi, chiar dacă aş fi avut vreuna, oricum s-ar fi pierdut şi ea azi-noapte…

Se opri brusc, parcă dându-şi seama că vorbea prea mult. Tăcurăm amândoi; în timp ce aşteptam, mă apucai să-l studiez. Un bărbat scurt, robust, oacheş ca un grăunte de cafea; cu posibile tendinţe de îngrăşare, dar acum excesiv de slab. Culele adânci de pe obraz şi de pe gât nu

erau doar urme ale climei şi ale expunerii la soare; erau acele semne inconfundabile ale unei cărni şi grăsimi ofilite, când pielea atârnă. Gâtul era pur şi simplu o suprafaţă de creţuri şi de zbârcituri, arsă de soarele puternic al deşertului. Orientul Îndepărtat, Tropicele şi deşertul – oricare din ele pot lăsa urme în pigment. Însă toate trei diferă între ele şi ochiul care le-a cunoscut odată poate apoi să le distingă uşor urmele. Paloarea închisă a unuia; sălbaticul roşu-brun al celorlalte; şi întunecatul bronz impregnat, care se transformă în culoare naturală. Domnul Corbeck avea un cap mare, masiv şi rotund, cu un păr aspru, de un roşu-brun închis, dar rărit pe la tâmple. Fruntea îi era frumoasă, înaltă şi largă, cu sinusul frontal îndrăzneţ pronunţat, ca să mă exprim ca fizionomiştii. Aspectul său de om deschis, onest, trăda o mare forţă de gândire; iar pungile de sub ochi, „limbaj”. Avea nasul scurt şi lat care denotă energic; bărbia pătrată – bine conturată, în ciuda unei bărbi stufoase şi neîngrijite – şi maxilarul masiv indicau multă hotărâre.

„Nu-i rău deloc pentru un om al deşertului!” gândii eu, privindu-l.

Domnişoara Trelawny veni foarte repede. Când domnul Corbeck o văzu, păru oarecum surprins. Dar iritarea şi supărarea nu-i trecuseră; îi mai rămăsese destul, ca să-şi mascheze orice alt sentiment de ordin secundar şi personal, cum ar fi surpriza. Dar, cât timp ea îi vorbi, el nu-şi putu lua privirea de la ea, şi-mi făceam în gând o socoteală, că n-ar trebui să scap o bună ocazie de a încerca să aflu motivul surprizei sale. Ea începu prin a-şi cere scuze, ceea ce făcu să se schimbe loial atitudinea de arici a omului.

— Sigur că, dacă tata s-ar fi simţit bine, n-aţi fi stat să aşteptaţi atât. Şi dacă n-aş fi fost reţinută lângă bolnav când m-aţi căutat prima dată, v-aş fi primit imediat. Acum vă rog frumo să-mi spuneţi care este problema dumneavoastră atât de presantă?

El se uită la mine şi şovăi. Ea zise imediat:

— Puteţi spune în prezenţa domnului Ross orice doriţi să-mi comunicaţi mie. Dânsul se bucură de toată încrederea mea şi, în împrejurările grele prin care trecem, ne este de un sprijin real. Nu cred că înţelegeţi în ce situaţie gravă se află tatăl meu. Nu s-a trezit de trei zile şi nu dă nici un semn că ar fi conştient; sunt foarte îngrijorată pentru el. Din nefericire, despre tata şi despre viaţa lui nu ştiu nimic. Este un an abia de când locuim împreună; şi nu cunosc nimic, nici una din problemele lui. Nici nu ştiu cine sunteţi dumneavoastră şi în ce măsură ocupaţia dumneavoastră are vreo legătură cu tata.

Spunea toate astea cu un zâmbet distant, cu totul convenţional şi totuşi graţios; ca şi cum şi-ar fi exprimat în cel mai sincer fel incredibila-i ignoranţă.

El o privi serios mai multe secunde; apoi vorbi, începând brusc, ca şi cum ar fi luat o hotărâre şi şi-ar fi recăpătat încrederea:

— Numele meu este Eugene Corbeck. Sunt licenţiat în arte şi doctor în drept şi medic chirurg de la Cambridge; doctor în litere de la Oxford; doctor în ştiinţe şi doctor în lingvistică de la Universitatea din Londra; doctor în filosofie de la Berlin şi doctor în limbi orientale de la Paris. Mai am şi alte diplome, onorifice sau de alt fel, dar nu e nevoie să vă plictisesc cu ele. Cele pe care vi le-am numit vă vor arăta că sunt destul de înaripat cu diplome ca să pot zbura până chiar şi în camera unui bolnav. Încă din tinereţe – din fericire pentru interesul şi plăcerea mea, dar din nenorocire pentru buzunar – m-a pasionat egiptologia. Probabil că m-a muşcat vreun scarabeu rău, că am nimerit-o prost. Am plecat să cercetez morminte; şi am reuşit să-mi croiesc un fel de existenţă şi să aflu lucruri pe care nu le afli din cărţi. Eram destul de lefter când l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, care făcea pe atunci nişte explorări pe cont propriu; şi de atunci n-am mai ştiut ce sunt alea dorinţe nesatisfăcute. Este un adevărat patron al

artelor; nici un nebun de egiptolog n-ar putea spera vreodată să aibă un şef mai grozav!

Vorbea cu căldură; eu eram bucuros s-o văd pe domnişoara Trelawny îmbujorată de plăcere, auzind laudele aduse tatălui său. N-am putut totuşi să nu observ că domnul Corbeck vorbea, într-un fel, cam prea repede. Mă gândeam că, tot vorbind, încerca să studieze terenul; să vadă câtă încredere putea să acorde celor doi străini din faţa sa. Şi, în timp ce continua, puteam să văd că această încredere în noi creştea. Mai târziu, când m-am mai gândit la asta şi mi-am adus aminte de tot ce spusese, am înţeles că mulţimea de informaţii pe care ni le dădea trăda încrederea sa crescândă în noi.

— Am plecat de mai multe ori în expediţii în Egipt pentru tatăl dumneavoastră; şi întotdeauna am găsit că e o încântare să lucrezi cu el. Multe din comorile sale – şi vă spun cu că are câteva – şi le-a procurat prin mine, fie explorând, fie cumpărând – sau… Sau… Altfel. Tatăl dumneavoastră, domnişoară Trelawny, are un fler grozav. Uneori se hotărăşte să găsească un anumit obiect, despre existenţa căruia – dacă mai există – a aflat; şi-l urmăreşte prin toată lumea, până dă de el. Tocmai am căutat şi eu aşa ceva.

Se opri brusc, ca şi cum l-ar fi luat gura pe dinainte. Am aşteptat; când reîncepu, vorbi cu un fel de prudenţă, lucru nou la el, ca şi cum ar fi vrut să ne evite întrebările:

— Nu am libertatea să pomenesc nimic despre misiunea mea; unde a fost şi ce a urmărit ea, sau orice altceva. Problema asta este ceva confidenţial între domnul Trelawny şi mine; sunt legat prin jurământ de păstrarea secretului absolut.

Se opri cu un aer încurcat. Apoi continuă brusc:

— Sunteţi sigură, domnişoară Trelawny, că tatăl dumneavoastră e chiar atât de bolnav, ca să nu mă poată primi azi?

Pe obrazul ei se citea de astă dată uimirea. Dar se

însenină imediat; se ridică, spunând pe un ton în care demnitatea şi bunăvoinţa se îmbinau:

— Veniţi să vedeţi singur! Se îndreptă spre camera tatălui său, urmată de el şi apoi de mine.

Domnul Corbeck intră în odaia bolnavului ca şi cum ar fi cunoscut-o. Există la unele persoane atitudini şi comportări subconştiente clare în locuri pe unde n-au mai fost niciodată. Chiar în nerăbdarea lui de a-şi vedea puternicul prieten, el îşi roti o clipă privirea prin cameră, ca într-un loc cunoscut. Apoi toată atenţia sa se fixă pe pat. Îl observam încordat, căci parcă simţeam că de acest om depindea mult din lămurirea straniilor probleme în care eram antrenaţi.

Nu puteam să-l suspectez. Omul era de o vizibilă onestitate. Aceasta era cu adevărat caracteristica de care trebuia să ne temem. Poseda acel curaj şi loialitate faţă de misiunea sa, încât, dacă ar fi considerat că era obligat să păstreze un secret, ar fi făcut-o până la moarte. Cazul de faţă era, cel puţin, unul neobişnuit; şi ne pretindea, în consecinţă, să recunoaştem obligaţia păstrării unui secret mai mult decât în condiţii obişnuite. Pentru noi, necunoaşterea însemna neputinţă. Dacă am fi reuşit să aflăm ceva despre trecut, am fi putut să ne formăm măcar o părere despre condiţiile antecedente atacului; şi să găsim astfel o posibilitate de a-l ajuta pe pacient să-şi revină. Existau unele obiecte care poate ar fi trebuit scoase de la locul lor... Gândurile începură iar să mi se învârtă în cap; mi-am revenit brusc şi am început să fiu atent. Pe chipul ars de soare şi ridat al omului ce-şi privea prietenul zăcând atât de neajutorat apăru o expresie de milă fără margini. Rigiditatea obrazului domnului Trelawny nu se destinsese în somn; ba, într-un fel, îi sublinia şi mai mult neputinţa. N-ar fi tulburat pe nimeni vederea unui obraz obişnuit, slăbit în astfel de condiţii; dar omul acesta hotărât, energic, zăcând în faţa noastră, cufundat într-un somn de nepătruns, avea patetismul sfâşietor al unei

uriaşe ruini. Priveliştea nu era nouă pentru noi; dar puteam să văd că domnişoara Trelawny, ca şi mine de altfel, era acum, în prezenţa străinului, din nou stăpânită da emoţii. Obrazul domnului Corbeck deveni sever. Orice semne de milă dispăruseră; şi în locul lor apăru o privire întunecată, aspră, în care citeai ura împotriva oricui ar fi fost pricina acestei imense prăbuşiri. Apoi privirea îi deveni hotărâtă; energia vulcanică a acestui om începu să acţioneze precis şi într-o singură direcţie. Se uită pe rând la noi; şi, când privirea i se opri asupra surorii Kennedy, sprâncenele îi săltară puţin. Ea observă privirea şi se uită întrebător la domnişoara Trelawny, care îi răspunse tot din priviri. Sora ieşi încet din cameră, închizând uşa în urma ei. Domnul Corbeck se uită mai întâi la mine, cu tendinţa firească la un bărbat puternic de a afla ceva de la alt bărbat, mai curând decât de la o femeie; după aceea la domnişoara Trelawny, neuitând obligaţia de a fi politicos şi spuse:

— Povestiţi-mi totul. Cum a început şi când.

Domnişoara Trelawny se uită rugător la mine; şi, pe dată, i-am povestit eu tot ce ştiam. Tot timpul cât i-am vorbit rămase nemişcat, dar, pe nesimţite, obrazul său de bronz deveni de oţel. Când, la sfârşit, i-am spus de vizita domnului Marvin şi de împuternicirea judecătorească, ochii începură să i se aprindă. Şi când, văzându-l atât de interesat în problemă, am intrat în mai multe detalii, el spuse:

— Bun! Ştim acum ce trebuie făcut.

Auzindu-l, mi s-a strâns inima. Atare cuvinte, într-un astfel de moment, păreau să închidă uşa în faţa speranţelor mele de a clarifica lucrurile.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebai, simţind că întrebarea mea era formală.

Răspunsul său îmi mări spaima:

— Trelawny ştie bine ce face. El a urmărit un scop precis în tot ceea ce a întreprins; şi noi nu trebuie să-i

punem beţe în roate. El s-a aşteptat, bineînţeles, la nişte evenimente şi atunci şi-a luat în toate privinţele măsuri de apărare.

— Nu în toate privinţele! Mă repezii eu. Trebuie să fi existat pe undeva un punct slab, altfel n-ar sta întins acum, aici, în felul acesta.

Impasibilitatea lui mă surprinse oarecum. Mă aşteptasem să găsească în vorbele mele un argument solid; dar ele nu l-au mişcat deloc, cel puţin nu aşa cum am crezut eu. Un fel de surâs apăru pe faţa sa oacheşă când îmi răspunse:

— Acesta nu este sfârşitul! Trelawny nu şi-a luat fără rost măsuri de apărare. Fără îndoială, el se aştepta şi la asta; sau oricum la o asemenea eventualitate.

— Ştiţi la ce anume se aştepta, sau de unde?

Întrebarea o pusese domnişoara Trelawny.

Răspunsul veni pe loc:

— Nu! Nu ştiu chiar nimic. Dar pot să ghicesc…

Şi deodată se opri.

— Să ghiciţi ce?

Freamătul înăbuşit din glasul ei era vecin cu durerea. Din nou, obrazul oacheş deveni de oţel; dar şi în glasul şi în atitudinea lui se manifestau acum duioşia şi politeţea când răspunse:

— Credeţi-mă, aş fi în stare să fac tot ce se poate face, ca să îndepărtez necazul. Dar am o obligaţie mai înaltă.

— Ce obligaţie?

— Tăcerea.

Când pronunţă cuvântul, gura lui puternică se închise ca o trapă de oţel.

Rămaserăm câteva minute tăcuţi cu toţii. În intensitatea cu care gândeam, tăcerea devenise un lucru concret: zgomotele uşoare ale zilei, de afară şi din casă, mi se păreau agresive. Prima care întrerupse liniştea fu domnişoara Trelawny. Întrezării în privirea ei lumina unui

gând şi a unei speranţe; dar se controlă înainte de a spune:

— Care a fost motivul urgent pentru care doreaţi să mă vedeţi, ştiind că tata nu era… Disponibil?

Pauza demonstra cât de bine îşi stăpânea gândurile.

Schimbarea bruscă intervenită în sufletul domnului Corbeck fu aproape comică. Surprinderea sa, alături de impasibilitatea de fier precedentă, avu ceva de pantomimă. Dar orice impresie de comedie fu spulberată de seriozitatea gravă cu care îşi aduse aminte de scopul său iniţial.

— Sfinte Dumnezeule! Exclamă el, luând mâna de pe spătarul scaunului pe care se sprijinea şi lovind puternic cu ea, ca şi cum ar fi vrut să ne reţină atenţia. Sprâncenele i se încruntară când continuă: Am şi uitat! Ce nenorocire! Ce mare nenorocire! Tocmai în clipa victoriei! El zace aici neajutorat şi eu, cu limba legată! Neputând să fac nici cea mai mică mişcare, fiindcă nu-i cunosc dorinţele.

— Care sunt ele? O, spuneţi-ne! Sunt atât de îngrijorată pentru sărmanul meu tată! Ne aşteaptă vreun nou necaz? Sper că nu. O, sper că nu! Destule dureri şi necazuri până acum! Mă sperii iar, când vă aud vorbind astfel. Nu vreţi să-mi spuneţi nimic ca să-mi uşuraţi această îngrozitoare nelinişte şi nesiguranţă?

El îşi îndreptă trupul voinic şi răspunse:

— Din păcate, nu pot, n-am voie să vă spun nimic. Este taina lui. Arătă spre pat. Şi cu toate astea, cu toate astea, am venit aici să-i cer părerea, sfatul, ajutorul. Iar el zace aici neputincios… Şi timpul zboară pe lângă noi! Curând o să fie prea târziu!

— Ce anume? Ce anume? Izbucni domnişoara Trelawny într-o explozie de nelinişte, cu obrazul chinuit de suferinţă. Of, vorbiţi! Spuneţi ceva! Grija, groaza şi misterul ăsta o să mă ucidă!

Domnul Corbeck făcu un efort să se liniştească.

— Amănunte nu am cum să vă dau: dar am avut o mare pagubă. Misiunea mea, pentru care mi-am pierdut

trei ani, a reuşit. Am descoperit tot ce-am căutat – chiar mai mult; şi am adus totul acasă în siguranţă. Bogăţii, în sine fără preţ, dar îndoit de preţioase pentru el, în urma dorinţei şi a instrucţiunilor căruia le-am căutat. Am sosit la Londra abia azi-noapte; şi când m-am trezit de dimineaţă bagajul meu preţios îmi fusese furat. Furat în chip misterios. Nimeni nu ştia la Londra că sosesc. Nimeni în afară de mine nu ştia ce se găseşte în geamantanul jigărit pe care îl căram. Camera mea avea o singură uşă pe care am încuiat-o. Camera se afla sus, la etajul cinci, aşa că nu se putea nicicum intra pe fereastră. Chiar cu singur închisesem şi zăvorâsem fereastra, fiindcă vroiam să fiu în deplină siguranţă. De dimineaţă zăvorul era neatins… Şi totuşi geamantanul era gol. Lămpile dispăruseră… Da, dispărute! Mă dusesem în Egipt să caut un set de lămpi vechi, de urma cărora vroia să dea domnul Trelawny. Cu mare trudă şi cu mari primejdii le-am găsit… Le-am adus neatinse acasă… Şi acum…

Îşi întoarse faţa foarte emoţional. Chiar şi natura lui de fier se frângea sub povara acestei pierderi.

Domnişoara Trelawny păşi către el şi-i puse mâna pe umăr. M-am uitat la ea uimit. Toată suferinţa şi durerea lui, care o mişcaseră atâta, păreau să ia forma unei hotărâri. Stătea dreaptă, cu ochii strălucitori; din fiece fibră şi nerv al fiinţei sale îi ghiceai energia. Chiar şi glasul îi era încărcat cu o forţă nepotolită când începu să vorbească. Era limpede că aveam înaintea mea o femeie tare şi că tăria ei putea să răspundă oricărei solicitări.

— Trebuie acţionat imediat! Dorinţele tatălui meu trebuie duse la bun sfârşit, dacă aceasta stă în putinţa noastră. Domnule Ross, dumneavoastră sunteţi avocat. Avem aici cu noi în acest moment un om pe care dumneavoastră îl socotiţi drept unul din cei mai buni detectivi ai Londrei. Sigur că putem face ceva. Putem începe imediat.

Domnul Corbeck căpătă alt curaj, văzând

entuziasmul ei:

— Bun! Sunteţi fiica tatălui dumneavoastră.

Atât putu să spună. Însă admiraţia pentru energia ei se manifestă prin spontaneitatea cu care îi prinse mâna. Eu mă îndreptai către uşă, cu gândul să-l aduc pe sergentul Daw; şi, din privirea ei aprobatoare, am ştiut că Margaret – domnişoara Trelawny – a înţeles. Eram lângă uşă, când domnul Corbeck mă strigă:

— O clipă, zise el; înainte de a aduce un străin pe scenă, ţineţi minte că el nu trebuie să ştie ceea ce ştiţi dumneavoastră acum, că lămpile fac obiectul unor căutări îndelungate, dificile şi primejdioase. Tot ce-i pot spune, tot ce trebuie să ştie, din orice sursă, este doar că ceva ce-mi aparţinea mi-a fost furat. Trebuie să-i descriu câteva din lămpi, mai ales una, care e de aur; şi teama mea este ca hoţul, necunoscând valoarea ei istorică, să nu o dea la topit, ca să-şi ascundă fapta. Aş plăti bucuros de zece, de douăzeci, de o sută, de o mie de ori valoarea ei intrinsecă, decât s-o văd distrusă. Am să-i spun doar atât cât e necesar. Aşa că, vă rog, lăsaţi-mă pe mine să răspund la întrebările lui; afară, bineînţeles, de cazul când vă voi cere eu, sau mă voi referi la unul din dumneavoastră, să răspundeţi.

Am dat din cap în semn de acord. Atunci îmi veni ceva în gând şi spusei:

— Apropo, dacă va fi necesar să păstrăm secretă această întâmplare, n-ar fi mai bine, dacă se poate, să-l angajăm pe detectiv în particular? Când un lucru ajunge pe mâna Scotland Yard-ului, nu mai avem puterea să-l ţinem ascuns şi atunci păstrarea secretului devine imposibilă. Am să-l întreb asta pe sergentul Daw înainte de a-l chema sus. Dacă nu spune nimic, asta înseamnă că el acceptă treaba şi că o să se ocupe de ea în particular.

Domnul Corbeck răspunse imediat:

— Totul este secretul. Singurul lucru de care mă tem este ca lămpile, sau câteva din ele numai, să nu fie repede

distruse.

Spre marea mea uimire, domnişoara Trelawny răspunse imediat, calm, dar hotărât:

— N-o să fie distruse; nici una din ele!

Domnul Corbeck zâmbi atunci mirat.

— Cum Dumnezeu de ştiţi? Întrebă el.

Răspunsul ei fu încă şi mai de neînţeles:

— Nu ştiu cum de ştiu, dar ştiu; simt asta în sufletul meu; ca pe o convingere pe care am avut-o toată viaţa.

VIII.

Găsirea lămpilor.

La început sergentul Daw avu o oarecare ezitare; dar, până la urmă, căzu de acord să-şi dea în mod particular părerea într-o problemă care i-ar fi fost pusă. A adăugat că se va mărgini numai să dea un sfat; pentru că, dacă ar fi fost necesar să acţioneze, atunci ar fi trebuit să raporteze la comisariat. Cu această înţelegere, l-am lăsat în birou şi i-am poftit la el pe domnişoara Trelawny şi pe domnul Corbeck. Sora Kennedy îşi reluase locul lângă pat înainte ca noi să părăsim camera.

Nu puteam să nu admir grija şi precizia rece cu care călătorul îşi expunea cazul. Părea să nu ascundă nimic şi totuşi făcu cea mai sumară descriere a obiectelor care lipseau. Nu insistă asupra misterului acestui caz, pe care păru să-l considere doar un furt obişnuit într-un hotel. Ştiind că singurul său obiectiv era să-şi recupereze lucrurile înainte de a li se distruge identitatea, am putut să constat deosebita sa dibăcie de a şti să ne ofere doar ceea ce trebuia şi să păstreze pentru el restul, fără să pară că o face. „E clar”, gândii eu, „omul ăsta a învăţat bine lecţia bazarurilor din Orient; şi, cu inteligenţa apuseană, şi-a întrecut maeştrii!” Tocmai îi împărtăşea detectivului ideile sale, când acesta, după ce reflectă puţin asupra problemei, îi zise:

— Vas sau cântar? Aceasta e întrebarea.

— Ce vrei să spui? Întrebă celălalt, foarte intrigat.

— E o veche vorbă a hoţilor din Birmingham. Credeam că în ziua de azi, cu atâtea jargoane, o ştiu toţi. Pe vremuri la Birmingham, unde existau multe mici întreprinderi metalifere, aurarii şi argintarii obişnuiau să cumpere metalul aproape de la oricine care trecea pe acolo. Şi cum metalul în mici cantităţi puteau să-l cumpere în general la preţ scăzut, când nu se interesau de unde provine, ajunsese un obicei să se întrebe doar atât: dacă aducătorul vrea să-l vândă topit; în acest caz preţul îl fixa cumpărătorul; şi un vas pentru topit stătea permanent pe foc. Dacă urma să fie păstrat aşa cum era, după dorinţa cumpărătorului, se cântărea şi apoi se plătea vânzătorului o sumă standard pentru metale vechi. Şi azi se mai practică încă sistemul, chiar şi prin alte părţi în afară de Birmingham. Când căutăm ceasuri furate, adesea mergem pe la întreprinderile astea; şi nu e posibil să identifici rotiţe şi cercuri dintr-o grămadă; dar nu avem întotdeauna cazurile dorite. Acum, în momentul ăsta, mult depinde dacă hoţul e un om bun – cum e numit cel ce îşi cunoaşte meseria. Un pungaş de clasă va şti dacă un obiect are mai mare valoare decât metalul din el; şi în cazul ăsta aranjează treaba cu cineva care-i poate plasa obiectul mai târziu – în America sau în Franţa. Apropo, crezi că ar mai putea şi altcineva, în afară de dumneata, să identifice lămpile?

— Nimeni în afară de mine!

— Mai există şi altele la fel?

— Eu nu mai cunosc, răspunse domnul Corbeck; deşi ar mai putea fi şi altele care să le semene în multe privinţe.

Detectivul făcu o pauză înainte de a întreba din nou:

— S-ar putea ca vreo altă persoană pricepută – la British Museum, de pildă, sau vreun negustor, sau vreun colecţionar ca domnul Trelawny – să cunoască valoarea – valoarea artistică – a acestor lămpi?

— Sigur că da! Orice om cu capul pe umeri şi-ar da

seama dintr-o privire de valoarea lor.

Faţa detectivului se lumină.

— Atunci există o şansă. Dacă uşa dumneavoastră a fost încuiată şi fereastra zăvorâtă, lucrurile nu au fost furate nici de femeia, nici de băiatul de serviciu de la hotel, întâmplător în trecere pe acolo. Cine a comis fapta le-a urmărit în mod premeditat şi nu o să se despartă de pradă fără un preţ bun pe ea. Aviz patronilor de case de împrumut şi cămătarilor. Oricum, este bine să nu se facă zarvă în jurul chestiunii. Nu trebuie să anunţăm Scotland Yard-ul, doar dacă nu ţineţi s-o faceţi; putem aborda problema în particular. Dacă doriţi să păstraţi lucrul secret, aşa cum mi-aţi spus la început, asta este şansa noastră.

Domnul Corbeck, după o pauză, spuse calm:

— Credeţi că aţi putea risca o părere asupra felului cum a fost comis furtul?

Poliţistul zâmbi. Zâmbetul cunoştinţei de cauză şi al experienţei.

— Într-un mod foarte simplu, nu mă îndoiesc de asta, domnule. Până la urmă aşa se petrec toate aceste misterioase fărădelegi. Banditul îşi cunoaşte meseria cu toate trucurile ei; şi-şi aşteaptă întotdeauna şansa. Mai mult chiar, el ştie din experienţă cum arată această şansă şi cum se iveşte ea de obicei. Celălalt, victima, este doar grijuliu; el nu cunoaşte toate şmecheriile şi capcanele care i se pot întinde şi, dintr-o mică neglijenţă, pică în cursă. Când vom cunoaşte totul despre acest caz, o să vă minunaţi că n-aţi sesizat de la început sistemul.

Asta păru să îl cam enerveze pe domnul Corbeck; se simţi categoric iritaţie în felul cum răspunse:

— Uite ce e, dragul meu, în problema asta nu există nimic simplu – în afară de faptul că lucrurile mi-au fost furate. Fereastra era închisă; căminul era zidit. Camera nu are decât o singură uşă, pe care eu am zăvorât-o şi am încuiat-o. Nu există nici o impostă; am auzit de multe

furturi prin hoteluri facilitate de o impostă. În timpul nopţii nu mi-am părăsit odaia. Am verificat obiectele înainte de a mă culca şi iar le-am mai verificai de câte ori m-am trezit. Dacă poţi aranja un oricât de simplu furt, de orice fel, din chestiile astea, atunci eşti un om deştept. Asta-i; destul de deştept ca să mergi drept la ţanc şi să-mi găseşti lucrurile, Domnişoara Trelawny îi atinse uşor braţul şi spuse calm:

— Nu vă necăjiţi fără rost. Eu sunt convinsă că lucrurile se vor găsi.

Sergentul Daw se întoarse spre ea atât de brusc, încât cu nu putui să nu mă duc repede cu gândul la suspiciunile formulate deja în privinţa ei, când i se adresă

— Pot să vă întreb, domnişoară, pe ce vă bazaţi când afirmaţi asta?

Aşteptam îngrozit răspunsul ei, adresat unor urechi deja alertate de bănuieli; şi el ajunse până la mine ca o lovitură dureroasă:

— Nu vă pot spune cum de ştiu. Dar sunt sigură de asta.

Detectivul se uită la ea câteva clipe în tăcere, apoi îmi aruncă o privire rapidă. Mai vorbi puţin cu domnul Corbeck despre deplasările sale, detalii asupra hotelului şi camerei şi mijlocul de a identifica bunurile. Apoi se retrase să-şi înceapă cercetările, domnul Corbeck insistând asupra obligaţiei de a păstra secretul, ca nu cumva hoţul să simtă primejdia şi să distrugă lămpile. Apoi promise, când plecă să-şi vadă de diversele sale treburi, să se înapoieze seara devreme şi să rămână în casă.

În ziua aceea, toată vremea domnişoara Trelawny se arătă mai bine dispusă şi mai plină de vigoare decât fusese mai înainte, în ciuda acestui nou şoc şi a supărării provocate de furtul care, până la urmă, avea să-i provoace tatălui său multă dezamăgire.

Ne-am petrecut cea mai mare parte din zi uitându-ne la curioasele comori ale domnului Trelawny. Din câte auzisem de la domnul Corbeck, începeam să-mi formez o

idee despre uriaşa sa activitate în domeniul cercetărilor egiptene; şi, în această lumină, totul în jurul meu începea să prezinte un mare interes. Pe măsură ce continuam, interesul creştea; toate bănuielile supărătoare, pe care le mai puteam avea, se schimbaseră în uimire şi admiraţie. Casa îmi părea un adevărat depozit de minunăţii şi de artă veche. În afara curiozităţilor, mari şi mici, din camera domnului Trelawnyde la marile sarcofage până la scarabeii de toate felurile din vitrine – holul cel mare, palierele scării, biroul şi chiar budoarul erau pline de antichităţi care ar fi stârnit invidia oricărui colecţionar.

De la început domnişoara Trelawny veni cu mine şi se uită cu interes crescând la toate. După ce examină câteva vitrine cu splendide amulete, mi se adresă într-un mod cam naiv:

— Greu o să crezi că în ultima vreme m-am uitat chiar foarte rar la aceste lucruri. Abia după ce s-a îmbolnăvit tata cred că au început să mă intereseze. Dar acum încep să mă atragă într-un mod tot mai fascinant. Mă întreb dacă nu cumva sângele colecţionarului care curge în vinele mele îşi spune cuvântul. Dacă este aşa, atunci e lucru curios că până acum n-am simţit această chemare. Sigur că ştiu mai multe despre obiectele mari şi că le-am studiat, mai mult sau mai puţin; dar de fapt, într-un fel, întotdeauna le-am acceptat ca atare, ca şi cum au existat dintotdeauna aici. Am observat acelaşi lucru cu picturile de familie şi felul cum sunt ele acceptate de urmaşi. Dacă vrei, hai să le examinăm amândoi; o să fie amuzant.

Era pentru mine o încântare s-o aud vorbind astfel; şi propunerea ei pur şi simplu m-a tulburat. Am colindat împreună prin diverse încăperi şi coridoare, examinând şi admirând splendidele curiozităţi. Exista o atât de surprinzătoare cantitate şi diversitate de obiecte încât abia am avut timp să le privim pe cele mai multe; dar, parcurgându-le, ne-am înţeles că va trebui să le luăm pe rând, zi cu zi şi să le studiem mai îndeaproape. În hol se

găsea un fel de unealtă mare din oţel frumos traforat pe care, spunea Margaret, tatăl ei o folosea la ridicarea capacelor grele din piatră ale sarcofagelor. Nu era grea şi putea fi mutată din loc destul de uşor. Cu ajutorul ei am reuşit să ridicăm rând pe rând capacele pentru a admira nesfârşitele serii de figuri hieroglifice săpate în cele mai multe din sarcofage. În ciuda afirmaţiilor sale că nu ştie nimic despre ele, Margaret ştia foarte multe; un singur an trăit alături de tatăl său constituise pentru ea, în fiecare zi, ceas de ceas şi pe nesimţite, un şir de lecţii. Era o fată de o remarcabilă inteligenţă şi ascuţime de spirit, dublate de o memorie prodigioasă; aşa că bagajul său de cunoştinţe adunate pe nesimţite, puţin câte puţin, ajunsese la proporţii pe care i le-ar fi invidiat orice om de ştiinţă.

Şi totuşi era atât de naivă şi de neştiutoare; atât de nevinovată şi de simplă. Vederile şi ideile sale erau atât de curate şi de altruiste, încât în tovărăşia ei am uitat de mulţimea necazurilor şi problemelor care năpădeau casa; şi m-am simţit din nou un puşti…

Cele mai interesante dintre sarcofage erau, fără îndoială, cele trei din camera domnului Trelawny. Dintre acestea, două erau din bazalt – unul din porfir şi celălalt din hematit. Acestea aveau gravate pe ele câteva hieroglife. Dar cel de-al treilea era cu totul deosebit. Era făcut dintr-o piatră galben-brună, de nuanţa onixului mexican, cu care se asemăna în multe privinţe, excepţie făcând faptul că desenul natural al spiralelor sale era mai puţin clar. Ici şi colo existau părţi aproape transparente – sigur translucide. Tot sarcofagul, capacul şi restul, era sculptat cu sute, poate mii de hieroglife minuscule, în serii ce păreau nesfârşite. Spatele, faţa, laturile, muchiile, fundul, toate îşi aveau partea lor de figuri elegante, coloritul lor de un albastru intens fiind extraordinar de proaspăt şi de distinct conturat pe piatra galbenă. Era foarte lung, aproape nouă picioare şi probabil larg de trei. Laturile erau ondulate, astfel că nu exista nici o linie dură.

Chiar şi colţurile aveau nişte curburi atât de frumoase, încât îţi încântau privirea.

— Cu siguranţă, am spus, ăsta trebuie să fi fost făcut pentru un uriaş.

— Sau o uriaşă, zise Margaret.

Acest sarcofag era aşezat lângă una din ferestre. Într-un fel se deosebea de celelalte sarcofage din încăpere. Toate celelalte, indiferent de material – granit, porfir, hematit, bazalt, ardezie sau lemn – erau simple în interior. Unele aveau înăuntru suprafaţa netedă, altele erau gravate în întregime sau în parte cu hieroglife. Dar nici unul din ele nu avea nicăieri protuberanţe sau feţe neregulate. Puteau foarte bine să fi fost folosite drept căzi de baie; într-adevăr, în multe privinţe semănau cu băile romane din piatră sau marmură pe care le mai văzusem. Dar în cel mare exista o suprafaţă în relief având conturul unui corp omenesc. Am întrebat-o pe Margaret dacă îmi poate explica asta. Ea îmi răspunse:

— Tata n-a vrut niciodată să-mi vorbească despre acest sarcofag. Mi-a atras atenţia încă de la început, dar când l-am întrebat despre el, mi-a spus: „Fetiţa mea, într-o zi am să-ţi povestesc despre el – dacă voi fi în viaţă! Dar nu acum! Povestea lui nu s-a spus încă, aşa cum sper eu să ţi-o spun ţie. Într-o zi, poate curând, vei şti totul; şi atunci o să-l cercetăm amândoi împreună. Şi ce interesantă poveste o să-ţi spună el – de la început până la sfârşit!” Odată, după aceea, l-am întrebat, mă tem, cu multă uşurinţă: „Tată, s-a mai spus vreodată până acum povestea acestui sarcofag?” El a dat din cap şi m-a privit grav, zicându-mi: „Nu încă, fetiţa mea; dar se va spune – dacă mai trăiesc – dacă mai trăiesc!” Aceste vorbe, despre viaţa lui, repetate mereu, m-au cam înfricoşat, n-am îndrăznit de-atunci să-l mai întreb iar.

Într-un fel, aceste cuvinte mă tulburară. Nu puteam să spun cu precizie de ce şi cum; dar parcă întrezăream până la urmă o rază de lumină. Există, cred, clipe când

mintea acceptă un lucru drept adevărat; deşi aceasta nu contează nici pentru mersul gândului, nici, în cazul când ar exista mai multe, pentru legătura dintre ele. Până atunci, ne găsisem într-un întuneric complet în privinţa domnului Trelawny şi a ciudatei pedepse care se abătuse asupra sa; aşa că orice lucru care ne-ar fi condus pe o urmă, fie ca cât de slabă şi de neclară, ne-ar fi oferit, pentru început cel puţin, plăcuta satisfacţie a unei certitudini. În enigma noastră existau două puncte clare: primul, că domnul Trelawny lega acest straniu obiect de nesiguranţa propriei sale persoane; al doilea, că el urmărea un scop sau nutrea o oarecare speranţă legală de acest obiect, pe care nu vroia să o dezvăluie, nici măcar fiicei sale, atâta vreme cât ca nu se putea realiza. Şi, iar, nu trebuia uitat că acest sarcofag se deosebea pe dinăuntru de toate celelalte. Ce putea oare să însemne acea ciudată suprafaţă în relief? Nu-i spusei nimic domnişoarei Trelawny, deoarece mă temeam să nu o înfricoşez mai mult, sau s-o încurajez cu noi speranţe; dar m-am decis să caut neîntârziat un prilej de a întreprinde mai multe cercetări…

Lângă sarcofag se găsea o măsuţă joasă din piatră verzuie cu vinişoare roşii, ca de hematit. Picioarele erau fasonate în formă de labe de şacal; iar în jurul fiecărui picior se încolăcea un uracus, un şarpe cu gâtul umflat, frumos cizelat în aur pur. Pe ea stătea aşezată o frumoasă lădiţă sau casetă din piatră de o formă aparte. Semăna cu un sicriu mic, numai că părţile laterale, în loc să fie tăiate plan în patru colţuri, ca partea de sus, formau la un capăt un unghi ascuţit. Rezulta, astfel, un fel de heptaedru neregulat, cu câte două feţe de fiecare latură, un capăt poligonal, apoi baza şi partea de deasupra. Piatra, un monolit din care fusese confecţionat obiectul, era ceva ce cu nu mai văzusem niciodată. La bază avea culoarea complet verde, culoarea smaraldului, însă bineînţeles fără strălucirea acestuia. Dar nici culoarea şi nici materialul nu erau mate, iar textura părea de o fineţe şi de o duritate

ieşite din comun. Suprafaţa ei era aproape o bijuterie. Culoarea îi devenea din ce în ce mai stinsă spre partea superioară, cu gradaţii atât de fine, aproape imperceptibile, ajungând până la un galben delicat, de culoarea porţelanului „mandarin”. Nu semăna în nici un fel cu ceea ce văzusem eu până atunci şi nici cu vreo piatră sau nestemată cunoscute. Am socotit-o a fi o rocă-mamă unică, sau matricea unei pietre scumpe. Era gravată peste tot, în afară de câteva locuri, cu frumoase hieroglife, splendid executate şi colorate cu acelaşi pigment sau ciment albastru-verde care apărea şi pe sarcofag. Ca lungime avea cam două picioare şi jumătate; lăţimea, aproximativ pe jumătate; iar înălţimea, cam de un picior. Spaţiile goale erau distribuite neregulat, de sus până la capătul ascuţit. Aceste locuri păreau mai puţin opace decât restul pietrei. Am încercat să ridic capacul ca să pot vedea dacă erau translucide; dar era bine fixat. Se potrivea atât de exact, încât întregul sipet părea o singură piesă din piatră, scobită în mod misterios pe dinăuntru. Pe laturi şi pe margini existau nişte protuberanţe curioase, dăltuite tot atât de fin ca şi celelalte părţi ale casetei, care fuseseră sculptate cu un scop vădit de către cioplitor. Aveau găuri şi scobituri de o formă ciudată, fiecare diferită de celelalte; şi, ca şi restul, erau acoperite cu figuri hieroglifice, tăiate fin şi umplute cu acelaşi ciment albastru-verzui.

De partea cealaltă a marelui sarcofag se afla o altă măsuţă, din alabastru, minunat gravată cu figuri simbolice de zei şi semne ale zodiacului. Pe măsuţă stătea o casetă pătrată cu latura cam de un picior, formată din plăcuţe de cristal de stâncă, încadrate într-o armură de benzi din aur roşcat, frumos ornamentate cu hieroglife şi colorate într-un albastru-verde foarte asemănător cu tenta figurilor de pe sarcofag şi sipet. Toată lucrătura era de-a dreptul modernă.

Dar dacă piesa era modernă, conţinutul ei, nu. Înăuntru, pe o perniţă din ţesătură de aur fină ca mătasea

şi cu acea nuanţă caldă a aurului vechi, se odihnea mâna unei mumii, atât de perfectă încât tresăreai la vederea ei. O mână de femeie, fină şi prelungă, cu degete subţiri şi elegante şi aproape tot atât de naturală ca şi în ziua când fusese încredinţată cu mii de ani în urmă îmbălsămătorului. Mumificată, nu-şi pierduse nimic din forma ei frumoasă; chiar şi încheietura părea să-şi păstreze flexibilitatea, aşa cum se odihnea, cu linia ei fină, pe perniţă. Pielea avea o pronunţată culoare crem, sau de ivoriu vechi; o piele de un brun curat care îţi sugera arşiţa soarelui, însă arşiţa la umbră. Marea curiozitate a acestei mâini era că avea în total şapte degete, cu două mijlocii şi două arătătoare. Partea de sus a încheieturii părea crestată, ca şi cum ar fi fost ruptă inegal şi avea pe ca nişte pete de un roşu-brun. Pe aceeaşi pernă, alături de mână, se afla un mic scarabeu minunat lucrat, din smarald.

— Aceasta este o altă taină a tatălui meu. Când i-am cerut să-mi spună ceva despre ea, mi-a răspuns că era probabil cel mai de preţ lucru pe care îl poseda, cu o singură excepţie. Când l-am întrebat care, a refuzat să-mi răspundă şi mi-a interzis să-l mai întreb altceva în legătură cu asta, „Am să-ţi spun”, mi-a zis el, „totul despre asta, la timpul potrivit – dacă mai trăiesc!” „Dacă mai trăiesc!”, iar aceleaşi cuvinte. Toate aceste trei lucruri, grupate la un loc, sarcofagul, sipetul şi mâna, păreau să alcătuiască, într-adevăr, o trilogie de mistere.

În acel moment, domnişoara Trelawny fu chemată pentru nişte treburi gospodăreşti. M-am uitat şi la celelalte curiozităţi din încăpere; însă nici una nu părea să mai prezinte vreun farmec pentru mine, acum când ea plecase. Mai târziu, în timpul zilei, am fost chemat în budoar, unde ea se consulta cu doamna Grant în legătură cu găzduirea domnului Corbeck. Nu se hotărau dacă trebuiau să-i dea o cameră alăturată de cea a domnului Trelawny sau mai departe de ea. Eu mi-am dat părerea că ar fi fost mai bine să nu stea prea aproape; mai întâi pentru că, oricum, n-ar

fi fost deloc greu să fie adus mai aproape la nevoie. După ce plecă doamna Grant, am întrebat-o pe domnişoara Trelawny cum se făcea că mobilierul din această încăpere, budoarul unde ne aflam, era atât de diferit de mobila din celelalte încăperi ale casei.

— Spiritul de prevedere al tatei! Răspunse ea. Când am venit întâi aici, el a socotit şi chiar pe bună dreptate, că eu o să mă sperii de atâtea relicve de morţi şi de morminte, aflate peste tot. Aşa că a mobilat această cameră şi micul grup de încăperi de dincolo – uşa asta dă în camera de zi – unde am dormit noaptea trecută, cu lucruri drăguţe. Vedeţi, toate sunt frumoase. Vitrina i-a aparţinut marelui Napoleon.

— Atunci, nu exista nimic egiptean în toate aceste încăperi? Întrebai cu, mai mult ca să arăt interes faţă de ce-mi spunea decât pentru altceva, deoarece mobilierul din cameră vorbea de la sine. Ce vitrină drăguţă! Pot să mă uit la ea?

— Sigur că da, cu mare plăcere, răspunse ea zâmbind. Finisarea ei pe dinăuntru şi pe dinafară, spune tata, este desăvârşită.

Făcui un pas înainte şi o privii mai îndeaproape. Era din lemn de magnolia cu intarsii şi montată în bronz aurit. Am tras unul din sertare, unul lung, unde puteam să văd mult mai bine lucrătura. Când l-am tras, s-a auzit un zăngănit înăuntru, ca şi cum ceva s-ar fi rostogolit; un clinchet ca de metal pe metal.

— Hei! Am strigat, E ceva aici. Poale ar fi mai bine să nu-l deschid.

— Nu ştiu ce-ar putea să fie, răspunse ea. Se poate ca una din fete să fi pus ceva pentru moment şi să fi uitat. Oricum, deschideţi.

Am deschis sertarul; şi atât eu cât şi domnişoara Trelawny am făcut un pas înapoi uluiţi.

În faţa ochilor noştri se aflau mai multe lămpi vechi egiptene de diferite mărimi.

Ne-am aplecat asupra lor şi le-am privit cu atenţie. Inima îmi bătea cu putere; se putea vedea după respiraţia lui Margaret că şi ea era foarte emoţionată.

În timp ce le priveam, neîndrăznind să le atingem şi nici să ne gândim la aşa ceva, se auzi soneria la uşa din faţa; şi, imediat după aceea, îşi făcură apariţia în hol domnul Corbeck urmat de sergentul Daw. Uşa budoarului era deschisă şi, când ne zări, domnul Corbeck veni în fugă urmat mai încet de detectiv. Se citea pe faţa lui şi din gesturi o bucurie calmă, când ne spuse deodată:

— Bucuraţi-vă cu mine, draga mea domnişoară Trelawny, mi-a sosit bagajul cu toate lucrurile neatinse. Apoi faţa i se posomorî; Cu excepţia lămpilor. Lămpile care valorează de o mie de ori cât tot restul…

Se opri impresionai de paloarea de pe obrajii ei. Apoi, urmărind privirea mea şi a ei, zări grămada de lămpi din sertar. Scoase un ţipăt de surpriză şi bucurie, aplecându-se deasupra lor şi pipăindu-le:

— Lămpile mele! Sunt întregi, întregi, întregi! Dar cum, Dumnezeule – pe toţi Dumnezeii!

— Cum de-au ajuns aici?

Tăceam cu toţii. Detectivul scoase un sunet adânc, inspirând aer. Mă uitai la el şi, când îmi surprinse privirea, îşi îndreptă ochii spre domnişoara Trelawny care era întoarsă cu spatele.

În ochii lui citeam aceeaşi privire bănuitoare pe care o avusese şi atunci când subliniase faptul că ea fusese prima persoană care îl găsise pe bătrân după atentate.

IX.

Nevoia de a cunoaşte.

Domnul Corbeck păru că-şi iese din minţi la descoperirea lămpilor. Le luă pe rând una câte una şi le privi cu duioşie, ca pe nişte fiinţe iubite. În bucuria şi emoţia lui, respira atât de tare că semăna cu un motan care toarce. Sergentul Daw întrebă calm, rupând tăcerea

cu un glas ca o discordanţă într-o melodie:

— Sunteţi chiar sigur că astea sunt lămpile pe care le-aţi avut şi care v-au fost furate?

Răspunsul sună pe un ton indignai:

— Sigur? Bineînţeles că sunt sigur. Nu există în toată lumea un alt set de lămpi ca ăsta!

— După câte ştiţi dumneavoastră!

Cuvintele detectivului erau destul de blânde, dar tonul era atât de exasperant, încât aveam convingerea că urmărea ceva cu asta; aşa că am aşteptat în linişte. El continuă:

— Desigur, ar mai trebui să existe câteva şi în British Museum; sau poate domnul Trelawny le-a avut pe astea mai demult. Nimic nou sub soare, ştiţi, domnule Corbeck; nici chiar în Egipt. Acestea pot fi originalele, iar ale dumneavoastră au putut fi copiile. Există anumite amănunte pe baza cărora le puteţi identifica pe acestea drept ale dumneavoastră?

Domnul Corbeck, de astă dată, se arătă chiar supărat. Uită şi de rezerva sa şi, plin de indignare, izbucni într-un potop, incoerent aproape, de fraze întretăiate:

— Să le identific? Copii? British Museum? Prostii! O avea poate şi Scotland Yard-ul vreun set ca să-i înveţe pe poliţiştii idioţi egiptologia! Dacă le cunosc? Când le-am cărat cu mine prin deşert, timp de trei luni de zile şi am stat treaz noapte de noapte ca să le păzesc! Când le-am examinat cu lupa ceas de ceas, până mă dureau ochii; până ce fiecare asperitate cât de mică, fiecare fragment şi fiecare pată mi-au devenit tot atât de familiare cât îi este navigatorului harta; şi tot atât de familiare cât, fără îndoială, trebuie să le fi fost întotdeauna, de când e lumea şi pământul, tuturor pungaşilor bătuţi în cap, în goana după jafuri. Uite, tinere, priveşte aici! Înşiră lămpile la rând sus pe vitrină. Ai mai văzut dumneata vreodată un set de lămpi cu astfel de forme – sau măcar vreuna singură din ele? Uită-te la figurile astea mândre desenate aici! Ai mai

văzut vreodată dumneata un set atât de complet?

— Chiar la Scotland Yard? Sau în Bow Street? Priveşte! Cele şapte încarnări ale lui Hathor, pe fiecare lampă câte una. Uită-te la figura lui Ka, la prinţesa celor două Egipturi, stând în barca morţilor între Ra şi Osiris, cu Ochiul Somnului sprijinit pe picioare, plecându-se înaintea ei; şi Harmochis înălţându-se spre nord. Le găseşti astea la British Museum – sau în Bow Street? Dar poate că studiile dumitale făcute la Gizeh Museum, sau la Fitzwilliam, sau la Paris, sau la Leyda, ori la Berlin, te-or fi învăţat că astea-s scene obişnuite în hieroglifică; şi că aici ai de-a face numai cu nişte copii. Ai putea cumva să-mi spui dumneata mie ce semnificaţie are desenul ăsta al lui Plah-Seker-Ausar ţinând Tet-ul sub Sceptrul Papirusului? L-ai mai văzut vreodată până acum, chiar la British Museum sau la Gizeh, sau la Scotland Yard?

Se întrerupse brusc; şi apoi continuă pe cu totul alt ton:

— Ascultă, am impresia că idiotul capsoman sunt chiar eu! Te rog să mă scuzi, dragul meu, pentru nepoliteţe. Mi-am pierdut controlul la aluzia că eu n-aş cunoaşte lămpile astea. Nu te superi, nu?

Detectivul răspunse amuzat:

— Doamne fereşte, domnule, sigur că nu. Îmi plac oamenii furioşi când lucrez cu ei, fie că sunt sau nu de partea mea. Eu îmi păstrez firea; asta mi-e meseria. Vedeţi, în ultimele două minute mi-aţi spus despre aceste lămpi mai mult decât atunci când m-aţi îndopat cu detalii pentru identificarea lor.

Domnul Corbeck mormăi ceva; nu era mulţumit că se trădase. Deodată se întoarse către mine şi mă întrebă, în felul său direct:

— Acum, ia spune, cum de le-aţi găsit?

Am fost atât de surprins, că i-am răspuns fără să gândesc:

— Nu le-am găsit!

Omul râse zgomotos.

— Ce naiba vrei să spui? Nu le-aţi găsit! Păi, uite-le aici, sub ochii voştri! V-am văzut toţi cum vă uitaţi la ele când am intrat.

Între timp îmi revenisem din uimire şi-mi recăpătasem prezenţa de spirit.

— Ei bine, aşa şi este, zisei eu. Am dat de ele din întâmplare, chiar acum.

Domnul Corbeck se dădu un pas înapoi şi se uită sever la mine şi la domnişoara Trelawny; plimbându-şi privirea de la unul la altul, întrebă:

— Vrei să spui că nu le-a adus nimeni aici? Că aţi dat de ele aici în sertar? Şi, ca să zic aşa, nu le-a adus nimeni înapoi?

— Presupun că cineva trebuie să le fi adus; din proprie iniţiativă n-au venit ele. Dar cine a fost şi când şi cum, nu ştie nimeni; trebuie să facem cercetări şi să vedem dacă vreunul dintre servitori cunoaşte ceva.

Ramaserăm tăcuţi câteva clipe, care ni se părură un timp îndelungat. Primul care vorbi fu detectivul, care exclamă fără să vrea:

— Să mă ia dracu'! Iertaţi-mă, domnişoară!

Şi apoi nu mai scoase nici un cuvânt.

I-am chemat pe servitori, unul câte unul şi i-am întrebat dacă ştiu ceva despre nişte obiecte puse în sertarul din budoar; nici unul din ei nu putu să ne dea vreo lămurire. Nu le-am spus despre ce fel de obiecte era vorba şi nici nu i-am lăsat să le vadă.

Domnul Corbeck împachetă lămpile în vată şi le aşeză într-o cutie de tablă. Aceasta, în treacăt fie zis, a fost dusă în camera agenţilor, unde unul din ei rămânea de pază toată noaptea, cu pistolul la îndemână. A doua zi am găsit un seif în casă şi le-am băgat acolo. Existau două chei diferite. Pe una din ele am păstrat-o eu; pe cealaltă am. Pus-o în sertarul din casa mare de bani. Eram cu toţii hotărâţi să nu lăsăm lămpile să se piardă iar.

Cam la o oră după găsirea lămpilor, sosi şi doctorul Winchester. Aducea cu el un pachet mare care, după ce fu desfăcut, văzurăm că nu era altceva decât mumia unei pisici. Cu permisiunea domnişoarei Trelawny, o instală în budoar, iar Silvio fu adus lângă ca. Spre surprinderea tuturor, însă, cu excepţia poate a doctorului Winchester, pisica nu arătă nici cel mai mic semn de enervare; nici nu o băgă măcar în seamă. Rămase lângă ea pe masă, torcând puternic. Atunci, continuându-şi planul, doctorul îl duse pe Silvio în camera domnului Trelawny; noi, după el. Doctorul Winchester era agitat; domnişoara Trelawny, neliniştită. Eu eram mai mult decât atent, pentru că începusem să întrevăd ce urmărea doctorul. Detectivul, cu un aer superior, părea rece şi calm; doar domnul Corbeck, care era un entuziast, ardea de curiozitate.

În clipa când doctorul Winchester intră în cameră, Silvio începu să miaune şi să se zbată; apoi, sărind din braţele lui, se repezi la mumia pisicii şi începu s-o zgârie cu furie. Cu mare greutate, domnişoara Trelawny putu să-l ia de acolo; dar, de îndată ce fu scos din cameră, motanul se linişti. Când domnişoara Trelawny veni înapoi, se auziră comentariile:

— Eram sigur! Din partea doctorului.

— Şi ce poate să însemne? Din partea domnişoarei Trelawny.

— Asta e ceva foarte curios! Din partea domnului Corbeck.

— Curios. Dar nu dovedeşte nimic! Din partea detectivului.

— N-am nici o părere! Din partea mea, care socoteam că trebuia să spun şi eu ceva.

Apoi, printr-o înţelegere tacită, n-am mai discutat despre asta pentru moment.

În seara aceea, îmi făceam în camera mea nişte însemnări în legătură cu cele întâmplate, când se auzi o uşoară bătaie în uşă. Am spus „Intră!” şi sergentul Daw

păşi înăuntru, închizând cu grijă uşa după el.

— Ei bine, sergent, zisei eu, ia loc. Ce este?

— Am vrut să vă vorbesc, domnule, despre lămpi.

Am dat din cap şi am aşteptat. El continuă:

— Ştiţi că încăperea în care au fost găsite dă direct în camera unde a dormit azi-noapte domnişoara Trelawny?

— Da.

— În timpul nopţii, undeva, de partea aceea a clădirii, s-a deschis şi s-a închis apoi o fereastră. Am auzit-o şi m-am dus să văd; dar n-am descoperit nimic.

— Da, ştiu asta, zisei eu; şi eu am auzit izbindu-se o fereastră.

— Şi nu vi se pare curios, domnule?

— Curios! Exclamai eu. Curios! Ei bine, ăsta-i cei mai uluitor şi mai înnebunitor lucru la care asistăm azi. Totul este atât de straniu că ne minunăm şi aşteptăm pur şi simplu ce o să mai urmeze. Dar ce vrei să spui prin „curios”?

Detectivul tăcu, ca şi cum şi-ar fi ales în gând cuvintele cu care să înceapă; apoi spuse hotărât:

— Vedeţi, eu nu sunt unul care să creadă în magie şi chestii de astea. Eu întotdeauna am fost pentru faptul real; şi, până la urmă, descopăr întotdeauna că pentru tot ce se întâmplă există o cauză. Domnul acela spune că lucrurile i-au fost furate din cameră, la hotel. Lămpile, am reţinut din spusele iui, aparţin domnului Trelawny. Fiica sa, stăpâna casei, schimbându-şi camera pe care o ocupă de obicei, doarme în noaptea cu pricina la parter. Se aude noaptea cum se deschide şi cum se închide o fereastră. Când noi, care am încercat toată ziua să dăm de vreo urmă a furtului, venim în casă, găsim lucrurile furate, într-o cameră alăturată celei unde a dormit dânsa şi care are o uşă comună cu ea.

Tăcu… Mă copleşea acelaşi sentiment de durere şi de teamă, pe care îl trăisem atunci când îmi vorbise prima oară; mi se strecura perfid în suflet; mai mult, dădea din

nou năvală asupra mea. Trebuia, totuşi, să privesc situaţia în faţă. Relaţiile mele cu ea şi sentimentele pe care i le purtam şi care, ştiam acum, nu erau altceva decât dragoste profundă şi devotament, îmi pretindeau acest lucru. Răspunsei cât putui de liniştit, pentru că ştiam că privirea pătrunzătoare a investigatorului mă pândea:

— Şi care e concluzia?

El răspunse cu îndrăzneala rece a convingerii:

— Pentru mine concluzia e că n-a avut loc nici un furt, niciodată. Lucrurile au fost aduse de cineva în casa asta, unde au fost primite pe o fereastră de la parter. Au fost aşezate în sertar, ca să fie găsite la momentul potrivit.

M-am simţit oarecum uşurat; bănuiala era prea monstruoasă. N-am vrut însă să mi se observe bucuria, aşa că am răspuns cât am putut de profesional:

— Şi cine presupui că le-ar fi adus în casă?

— Nu mi-am fixat nici o părere. Poate chiar însuşi domnul Corbeck; ar fi prea riscant să ne gândim la o a treia persoană.

— În cazul ăsta deducţia dumitale conchide limpede că domnul Corbeck este un mincinos şi un escroc; şi că e de conivenţă cu domnişoara Trelawny, ca să inducă pe cineva în eroare în privinţa lămpilor.

— Sunt cuvinte aspre, domnule Ross. Prea direct spuse şi pun în discuţie o persoană pe care am supune-o unor noi bănuieli. Dar eu trebuie să merg acolo unde mă conduce raţiunea. S-ar putea să mai existe şi altcineva, nu tocmai domnişoara Trelawny, în afacerea asta. Într-adevăr, dacă n-ar fi avut loc cealaltă întâmplare, care să mă facă să gândesc şi să am bănuieli în privinţa ei, nici n-aş visa măcar s-o implic acum în această treabă. Despre Corbeck, însă, sunt sigur. Că dacă cineva este amestecat în treaba asta, atunci el este! Obiectele nu puteau fi luate fără ştirea lui – dacă ceea ce afirmă el c adevărat; dacă nu – ei bine, atunci avem de-a face cu un mincinos. Aş socoti că nu e bine să-l ţinem într-o casă unde se află lucruri atât de

preţioase, doar dacă nu mi s-ar da posibilitatea, mie şi colegului meu, să-l supraveghem. Vă spun că vom fi cu ochii în patru. El e acum sus la mine în cameră şi-şi păzeşte lămpile; dar e şi Johnny Wright acolo. Iar eu urc înainte de a coborî el. Aşa că multe şanse pentru o altă spargere n-or să mai fie. Bineînţeles, domnule Ross, tot ce vă spun eu acum trebuie să rămână între noi.

— Sigur că da. Te poţi baza pe discreţia mea, zisei eu; iar el plecă să-l supravegheze mai îndeaproape pe egiptolog.

Mi se părea că toate experienţele mele dureroase mergeau perechi-perechi şi că secvenţele zilei precedente urmau să se repete; căci îndată am avut o întâlnire între patru ochi cu doctorul Winchester, care trebuia să-şi facă vizita de noapte la pacientul său şi urma apoi să plece acasă. Luă scaunul pe care i-l oferisem şi începu imediat:

— Ciudată de tot mai e şi treaba asta! Tocmai mi-a povestit domnişoara Trelawny despre lămpile furate şi descoperite apoi în vitrina lui Napoleon. S-ar părea să iasă o nouă încurcătură; şi totuşi, ştiţi, pentru mine asta e şi o liniştire de nervi. Am consumat toate posibilităţile fireşti şi omeneşti ale problemei şi acum încep iar să pătrund în domeniul supraomenescului şi al supranaturalului. Aici se petrec lucruri atât de stranii, că, dacă nu înnebunesc, atunci cred că trebuie să găsim cât mai curând o soluţie. Mă gândesc dacă n-aş putea să-l întreb sau să-i cer o mână de ajutor domnului Corbeck, fără să complic şi mai mult lucrurile şi să îngreunez treaba. Omul pare să cunoască o groază de lucruri despre Egipt, sau în legătură cu el. Poate că n-ar avea nimic împotrivă să ne traducă nişte hieroglife. Pentru el e o joacă de copii. Ce ziceţi?

I-am răspuns după ce m-am gândit câteva minute la propunerea lui. Ne era de folos orice ajutor posibil de obţinut. Personal, eu aveam toată încrederea în amândoi şi orice confruntare de însemnări sau sprijin reciproc ar fi putut duce la bune rezultate. Mai puţin probabil să

înrăutăţească situaţia.

— Trebuie neapărat întrebat. Face impresia unui om cu vaste cunoştinţe în egiptologie; iar mie mi se pare un tip de treabă şi plin de entuziasm. Apropo, o să trebuiască să fii puţin atent cu cine vorbeşti în privinţa informaţiilor pe care ţi le-ar putea da.

— Sigur că da, răspunse el. Bineînţeles că nu mă gândesc să spun nimănui nimic, în afara dumitale. Să nu uităm că, în ziua când îşi va reveni, domnului Trelawny s-ar putea să nu-i facă plăcere să afle că noi am trăncănit fără rost despre problemele sale.

— Ia stai! Zisei eu, de ce să nu mai rămânem un pic şi să-l invităm aici să fumăm o pipă împreună? O să putem discuta chestiunea.

El fu de acord: aşa că m-am dus în camera lui Corbeck şi l-am adus la noi. Îmi ziceam că detectivilor o să le pară bine că pleacă. Pe drum el îmi spuse:

— Nu prea îmi place să las lucrurile alea acolo, cu toţi ăştia de pază. Sunt mult prea preţioase să le dai pe mâna poliţiei.

Din care se putea vedea că neîncrederea nu era ceva propriu doar sergentului Daw.

Domnul Corbeck şi doctorul Winchester, după o scurtă privire reciprocă, fură imediat în cei mai buni termeni. Călătorul îşi manifestă dorinţa de a da, pe cât posibil, o mână de ajutor, cu condiţia, adăugă el, să fie doar lucruri despre care avea voie să vorbească. Asta nu promitea prea mult, însă doctorul îi propuse imediat:

— Aş vrea, dacă doriţi, să-mi traduceţi câteva hieroglife.

— Sigur, cu cea mai mare plăcere; cât o să pot. Pentru că, trebuie să vă spun, scrierea hieroglifică nu este încă pe deplin lămurită; totuşi avem acces la ea. Avem. Unde e textul?

— Sunt două, răspunse doctorul. Am să aduc unul din ele aici, ieşi din cameră şi se întoarse într-un minut cu

mumia pisicii pe care i-o arătase seara lui Silvio. Specialistul o luă; şi, după un examen scurt, zise:

— Nu are nimic deosebit. Este o invocaţie către Bast, patroana oraşului Bubastis, pentru lapte şi pâine în Lumea de Apoi. Poate să găsim ceva mai mult înăuntru; şi, dacă vreţi s-o desfaceţi, eu am să încerc tot ce pot. Totuşi nu cred să fie ceva deosebit. După metoda de înfăşare, cred că provine din Deltă; şi dintr-o perioadă târzie, când astfel de mumificări erau ceva obişnuit şi costau puţin. Şi cealaltă inscripţie pe care doriţi s-o văd?

— Inscripţia de pe mumia pisicii din camera domnului Trelawny.

Obrazul domnului Corbeck se întunecă.

— Nu, zise el. Asta nu pot s-o fac. Pentru moment, orice s-ar întâmpla, sunt practic legat de secretul care priveşte tot ce se află în camera domnului Trelawny.

Şi eu şi doctorul Winchester am răspuns în acelaşi timp. Eu am scos doar două vorbe: „şah mat”, din care cred că el a dedus că cu ghiceam ceva mai mult din ideile şi intenţiile sale decât probabil intenţionam să-i arăt. El murmură:

— Legat, practic, de un jurământ?

Domnul Corbeck răspunse imediat la provocare

— Să nu mă înţelegeţi greşit! Nu sunt legat propriu-zis de un jurământ pentru păstrarea unui secret; dar onoarea mă obligă să respect încrederea pe care mi-a acordat-o domnul Trelawny. Asta e tot ce pot în general să vă spun. El urmăreşte, în ceea ce priveşte obiectele din camera sa, un scop precis; şi n-ar fi drept şi nu s-ar cuveni ca eu, prietenul său de încredere şi confidentul său, să-i dejoc planurile. Domnul Trelawny – poate ştiţi sau nu, sau poate nu aţi interpretat cum trebuie remarca mea – este un savant, un foarte mare savant. A lucrat ani şi ani de zile, urmărind un singur scop. Pentru atingerea lui nu a cruţat nimic, nici muncă, nici bani, nici primejdii, nici propria-i persoană. El e pe cale de a obţine nişte rezultate

care îl vor situa printre cei mai faimoşi descoperitori sau cercetători ai timpului său. Şi acum, tocmai în clipa când fiecare ceas l-ar putea duce către succes, este doborât!

Se opri, evident cuprins de emoţie. După un timp îşi reveni şi continuă:

— Iarăşi, vă rog să nu mă înţelegeţi greşit într-o altă privinţă. Am spus că domnul Trelawny mi-a încredinţat multe: dar nu vreau să credeţi prin asta că doresc să spun că îi cunosc toate planurile, sau scopurile, sau obiectivele. Cunosc perioada pe care a studiat-o şi personalitatea istorică a cărei viaţă a cercetat-o şi ale cărei urme le-a căutat una câte una, cu infinită răbdare. Dar, în afară de asta, nu ştiu nimic. Că are un scop, că urmăreşte o ţintă, spre desăvârşirea cunoştinţelor sale, de asta sunt convins. Care este ea, pot să ghicesc, dar de spus nu pot spune nimic. Vă rog să reţineţi, domnilor, că am acceptat de bunăvoie să fiu depozitarul parţial al unui secret. Am respectat aceasta; şi trebuie să cer tuturor prietenilor mei să facă acelaşi lucru.

Vorbea cu multă demnitate; şi, clipă de clipă, creşteau în ochii doctorului Winchester şi în ai mei stima şi respectul pentru el. Înţelegeam că nu terminase de vorbit; aşa că am aşteptat în tăcere să continue:

— Am spus toate astea, deşi ştiu bine că până şi astfel de indicii mărunte, pe care le-aţi putea aduna din vorbele mele, ar fi în măsură să-i primejduiască munca. Dar sunt convins că amândoi doriţi să-l ajutaţi – la fel ca şi pe fata lui, zise el privindu-mă ţintă în ochi, din toate puterile dumneavoastră, în mod cinstit şi dezinteresai. El este atât de lovit şi într-un fel atât de misterios, încât nu pot să nu cred că totul nu este altceva decât consecinţa activităţii sale. Că şi-a făcut calculele prevăzând şi unele obstacole, asta e clar pentru toţi. Dumnezeu mi-e martor! Vreau să fac tot ce pot şi, pentru el, să mă folosesc de toate cunoştinţele pe care le posed. Am venit în Anglia plin de bucurie la gândul că mi-am îndeplinit misiunea

încredinţată de el. Am obţinut tot ce mi-a spus el că reprezintă ultimul scop al cercetărilor sale; şi am fost sigur că acum putea să-şi înceapă experienţele, la care deseori făcea aluzie în prezenţa mea. Este prea îngrozitor ca tocmai într-un astfel de moment să se abată asupra lui o asemenea năpastă. Doctore Winchester, dumneavoastră sunteţi medic; şi dacă chipul nu vă dezminte, sunteţi un om inteligent şi de curaj. Să nu existe oare nici o cale pe care s-o folosiţi ca să-l trezim din această letargie?

Se făcu linişte; apoi răspunsul veni calm şi hotărât:

— Nu există nici un remediu obişnuit pe care cu să-l cunosc. S-ar putea să fie însă altele, neobişnuite. Dar ar fi inutil să încercăm să le descoperim; poate, doar, cu o condiţie.

— Şi care ar fi?

— Cunoaşterea! Eu sunt complet ignorant în probleme egiptene: limbă, scrieri, istorie, secrete, medicină, otrăvuri, puteri oculte – tot ceea ce contribuie la misterele acestui necunoscut pământ. Această boală, sau stare, sau cum vreţi dumneavoastră s-o numiţi, de care suferă domnul Trelawny, este într-un fel legată de Egipt. Am bănuit asta de la început; şi mai târziu bănuiala s-a transformat în certitudine, deşi nu am nici o dovadă. Ceea ce aţi spus dumneavoastră aseară îmi confirmă presupunerile şi mă face să cred că vom avea totuşi o dovadă. Nu cred că dumneavoastră ştiţi chiar tot ce s-a petrecut în casa asta din noaptea atacului – când a fost găsit corpul inert al domnului Trelawny. Propun acum să vă facem o confidenţă. Dacă domnul Ross este de acord, am să-l rog să vă spună. E mai priceput decât mine în a prezenţii lucrurile în faţa altora. El poate vorbi mai cuprinzător; şi, în cazul nostru, el c cel mai bine informat, prin ceea ce singur a văzut şi a auzit şi din ceea ce a putut afla personal la faţa locului de la participanţi sau martorii celor petrecute. Când o să ştiţi totul, sper să fiţi pus în situaţia de a găsi calea prin care să-i veniţi mai bine în

ajutor domnului Trelawny; şi apoi, fie prin cuvântul, fie prin tăcerea dumneavoastră, să contribuiţi la realizarea scopului pe care îl urmăreşte.

Am dat din cap afirmativ. Domnul Corbeck se ridică şi, în felul sau impulsiv, ne întinse fiecăruia mâna.

— S-a făcut! Zise el. Accept cinstea încrederii dumneavoastră; şi, din partea mea, mă leg ca, atunci când voi socoti că datoria mea faţă de domnul Trelawny îmi va permite, în propriul lui interes, să-mi dezleg limba, voi vorbi cât voi putea de deschis.

În consecinţă, am început să-i relatez, cât am putut de exact, tot ceea ce s-a întâmplat din clipa când cineva bătuse la uşa mea din Jermyn Street. Singurele rezerve pe care le-am avut au fost în legătură cu sentimentele mele personale faţa de domnişoara Trelawny şi lucrurile de mai mică importanţă, pentru problema în sine, care au urmat; de asemenea şi discuţiile mele cu sergentul Daw, cu totul personale şi care oricum cereau o discreţie totală. Domnul Corbeck îmi urmări relatarea cu deosebit interes. Uneori se ridica şi făcea câţiva paşi prin odaie, cu o emoţie nestăpânită; apoi îşi revenea brusc şi se aşeza iar. Câteodată, parcă ar fi vrut să vorbească, dar, cu un mic efort, se abţinea. Cred că povestirea m-a ajutat să iau o hotărâre, deoarece, pe măsură ce vorbeam, lucrurile îmi apăreau într-o lumină mai limpede. Faptele, mari sau mici, în raport cu importanţa lor faţă de acest caz, căpătau o perspectivă proprie. Evenimentele, până în acel moment, deveneau coerente, exceptând doar cauzele lor, care păreau mai misterioase ca oricând. Acesta este meritul oricărei povestiri cursive şi concise. Faptele izolate, îndoielile, suspiciunile, presupunerile, se adună toate într-un tot omogen care ajunge să le convingă.

Că domnul Corbeck se convinsese, era lucru evident. Nici nu încercă să ceară explicaţii sau să manifeste rezerve, ci imediat vorbi direct şi la obiect, fără teamă, bărbăteşte:

— Asta m-a lămurit. Există o forţă activă faţă de care trebuie să fim extrem de atenţi. Dacă o să continuăm să bâjbâim cu toţii în întuneric, atunci o să stăm unul în calea celuilalt, şi, stânjenindu-ne astfel, o să stricăm tot ceea ce fiecare din noi, acţionând în direcţia sa, ar putea să realizeze, Mi se pare că primul lucru pe care îl avem de făcut este să-l trezim pe domnul Trelawny din somnul său nefiresc. Că poate fi trezit este clar, judecând după felul cum şi-a revenit sora; dar nimeni nu ne poate spune cât rău trebuie să-i provoace încă starea de inconştienţă care îl ţintuieşte în camera sa. Trebuie să riscăm. El zace acolo şi, indiferent de consecinţele care îl pândesc, acolo şi acum, trebuie şi va trebui în continuare să înfruntăm acest lucru ca pe o realitate. O zi mai mult sau mai puţin, în definitiv, n-o să-i dăuneze. E târziu acum, dar mâine vom avea probabil în faţa noastră obligaţii care să ne pretindă tuturor energii proaspete. Dumneata, doctore, ai să vrei să mergi la culcare; căci presupun că mâine ai şi alte treburi, tot atât de grele, de îndeplinit. Iar dumneata, domnule Ross, am înţeles că ai obligaţia să stai de veghe în noaptea asta în camera bolnavului. Am să-ţi dau o carte care să te ajute să-ţi treacă timpul mai uşor. Mă duc s-o caut în bibliotecă. Ştiu unde se găseşte, de când am fost aici ultima oară; şi cred că de atunci domnul Trelawny n-a mai folosit-o, căci cunoaşte de mult tot ce l-ar mai putea interesa, încă, din ea. Va fi însă necesar, sau cel puţin util, să înţelegi şi alte lucruri pe care ţi le voi spune mai târziu. Ai să-i poţi relata doctorului Winchester tot ce i-ar putea fi de folos; deoarece cred că treaba pe care o avem de făcut va lua foarte curând amploare. Fiecare din noi va avea o misiune de îndeplinit; şi ne va cere fiecăruia timp şi întreaga pricepere pentru a o duce la bun sfârşit. N-o să fie nevoie să citeşti toată cartea. Tot ce te va interesa – în legătură cu problemele noastre bineînţeles, căci toată cartea este interesantă pentru însemnările de călătorie dintr-o ţară pe atunci necunoscută – sunt prefaţa şi două

sau trei capitole, pe care am să le însemnez pentru dumneata.

Îi strânse mâna călduros doctorului Winchester, care se ridicase să plece.

După ce acesta plecă am rămas singur pe gânduri. Şi tot gândind, mi se păru că lumea este nemărginit de mare. Singurul locşor care mă interesa părea să fie o mică picătură în mijlocul unui pustiu. În afara şi în jurul ei erau numai întuneric şi primejdii necunoscute, venind din toate părţile. Iar figura centrală a acestei oaze mici era imaginea gingăşiei şi a frumuseţii. Un chip pe care poţi să-l iubeşti, pentru care poţi să munceşti, poţi să mori...!

Domnul Corbeck veni repede înapoi cu cartea; o găsise imediat la locul unde o văzuse cu trei ani în urmă. După ce introduse în ea câteva fâşii de hârtie, ca să marcheze locurile pe care trebuia să le citesc, mi-o întinse spunând:

— Acesta este lucrul care l-a pus în mişcare pe domnul Trelawny; şi pe mine când am citit-o; şi care, nu mă îndoiesc, o să fie şi pentru dumneata începutul unui studiu interesant – indiferent cum se vor sfârşi lucrurile. Dacă, bineînţeles, oricare din noi care ne găsim aici vom apuca să vedem acest sfârşit.

La uşă se opri şi-mi spuse:

— Vreau să retractez un lucru. Detectivul acela este un băiat de treabă. Ceea ce mi-ai spus despre el îl pune într-o lumină nouă. Cea mai bună dovadă este că în noaptea asta pot să merg liniştit la culcare şi să-i încredinţez spre pază lămpile.

După ce plecă, luai cartea cu mine, îmi aranjai pe faţă masca şi mă dusei să-mi fac datoria în camera bolnavului.

X.

Valea Vrăjitorului.

Am pus cartea pe o măsuţă unde se afla lampa cu

abajur, pe care l-am potrivit într-o parte. În felul acesta făceam să cadă lumina pe filele cărţii şi, privind pe deasupra lor, puteam să zăresc patul, pe soră şi uşa. Nu pot să spun că beneficiam de condiţii optime sau chiar bune, care să-mi permită să mă adâncesc într-o lectură ce se recomanda din plin unui adevărat studiu. Totuşi m-am împăcat cum am putut cu situaţia. Cartea era o lucrare care atrăgea de la prima vedere, în mod deosebit, atenţia. Era un in-folio în olandeză, tipărit la Amsterdam în anul 1650. Cineva făcuse o traducere ad litteram, scriind în general cuvântul englezesc sub cel olandez, aşa că diferenţele gramaticale dintre cele două limbi făceau dificilă citirea traducerii. Trebuia să te întorci mereu ca să prinzi sensul. Asta în afară de dificultatea descifrării unui scris de mână curios, vechi de două sute de ani. Totuşi, după puţină vreme, m-am obişnuit să urmăresc într-o engleză convenţională construcţia frazei olandeze; şi, pe măsură ce mă familiarizam cu scrisul, truda mea devenea mai uşoară.

La început, ambianţa camerei şi teama că domnişoara Trelawny s-ar putea întoarce pe neaşteptate şi m-ar găsi citind cartea m-au deranjat un pic. Pentru că aranjasem între noi, înainte de plecarea acasă a doctorului Winchester, ca ea să nu fie implicată în seria de cercetări care aveau să urmeze. Consideram că pentru o femeie problemele acestea de aparent mister puteau constitui un şoc; şi, în plus, ea fiind fiica domnului Trelawny, s-ar fi aflat într-o situaţie neplăcută mai târziu faţă de el dacă ar fi luat parte, sau numai dacă ar fi ştiut măcar că noi nu-i respectăm voinţa expresă. Dar când mi-am adus aminte că nu o să vină la schimb înainte de ora două, teama de a fi întrerupt mi-a trecut. Mai aveam încă trei ore înaintea mea. Sora Kennedy şedea în fotoliu, lângă pat, liniştita şi atentă. Pe palier se auzea tic-tacul ceasului; în casă mai ticăiau şi altele; afară viaţa oraşului pulsa sub forma unui zumzet, crescând uneori într-un fel de vuiet ca de vânt

care, suflând spre apus, ducea cu el valul de rumori. Totuşi, sentimentul predominant era cel de linişte. Lumina de pe cartea mea şi franjurile de mătase verde ai abajurului, de câte ori îmi ridicam ochii, adânceau parcă întunericul din odaia bolnavului. Şi el creştea tot mai mult cu fiecare rând pe care îl citeam; aşa că, atunci când ochii mei reveneau asupra paginii, lumina părea că mă orbeşte. Am continuat totuşi lectura şi curând am început să mă adâncesc în subiect şi să-mi dau seama că mă interesa.

Cartea era a unuia Nicholas van Huyn din Hoom. În prefaţă el arăta cum, atras de lucrarea lui John Greaves de la Merton College, Pyramidographia, a vizitat Egiptul şi, captivat de minunăţiile văzute, şi-a închinat câţiva ani din viaţă vizitării unor locuri ciudate şi explorării a numeroase temple şi morminte. Cunoscuse multe variante ale istoriei ridicării piramidelor, povestite de istoricul arab Ibn Abd Alhokin, dintre care pe unele şi le-a notat chiar. Nu m-am oprit să le citesc, ci am continuat cu paginile indicate de Corbeck.

Dar, de îndată ce m-am apucat s-o fac, am avut clar senzaţia unei prezenţe care mă tulbura. O dată sau de două ori m-am uitat să văd dacă sora se mişcase, pentru că mi se părea că cineva stătea lângă mine. Sora Kennedy era la locul ei, tot atât de liniştită şi de atentă; şi m-am întors din nou la cartea mea.

Textul spunea mai departe cum, după ce petrecuse vreo câteva zile prin munţii de la est de Assuan, exploratorul ajunsese într-un anumit loc. Aici vă redau propriile lui cuvinte, transpunând doar traducerea într-o engleză modernă: „Către seară am ajuns într-un loc unde începea o vale îngustă şi adâncă, ce se întindea de la est la vest. Doream s-o străbat; căci soarele, coborât la orizont, mă lăsa să văd că, dincolo de stâncile care o îngustau, terenul era larg deschis. Însă felahii refuzau categoric să pătrundă la ora aceea în vale, motivând că noaptea avea să ne surprindă înainte de a ajunge la celălalt capăt. La

început n-au vrut să-mi explice în nici un fel ce-i făcea să se teamă. Până atunci mă însoţiseră peste tot unde le cerusem şi, de fiecare dată, fără nici o ezitare. La insistenţele mele, totuşi, îmi răspunseră că locul acela era Valea Vrăjitorului, unde nimeni nu trebuia să pătrundă noaptea. Când le-am cerut să-mi vorbească despre vrăjitor, au refuzat, spunându-mi că acesta nu are nici un nume şi că ei nu ştiau nimic. Totuşi, a doua zi, când soarele era sus pe cer şi lumina valea, frica lor dispăruse oarecum. Atunci mi-au povestit că în vremurile vechi – «milioane şi milioane de ani» era termenul folosit de ei – un mare Vrăjitor, rege sau regină, nu ştiau să-mi spună ce anume, fusese înmormântat aici. Nici acum nu vroiau să pronunţe vreun nume, încăpăţânându-se tot timpul să nege că ar exista vreunul şi zicând că orice om care pronunţa unul n-ar mai avea toată viaţa un trup întreg, iar la moarte n-ar mai exista din el nimic care să poată fi readus la viaţă în Lumea de Apoi. Trecând prin vale, toţi mergeau strânşi unul în altul, grăbindu-se să mi-o ia înainte. Nici unul nu îndrăznea să rămână ultimul. Motivau atitudinea lor prin aceea că Vrăjitorul avea mâini lungi şi că era deci periculos să rămâi în urmă; lucru prea puţin liniştitor pentru persoana mea, care eram astfel nevoit să deţin acest loc de onoare. Acolo unde valea se îngusta cel mai mult, pe latura ei sudică, zărirăm o stâncă imensă, cu o faţă netedă şi lucie, care se înălţa semeaţă. Avea gravate pe ea semne cabalistice şi multe siluete de oameni şi animale, peşti, reptile şi păsări; sori şi stele; şi numeroase alte simboluri bizare. Multe din acestea din urmă reprezentau membre disparate, ca şi desene de ochi, nasuri, urechi, buze şi degete. Simboluri misterioase care urmăreau să-l încurce, în ziua Judecăţii de Apoi, pe zeul cu evidenţa faptelor aici pe pământ. Stânca avea faţa orientată exact spre nord. Exista în ea ceva atât de straniu şi de deosebit faţă de alte pietre gravate văzute de mine, încât am poruncit să facem o haltă şi mi-am petrecut ziua examinând această stâncă,

pe cât am putut, cu ajutorul lunetei. Egiptenii mei erau teribil de înfricoşaţi şi au folosit toate mijloacele de convingere ca să mă determine să plecăm. Am rămas până târziu după-amiază, timp în care n-am reuşit să descopăr precis nici o gură de mormânt, fiindcă bănuiam că asta era stânca sculptată. Între timp oamenii începură să murmure, aşa că a trebuit să părăsesc valea, dacă nu vroiam să-mi văd însoţitorii dezertând. Mă hotărâsem însă în sinea mea să descopăr mormântul şi să-l cercetez. Cu acest gând, am călătorit mai departe în munţi, unde am cunoscut un şeic arab care a fost de acord să se angajeze la mine. Arabii nu erau stăpâniţi de aceleaşi spaime superstiţioase ca egiptenii; şeicul Abu Soma şi oamenii săi fură de acord să ia parte la expediţia mea.

Când am revenit în vale cu aceşti beduini, m-am silit să mă caţăr pe stâncă, dar n-am reuşit, faţa ei fiind lipsită de asperităţi. Piatra, prin natura ei netedă şi dreaptă, fusese în întregime dăltuită. Se vede că fuseseră prevăzute şi nişte trepte, deoarece se mai zăreau încă, nealterate de extraordinara climă a acestui curios pământ, urmele fierăstraielor, ale dălţilor şi ale maiurilor cu care cioplitorii tăiaseră şi distruseseră apoi treptele.

Fiind astfel împiedicat să pătrund în mormânt prin partea de jos şi neavând nici scări ca să-l escaladez, am descoperit un drum foarte lung şi ocolit, pe unde să ajung în vârful stâncii. De acolo, am cerut să fiu coborât cu ajutorul frânghiilor şi, astfel legat, să cercetez acea faţă a stâncii unde mă aşteptam să găsesc o intrare. Şi am descoperit că exista o intrare, astupată însă de o lespede mare de piatră. Aceasta fusese săpată în rocă la mai mult de o sută de picioare în sus şi măsura cam două treimi din înălţimea stâncii. Simbolurile hieroglifice şi mistice sculptate în rocă erau în aşa fel făcute încât să camufleze intrarea. Ele erau tăiate adânc şi se continuau pe toată roca, pe portalul de la intrare şi chiar pe marea lespede, care constituia însăşi uşa. Aceasta era fixată acolo cu o

uimitoare precizie; nici una din dălţile sau uneltele de tăiat pe care le aveam la mine nu găsiră un locşor cât de mic între îmbinări. Mi-a trebuit un mare efort ca, izbind puternic, să reuşesc totuşi să-mi deschid un drum în mormânt, căci aceasta era. După ce am răsturnat uşa de piatră la intrare, am păşit peste ea şi am pătruns în criptă, observând chiar la uşă un lanţ lung de fier, înfăşurat pe o ieşitură de piatră.

Mormântul era întreg, construit în maniera celor mai frumoase morminte egiptene, cu cameră şi puţ, ducând în jos spre coridorul ce se termina cu lăcaşul mumiei. Nu lipsea nici tabla cu desene care par să aibă ca scop eternizarea memoriei defunctului şi al căror sens s-a pierdut azi pentru totdeauna, gravate în culori splendide pe o piatră la fel de frumoasă.

Toţi pereţii camerei şi ai coridorului erau gravaţi cu scrieri stranii de felul acela ciudat pomenit mai sus. Uriaşul sicriu sau sarcofag din piatră, aflat în locaşul său adânc, era şi el minunat săpat peste tot cu semne. Conducătorul arab şi alţi doi oameni care s-au aventurat să intre în mormânt cu mine şi care erau, evident, obişnuiţi cu asemenea explorări macabre, reuşiră să dea la o parte capacul sarcofagului fără să-l spargă. Lucru de care se mirară şi ei; cu aşa un noroc, ziceau, nu prea se întâlneau ei de obicei. Într-adevăr, nu păreau prea grijulii şi umblau cu atâta lipsă de atenţie cu lucrurile din mormânt, că, dacă n-ar fi fost atât de solid şi de gros, chiar şi sicriul ar fi putut să fie deteriorat. Îi purtam mare grijă, deoarece era splendid tăiat într-o piatră rară, aşa cum nu mai văzusem niciodată. M-am necăjit mult că n-a fost posibil să-l scoatem afară. Însă nici timpul şi nici drumul prin deşert nu ne permiteau aşa ceva; puteam lua cu mine numai câteva lucruri mici care puteau fi cărate personal.

În interiorul sarcofagului se afla un corp omenesc, în mod clar al unei femei, înfăşurat în multe feşe din pânză de în, aşa cum se obişnuieşte la toate mumiile. Din cele

câteva broderii de pe pânză, am înţeles că aveam de a face cu o persoană de rang înalt. Pe piept ţinea o mână, neînfăşurată. La toate mumiile pe care le mai văzusem, braţele şi mâinile erau înfăşurate la un loc cu corpul, iar afară se găseau doar unele podoabe din lemn, cioplite şi pictate în formă de braţ şi de mână. Însă aceasta mână era un lucru straniu de privit, pentru că era mâna adevărată a celei care zăcea înfăşurată acolo; braţul ce ieşea din linţoliu era din carne, făcut să semene, după îmbălsămare, cu marmura. Şi braţul şi mâna aveau o culoare albă mată, exact nuanţa fildeşului ţinut mult timp în aer liber. Pielea şi unghiile erau nealterate şi întregi, ca şi cum corpul fusese înmormântat acolo doar cu o zi în urma. Am atins mâna şi am mişcat-o, braţul părând flexibil, ca un braţ viu; şi totuşi rigid, după o atât de îndelungată nefolosinţă, aşa cum sunt braţele fachirilor pe care îi văzusem în India. Şi, de asemenea, mai era încă un lucru de mirare: faptul că mâna aceasta veche nu avea mai puţin de şapte degete, toate fiind la fel de fine şi de lungi şi foarte frumoase. Adevărul e că m-a trecut un fior şi pielea mi s-a încreţit la atingerea acestei mâini care zăcea acolo netulburată de nimeni de atâtea mii de ani şi totuşi parca aproape vie. Sub mână, ca şi cum ar fi fost apărată de ca, se afla o bijuterie uriaşă dintr-o piatră de rubin; o piatră de o mărime ireală, deoarece rubinul este în general o bijuterie mică. Aceasta avea o culoare extraordinară, un roşu ca sângele, atunci când cădea lumina pe ea. Dar minunea nu o constituiau nici mărimea şi nici culoarea, care, după cum v-am spus, erau excepţionale, ci faptul că lumina îi venea de la şapte steluţe, fiecare cu câte şapte colţuri; şi atât de clare, încât aveai impresia că erau stele reale închise în rubin. Când am ridicat mâna, vederea acestei minunate pietre scumpe mi-a provocat un şoc, de parcă, pentru o clipă, aş fi rămas paralizat. Am stat privind-o fascinat, ca de altfel şi toţi ceilalţi, aflaţi parcă în faţa chipului Gorgonei, cu şerpi în păr, care împietreau pe toţi cei ce o priveau. Atât de

puternică a fost senzaţia, încât doream să părăsesc imediat locul. Şi tot aşa şi ceilalţi care mă însoţeau; de aceea, luând cu mine această nestemată excepţională, împreună cu câteva amulete mai deosebite şi mai valoroase, toate lucrate din pietre preţioase, m-am grăbit să părăsesc locul. Poate aş mai fi rămas încă să-mi continui cercetările asupra mumiei, dar mi-era teamă s-o fac. Pentru că mi-am dat deodată seama că mă găseam în plin deşert, înconjurat de oameni străini, care mă însoţeau tocmai pentru motivul ca nu erau prea scrupuloşi. Că mă găseam într-o cavernă izolată aparţinând unei moarte, la o sută de picioare deasupra pământului, acolo unde nimeni nu m-ar fi găsit şi nici nu m-ar fi căutat, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva. În sinea mea însă am hotărât să revin, dar însoţit de oameni mai siguri. Mai mult decât atât, eram decis să-mi continui cercetările, deoarece, pe când examinam mumia, am văzut în acest mormânt multe lucruri de un deosebit interes, printre care şi o casetă de o formă neobişnuită, confecţionată dintr-o piatră curioasă care, credeam eu, putea conţine şi alte valori, căci fusese plasată, pentru siguranţă, în chiar interiorul marelui sarcofag. Se mai afla în mormânt încă o lădiţă care, deşi de proporţii şi frumuseţe deosebite, era mai simplu modelată. Era făcută din hematit foarte compact; dar capacul era uşor fixat pe ea cu ceea ce părea a fi o răşină sau chiar ipsos, care să asigure imposibilitatea pătrunderii aerului. Arabii care mă însoţeau au insistat s-o deschidem, bănuind, după mărimea ci, că ar avea un conţinut bogat în lucruri de valoare. Am consimţit. Însă speranţele lor se dovediră false.

Înăuntru se găseau patru recipiente frumos lucrate şi gravate cu diverse ornamente. Dintre acestea unul reprezenta un cap de om, altul, unul de câine, un altul un cap de şacal, iar altul, unul de şoim. Ştiam de mai înainte că asemenea urne erau folosite ca să adăpostească în ele măruntaiele şi celelalte organe ale mortului mumificat; dar, când le-am deschis, pentru că etanşarea lor cu ceară,

deşi perfectă, era subţire şi a cedat uşor, am descoperit că nu conţineau decât ulei. Beduinii îşi afundară mâinile în ele, crezând că vor găsi comori ascunse în uleiul din care risipiră o bună parte. Însă căutările lor fură zadarnice; nu exista nici o comoară. Mi-am dat seama de pericol, observând în ochii arabilor priviri lacome. Şi atunci, pentru a grăbi plecarea, am exploatat teama şi superstiţiile de care nici aceşti oameni duri nu erau scutiţi. Şeful lor ieşi din cripta propriu-zisă, ca să dea semnalul celor de sus să ne ridice; iar eu, negândindu-mă să rămân singur cu oameni în care nu mai aveam încredere, l-am urmat imediat. Ceilalţi n-au ieşit îndată şi asta m-a făcut să mă tem că rămăseseră să mai scotocească mormântul. M-am abţinut însă să spun ceva, de teamă să nu fie mai rău. Până la urmă ieşiră şi ei. Unul dintre ci, care urcase primul, ajuns în vârful stâncii, făcu un pas greşit şi se prăbuşi de sus. Muri pe loc. Următorul ajunse cu bine. După el veni şeful şi eu la urmă. Înainte de a pleca, am tras din nou la loc, aşa cum am putut, lespedea de piatră care închidea intrarea în mormânt. Doream, pe cât posibil, să-l păstrez pentru o altă cercetare, personală, în caz că aş mai fi revenit.

Când ne-am oprit toţi pe deal deasupra stâncii, soarele arzător, luminos şi minunat ne-a făcut atâta plăcere, după întunericul şi tainele din mormânt. Eram bucuros chiar că acel biet arab care căzuse de pe stâncă şi acum zăcea mort acolo jos murise în lumina soarelui şi nu în caverna întunecoasă. Cu dragă inimă m-aş fi dus împreună cu tovarăşii lui să-l caut, ca să-l îngropăm omeneşte; dar şeicul nu ţinu seamă de mine şi trimise doi din oamenii săi să se îngrijească de asta, în timp ce noi ne vedeam de drum.

În noaptea aceea, când poposirăm, unul din cei doi se întoarse singur spunând că, după ce îl îngropaseră pe mort foarte adânc în nisip, în afara văii şi acoperiseră locul cu multe pietre mari, ca şacalii şi alte animale de pradă să nu-

l poată dezgropa, cum le este lor felul un leu venit din deşert îl ucisese şi pe celălalt tovarăş.

Mai târziu, la lumina focului în jurul căruia stăteam întinşi sau aşezaţi, îl văzui pe arab arătând tovarăşilor săi ceva de culoare albă, la care ei păreau că se uită cu respect şi veneraţie. M-am apropiat uşor şi am văzut că nu era altceva decât mâna albă a mumiei care protejase, în sarcofagul cel mare, bijuteria. L-am auzit pe beduin spunând cum a găsit-o aşezată pe corpul celui căzut de pe stâncă. Nu putea fi nici o confuzie, pentru că o recunoşteam după cele şapte degete pe care le remarcasem mai înainte. Omul acela trebuie s-o fi smuls din corpul moartei, în timp ce şeful său şi noi ceilalţi eram ocupaţi cu altceva; şi după uimirea plină de veneraţie a celorlalţi, nu mă îndoiam că omul sperase s-o folosească drept amuletă, sau la făcut farmece. Dar, dacă ar fi avut vreo putere, aceasta n-ar fi fost în favoarea celui care o luase de la mumie, căci el murise imediat după comiterea furtului. Deja amuleta asta a sa căpătase un nou semn; încheietura mâinii era pătată cu roşu, ca şi cum ar fi fost înmuiată în sânge proaspăt.

În noaptea aceea am fost destul de speriat să nu păţesc ceva grav; căci, dacă această biată mână moartă era privită ca ceva vrăjit, ce valoare trebuie să fi avut piatra nestemată pe care mâna o protejase? Deşi numai şeful ştia de ea, temerile mele erau şi mai mari, pentru că arabul ar fi putut aranja astfel lucrurile ca să mă aibă la cheremul lui, când ar fi vrut. M-am păzii deci, rămânând tot timpul atent, cu ochii în patru, atât cât am putut, hotărât ca, la prima ocazie, să-i părăsesc pe aceşti oameni şi să-mi continui drumul spre casă, mai întâi până la Nil, apoi pe cursul lui cu vaporaşul până la Alexandria, cu alţi însoţitori, care n-aveau să ştie nimic despre ce fel de curiozităţi aduceam eu cu mine.

Până la urmă, simţii cum mă cuprinde un val de somn, atât de puternic, încât înţelegeam că nu-i voi rezista.

Temându-mă să nu fiu atacat sau buzunărit de beduin, ca să-mi ia bijuteria, în timp ce dormeam, fiindcă văzuse când o ascunsesem împreună cu alte lucruri în îmbrăcăminte, am scos-o pe neobservate din buzunar şi am ţinut-o în mână. Părea să reflecte şi lumina pâlpâitoare a focului şi lumina stelelor – căci nu era lună – cu aceeaşi fidelitate; şi am putut observa că pe dos era adânc gravată cu nişte semne pe care le văzusem şi în mormânt. Când am căzut învins de somn, ţineam rubinul înstelat ascuns în pumnul strâns.

M-am trezit din somn cu lumina soarelui de dimineaţă pe obraz. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat în jurul meu. Focul se stinsese şi locul nostru de popas părea pustiu; cu excepţia unui om care stătea întins alături de mine. Era şeful arab care zăcea mort, întins pe spate. Faţa îi era aproape neagră; ţinea ochii deschişi, holbaţi îngroziţi către cer, ca şi cum ar fi privit la ceva înspăimântător. Fusese, evident, sugrumat; pentru că, examinându-l, am descoperit pe gâtul lui urmele roşii ale degetelor care îl strânseseră. Păreau multe urme şi le-am numărat. Erau şapte şi toate paralele, cu excepţia celei lăsate de degetul mare, de parcă fuseseră făcute cu o singură mână. Asta m-a îngrozit, căci mi-a zburat gândul la mâna cu şapte degete a mumiei. Chiar acolo, în plină pustietate, se părea că puteau exista vrăji!

Eram atât de surprins, încât, când m-am aplecat deasupra lui, am deschis mâna dreaptă, pe care până atunci o ţinusem închisă, cu convingerea, chiar în somn, că păzeam bine ceea ce strângeam în ea. Făcând asta, scăpai piatra, care se lovi de gura mortului. Mirabile dictu, din gura lui începu deodată să curgă un şuvoi de sânge în care, pentru o clipă, rubinul se pierdu. L-am răsturnat pe şeic ca să caut piatra şi am descoperit că omul zăcea cu mâna stângă îndoită sub el, ca şi cum ar fi căzut pe ea; şi într-însa ţinea un cuţit mare, cu vârf şi lamă foarte ascuţite, aşa cum poartă la brâu arabii. Probabil că avea

de gând să mă ucidă, când nu ştiu ce forţă a răzbunării, om sau Dumnezeu, sau Vechii Zei, îl împiedicase. Pentru mine a fost destul, aşa că, atunci când mi-am găsit rubinul care strălucea ca o stea adevărată din balta de sânge în care picase, nu m-am mai oprit, ci am părăsit în mare grabă locul. Am umblat şi am umblat singur prin deşertul fierbinte până când, har Domnului, am dat peste un trib arab care poposise lângă o fântână şi care mi-a oferit ospitalitate. Am rămas cu ei până când m-au îndreptat pe drumul meu.

Nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu mâna mumiei, nici cu cei care au luat-o. Şi nu ştiu ce vrajbă, ce neîncredere, ce nenorociri, sau ce pofte lacome or fi însoţit-o; dar sunt sigur că aşa ceva a fost, altfel cei care o aveau n-ar fi plecat cu ea. Fără îndoială că e folosită azi de vreun trib nomad, ca făcătoare de vrăji pentru păstrarea puterii.

Cu prima ocazie am făcut un examen al pietrei de rubin, deoarece vroiam să încerc să descifrez ce era gravat pe ea. Simbolurile, al căror înţeles nu l-am putut totuşi prinde, erau precum urmează…”

De două ori, în timp ce citeam această captivantă poveste, mi s-a părut că văd dungi negre pe paginile cărţii, care, din cauza subiectului ei straniu, parcă semănau cu umbra unei mâini. Prima oară am descoperit că iluzia era provocată de franjurile de mătase verde din jurul lămpii; dar a doua oară mă uitasem în sus şi ochii mei se opriseră pe mâna mumiei, de partea cealaltă a camerei, peste care cădea lumina stelelor strecurată prin marginea storului: nu era de mirare că făcusem legătura între ea şi povestea citită; fiindcă, dacă ochii nu mă înşelau, în cameră, aici cu mine, se afla chiar mâna despre care scrisese călătorul Van Huyn. Am privit spre pat; şi m-am liniştit la gândul că sora mai era acolo, calmă şi atentă. În astfel de momente, în astfel de împrejurări şi cu o astfel de poveste, era atât de bine să ai certitudinea prezenţei unei persoane vii alături de tine.

Şedeam şi mă uitam la cartea de pe masă, din faţa mea; şi, cu atâtea gânduri ciudate care mi se îngrămădeau în cap, mintea începu să-mi vâjâie, ca şi cum lumina de pe degetele albe din faţa mea, începea să aibă un efect hipnotic. Şi, brusc, parcă toate gândurile mi se opriră în loc; şi pentru o clipă timpul şi spaţiul rămaseră nemişcate. O mână reală se aşeză pe cartea mea! Ce putea oare să mă tulbure atât, cum de fapt se şi întâmpla? Cunoşteam mâna care mi se aşezase pe carte – şi-mi era dragă. Mâna lui Margaret Trelawny era o bucurie pentru mine – s-o văd, s-o ating; şi totuşi în clipa aceea, după atâtea uimitoare lucruri, ea avu asupra mea un efect ciudat de emoţionant. Efect care ţinu o clipă doar şi se risipi mai înainte ca glasul ei să se facă auzit.

— Ce te nelinişteşte? De ce te uiţi aşa la carte? Am crezut o clipă că iar te-a cuprins oboseala.

Am sărit în picioare.

— Citeam, zisei, o carte veche din bibliotecă.

În timp ce vorbeam am închis cartea şi am pus-o sub braţ.

— Mă duc să o pun acum la loc, fiindcă am înţeles că tatăl dumitale doreşte ca toate lucrurile, mai ales cărţile, să fie puse la locurile lor.

Vorbele mele ascundeau în mod intenţionat ceva; pentru că nu doream ca ea să ştie ce citesc şi socoteam că e mai bine să nu-i trezesc curiozitatea lăsând cartea la vedere. Am ieşit, dar nu m-am dus în bibliotecă; am lăsat cartea la mine în cameră, unde o puteam găsi în timpul zilei, după ce aveam să-mi fac somnul. Când m-am înapoiat, sora Kennedy se pregătea să meargă la culcare; aşa că domnişoara Trelawny rămase de veghe cu mine în cameră. Nu-mi trebuia nici o carte cât stăteam cu ea. Am stat unul lângă altul şi am vorbit în şoaptă pe când minutele se scurgeau. Şi fui surprins când constatai că marginile perdelelor îşi schimbă culoarea din cenuşiu în galben deschis. Ceea ce am vorbit n-avea nici o legătură cu

bolnavul, ci doar în măsura în care tot ce era în legătură cu ea trebuia până la urmă să-l privească şi pe el. Dar nimic despre Egipt, mumii, morţi sau şefi beduini. Şi am putut să observ la lumina crescândă că mâna lui Margaret nu avea şapte degete, ci doar cinci, căci o ţineam într-a mea.

De dimineaţă, când sosi, doctorul Winchester, după ce îşi vizită pacientul, veni să mă vadă în sufrageria unde îmi luam gustarea – micul dejun sau cina, nici nu mai ştiu care era – înainte de a merge să mă culc. În acelaşi timp intră şi domnul Corbeck; şi ne reluarăm discuţia de acolo de unde o lăsasem cu o seară mai înainte. Îi spusei domnului Corbeck că am citit capitolul despre descoperirea mormântului şi că eram de părere să-l citească şi doctorul Winchester. Acesta spuse că, dacă avea voie, ar fi luat cartea cu el; avea de făcut în dimineaţa aceea un drum la Ipswich şi ar fi citit-o în tren. Spuse că o va aduce înapoi seara când va veni din nou. M-am dus sus în camera sus în camera mea s-o aduc; dar n-am putut s-o găsesc nicăieri. Îmi aminteam precis că o lăsasem pe măsuţa de lângă pat, când urcasem după intrarea în tură a domnişoarei Trelawny în camera bolnavului. Era foarte ciudat, căci cartea nu era una pe care s-o prefere vreun servitor. A trebuit să cobor şi să le explic celorlalţi că n-o puteam găsi.

După plecarea doctorului Winchester, domnul Corbeck, care părea să cunoască lucrarea olandezului pe dinafară, discută cu mine întreaga problemă. I-am spus că fusesem întrerupt de schimbarea sorelor tocmai când ajunsesem la pasajul cu descrierea inelului. El zâmbi şi-mi spuse:

— Să nu fii dezamăgit în privinţa asta. Nici pe timpul lui Van Huyn, nici două secole mai târziu, n-a putut fi descifrat înţelesul acestei scrieri. Numai atunci când cercetările au fost reluate şi continuate de Young şi Champollion, de Birch şi Lepsius şi Rosellini şi Salvolini,

de Mariette Bey şi de Wallis Budge şi Flinders Petrie şi alţi savanţi din vremea lor, s-au obţinut rezultate importante şi s-a aflat adevăratul înţeles al hieroglifelor. Mai târziu am să-ţi explic, dacă n-o s-o explice singur domnul Trelawny, sau dacă n-o să-mi interzică mic s-o fac, care este înţelesul celor de pe inel. Cred că ar fi mai bine ca dumneata să cunoşti ce a urmat după povestea lui Van Huyn; pentru că episodul ia sfârşit o dată cu descrierea pietrei şi aducerea ei în Olanda, la terminarea călătoriei sale. Adică ia sfârşit în ceea ce priveşte cartea. Lucrul cel mai important pe care îl realizează această carte este că ea mobilizează alte personaje şi declanşează noi acţiuni. Printre acestea au fost domnul Trelawny şi cu mine. Domnul Trelawny este un bun cunoscător al limbilor din Orient, dar nu cunoaşte limbile din nord. Cât despre mine, eu am o uşurinţă în a învăţa limbi străine; şi, pe când îmi continuam cursurile la Leyden, am învăţat olandeza, ca să pot să mă documentez mai uşor acolo în biblioteci. Aşa s-a întâmplat că, tocmai atunci când domnul Trelawny îşi punea în ordine uriaşul volum de lucrări asupra Egiptului, a descoperit la un librar volumul acesta tradus de mână. Şi a început să-l studieze. Tocmai atunci eu mă găseam la Leyden şi citeam originalul în olandeză. Amândoi am fost impresionaţi de descrierea mormântului izolat, din stâncă. Săpat la o astfel de înălţime, încât să fie inaccesibil căutătorilor obişnuiţi de comori, avea totuşi căi de acces foarte bine şi cu grijă camuflate; dar şi o foarte complicată ornamentaţie pe suprafaţa netedă a stâncii, aşa cum o descrie Van Huyn. Am mai fost izbiţi amândoi de un lucru ciudat – să nu uităm că de la Van Huyn şi până în zilele noastre cunoştinţele generale despre curioasa lume a Egiptului au crescut enorm – şi anume că, în cazul unui astfel de mormânt, amenajat într-un astfel de loc şi care trebuie să fi costat o sumă imensă de bani, nu a existat nici o urmă de efigie care să ne spună cine zăcea în el. Mai mult, chiar denumirea locului, „Valea Vrăjitorului”, avea, pentru

vremurile noastre prozaice, atracţia sa. Când ne-am cunoscut, fapt petrecut atunci când el avea nevoie de ajutor pentru munca sa din partea altor egiptologi, am discutat printre alte multe lucruri şi despre acest fapt; şi am luat hotărârea să căutăm în misterioasa vale. Până să putem porni în călătorie, căci mai aveam nevoie de multe lucruri de care domnul Trelawny îşi luase obligaţia să se ocupe personal, eu m-am dus în Olanda să încerc să văd dacă pot verifica într-un fel povestea lui Van Huyn. Am plecat direct la Hoom şi m-am apucat să caut pe îndelete casa exploratorului şi pe urmaşii săi, dacă mai exista vreunul. N-am să te plictisesc cu amănunte despre căutările mele – şi succesul obţinut. Hoom este un loc care nu s-a schimbat mult de la Van Huyn încoace, afară doar de faptul că şi-a pierdut poziţia pe care o deţinea printre centrele comerciale. Aspectul său exterior e acelaşi ca cel de odinioară; într-un asemenea loc adormit, un secol sau două nu contează prea mult. Am găsit casa şi am descoperit că nici unul dintre urmaşi nu mai era în viaţă. Am căutat documente, mărturii, dar numai cu un singur rezultat – moarte şi dispariţie. Atunci m-am apucat să mă informez ce s-a întâmplat cu comorile lui; era clar că un asemenea explorator trebuia să fi strâns multe lucruri de valoare. Am descoperit un mare număr din ele la muzeele din Leyden, Utrecht şi Amsterdam; câteva, pe la diverşi particulari, colecţionari bogaţi. În cele din urmă, am găsit în prăvălia unui bătrân ceasornicar şi bijutier din Hoom ceea ce numea el comoara lui cea mai de preţ: un rubin mare, tăiat în formă de scarabeu cu şapte stele şi gravat cu hieroglife. Bătrânul nu cunoştea semnificaţia hieroglifelor şi în oraşul acela vechi, adormit, descoperirile filologice din ultimii ani nu ajunseseră până la el. Nu ştia nimic despre Van Huyn, decât că trăise cu vreo două sule de ani în urmă în oraş o persoană cu acest nume, venerat ca un mare explorator. El preţuia bijuteria numai ca pe o piatră rară, deteriorată în parte de incizii; şi, deşi la

început nu vroia să se despartă de un astfel de giuvaier, până la urmă căzu de acord s-o negocieze. Aveam punga plină, deoarece achiziţionam pentru domnul Trelawny, care este, cred că ştii, imens de bogat. În scurt timp m-am înapoiat la Londra cu rubinul înstelat pus bine în portmoneul meu şi cu inima plină de bucurie şi de o satisfacţie fără margini, pentru că noi aveam aici dovada reală a extraordinarei povestiri a lui Van Huyn. Piatra preţioasă a fost pusă la loc sigur în seiful cel mare al domnului Trelawny; şi ne-am început expediţia de explorare plini de speranţe. Domnul Trelawny nu fu până la urmă de părere să plece şi să-şi lase tânăra soţie pe care o iubea nespus. Însă ea, care ţinea tot atât de mult la dânsul, ştia cât de puternică îi era dorinţa de a-şi continua cercetările. Aşa că, ascunzându-şi, ca orice femeie de curaj, neliniştea şi îngrijorarea, i-a cerut stăruitor să-şi continue cercetările.

XI.

Mormântul unei regine

— Speranţele domnului Trelawny erau cel puţin tot atât de mari ca şi ale mele. El nu e un om la fel de schimbător cum sunt eu, predispus la oscilări între speranţă şi disperare; el avea un scop precis, care îi cristaliza speranţa în credinţă. Uneori mă temeam că s-ar putea să existe două astfel de pietre, sau că aventurile lui Van Huyn puteau să fie doar imaginaţia unui călător care se baza numai pe câteva curiozităţi obişnuite, achiziţionate în Alexandria sau Cairo, ori la Londra sau Amsterdam. Dar domnul Trelawny nu a ezitat niciodată în hotărârea sa. Am avut parte de multe situaţii care ne-au luat gândul de la convingeri sau îndoieli. Asta s-a întâmplat curând, după Arabi Paşa, când Egiptul devenise un loc nesigur pentru exploratori, mai ales când aceştia erau englezi. Dar domnul Trelawny este un om neînfricat; şi uneori chiar şi eu ajungeam să cred că nu sunt tocmai laş. Am alcătuit o

echipă de arabi pe care fiecare din noi îi cunoşteam din alte expediţii precedente în deşert şi în care ne puteam încrede; adică, de fapt, nu ne îndoiam de ei chiar atât de mult cât de alţii.

Eram destul de numeroşi ca să ne putem apăra împotriva unor eventuale bande de tâlhari şi ne-am luat cu noi o mulţime de bagaje. Ne asigurasem de asentimentul şi colaborarea pasivă a funcţionarilor rămaşi încă fideli Marii Britanii; nici nu mai e nevoie să-ţi spun că, la obţinerea acestor aprobări, un rol de căpătâi l-a jucat averea domnului Trelawny. Am pornit cu barca pe Nil, către Assuan; aici am obţinut nişte oameni de la şeic, după ce am oferit obişnuitul bacşiş şi ne-am început călătoria prin deşert. Ei bine, după multe rătăciri şi cercetând orice cotitură prin puzderia nesfârşită de dealuri, am ajuns la căderea nopţii într-o vale exact ca aceea pe care o descrisese Van Huyn. O vale cu stânci înalte şi abrupte; mai îngustă la mijloc şi lărgindu-se la capetele dinspre est şi vest. A doua zi în zori, ne aflam în faţa stâncii cu pricina şi am putut distinge cu uşurinţă deschizătura din partea de sus a rocii, precum şi desenele hieroglifice, care iniţial avuseseră, desigur, scopul să ascundă intrarea. Dar semnele care-i uimiseră pe Van Huyn şi pe contemporanii săi – ca şi pe urmaşi – nu mai constituiau acum un secret pentru noi.

Mulţimea de învăţaţi care îşi consacraseră gândirea şi viaţa acestui lucru smulseseră graiului egiptean taina în care acesta fusese învăluit. Pe faţa cioplită a stâncii, noi care cunoşteam această taină am putut citi ceea ce gravaseră preoţii din Teba cu aproape cincizeci de secole în urmă. Căci nu exista nici o îndoială că această inscripţie a fost opera preoţimii – şi încă o preoţime ostilă. Textul de pe stâncă, scris în hieroglife, suna astfel: „Acesta este locul unde rugăciunile nu-i vor chema niciodată pe zei. Căci Cea-fără-de-nume le-a adus lor mare ocară şi blestemată a fost să rămână singură în lumea aceasta şi în

veşnicie. Nu te apropia, străine, dacă vrei ca răzbunarea zeilor să nu te ajungă!” Acest avertisment trebuie să fi avut o mare putere la vremea când a fost scris şi cu mii de ani încă mai târziu, chiar atunci când limba în care fusese cioplit devenise o taină moartă pentru poporul acestui pământ. Tradiţia unei astfel de terori durează mai mult decât cauza ei. Chiar şi în simbolurile folosite în text se subliniază asta printr-o succesiune repetată de semne: „În veşnicie” este redat în hieroglife cu „milioane de ani”. Acest simbol se repetă de nouă ori în trei grupuri de câte trei; şi, după fiecare grup, apare simbolul Lumii de Sus, al Lumii de Jos şi al cerului. Aşa că pentru cea singură, în urma răzbunării tuturor zeilor, nu mai exista reînviere nici în Lumea Luminii Soarelui, nici în Lumea Morţilor; iar pentru suflet nici în ţinuturile zeilor. Nici eu, nici domnul Trelawny n-am îndrăznit să spunem oamenilor noştri ce înţeles avea scrierea. Pentru că, deşi ei nu credeau în religia celor ce proferaseră blestemul sau în zeii care ameninţau cu răzbunarea, erau totuşi atât de superstiţioşi încât, dacă l-ar fi cunoscut, probabil că ar fi părăsit totul şi ar fi fugit. Aşa că ignoranţa lor şi discreţia noastră ne-au apărat. Am ridicat o tabără în apropiere, în spatele unei stânci aflată mai departe în vale, care ascundea obiectivul nostru în aşa fel încât oamenii să nu aibă tot timpul inscripţia la vedere. Căci chiar această tradiţională denumire de „Valea Vrăjitorului” trezea în ei frica; şi, o dată cu ei, chiar şi în noi. Cu lemnăria pe care o adusesem, am construit o scară până la peretele stâncii. În vârf am instalat un fel de scripete, fixat pe o bârnă în formă de braţ.

Am găsit marea lespede de piatră, care reprezenta uşa, aşezată neglijent la locul ei şi înţepenită cu vreo câţiva bolovani. Propria ei greutate îi asigura o poziţie stabilă. Ca să putem intra, a trebuit s-o împingem înăuntru şi să păşim peste ea. Am găsit şi marele lanţ, înfăşurat, fixat de rocă, despre care pomenise Van Huyn. Şi mai erau

încă printre resturile marii uşi de piatră care funcţionase pe ţâţâni sus şi jos, o mulţime de indicii care dovedeau că de la început fuseseră făcute ample pregătiri pentru confecţionarea unui dispozitiv de închidere şi zăvorâre pe dinăuntru. Domnul Trelawny şi cu mine am intrat singuri în mormânt. Luasem cu noi foarte multe torţe pe care le-am fixat de-a lungul drumului. Am dorit să aruncăm mai întâi o privire de ansamblu şi după aceea să examinăm totul în amănunt. Pe măsură ce înaintam, eram cuprinşi de un tot mai puternic sentiment de uimire şi de încântare. Mormântul era unul din cele mai măreţe şi mai frumoase pe care le văzusem vreodată. Socotind după natura desăvârşită a sculpturilor, a picturilor şi perfecta măiestrie cu care fuseseră realizate, era evident că mormântul fusese pregătit din timpul vieţii celei căreia acest loc de odihnă îi fusese destinat. Desenul semnelor hieroglifice era delicat, iar coloritul superb; şi în această cavernă situată pe o înălţime, departe de umezeala Nilului revărsat, totul era la fel de proaspăt ca în clipa când artiştii îşi lăsaseră jos paletele. Exista un lucru pe care nu puteam să nu-l vedem. Acela că, deşi gravarea pe roca de afară era opera preoţimii, netezirea suprafeţei stâncii aparţinea probabil concepţiei originale a constructorului mormântului. Simbolismul picturilor şi al gravurilor din interior, totul te făcea să te gândeşti la aşa ceva. Porţiunea periferică a cavernei, parte naturală şi parte săpată, din punct de vedere arhitectural putea fi o anticameră. La capătul ei, cu faţa spre est, se afla un portic cu coloane, săpat în roca naturală. Coloanele erau masive, cu şapte feţe, un lucru pe care noi nu-l mai întâlnisem în nici un alt mormânt. Sculptată pe arhitravă, se găsea Barca Lunii, cu zeiţa Hathor cea cu cap de vacă, purtând discul înaripat şi Hapi, zeul Nordului, cu cap de câine. Barca era condusă de Harpocrotes către nordul reprezentat prin Steaua Polară înconjurata de Dragon şi Ursa Mare.

La aceasta din urmă, stelele care formau ceea ce

numim noi „Carul” erau mai mari decât celelalte; şi erau umplute cu aur, astfel că, la lumina torţelor, păreau că strălucesc cu o anume semnificaţie. Trecând de portic, am dat de cele două elemente arhitectonice obişnuite ale unui mormânt în stâncă; camera, sau capela şi puţul, toate întregi, aşa cum le văzuse şi Van Huyn, deşi la vremea lui denumirile date de egipteni acestor părţi erau necunoscute. Stela, sau placa comemorativă, care era plasată jos pe peretele de apus, era atât de remarcabilă, încât am stat s-o examinăm în detaliu, mai înainte de a ne continua drumul pentru găsirea mumiei, ţinta căutărilor noastre. Această stelă era o placă mare din lapis-lazuli, sculptată în întregime cu semne hieroglifice mici de o mare frumuseţe. Tăieturile erau umplute cu un fel de ciment de o fineţe deosebită, de culoare stacojie. Inscripţia glăsuia: „Tera, Regină a celor două Egipturi, fiică a lui Antef, Monarh al Nordului şi al Sudului. Fiica Soarelui, Regină a Diademelor”. Apoi urma consemnată în întregime povestea vieţii şi a guvernării sale. Însemnele regale erau redate printr-o bogăţie de podoabe cu adevărat feminină. Coroana Egiptului de Sus şi cea a Egiptului de Jos, unite, erau, mai ales, gravate cu o remarcabilă exactitate. Pentru noi a fost ceva nou să găsim Hejet-ul şi Desher-ul – coroana albă şi cea roşie ale Egiptului de Sus şi Egiptului de Jos – pe stela unei regine; pentru că exista o regulă, fără excepţie în reprezentările comemorative ale vechiului Egipt, ca fiecare dintre coroane să fie purtată numai de regi, deşi le vedem purtate şi de zeiţe. Mai târziu am găsit o explicaţie, despre care am să-ţi spun mai multe îndată. O astfel de inscripţie era, prin ea însăşi, ceva atât de uimitor încât ar fi reţinut atenţia oricui, oriunde şi oricând; dar nu-ţi poţi imagina impresia pe care o făcuse asupra noastră. Deşi ochii noştri nu fuseseră primii care s-o vadă, au fost însă primii care s-o şi înţeleagă, după aproape cinci mii de ani de când lespedea de piatră fusese fixată în deschizătura din stâncă. Ne era nouă dat să citim acest

mesaj de la o moartă. Acest mesaj al unei femei care se războise cu Bătrânii Zei şi declara că i-a stăpânit, la o vreme când ierarhii se dovedeau a fi singurii în stare să le stârnească mânia, sau să le câştige bunăvoinţa. Pereţii camerei de deasupra lăcaşului propriu-zis al moartei şi camera sarcofagului erau pline de inscripţii; toate aceste inscripţii, cu excepţia celor de pe stela funerară, erau colorate cu un pigment verde-albăstrui. Efectul, când era privită lateral şi ochii cădeau pe faţeta verde, era acela de turcoaz indian, vechi şi decolorat. Am coborât în lăcaşul mortuar cu ajutorul scripetelui adus de noi. Trelawny a fost primul. Era o groapă adâncă, de peste şaptezeci de picioare, care nu fusese niciodată umplută cu pământ. Jos, trecerea spre camera sarcofagului urca pe un plan înclinat, care era mai lung decât se obişnuia. Nu fusese zidit. Înăuntru am găsit un sarcofag imens din piatră galbenă. Dar n-am să ţi-l descriu; l-ai văzut în camera domnului Trelawny. Capacul zăcea la pământ; nu fusese cimentat şi arăta exact aşa cum îl descrisese Van Huyn. Mai e nevoie să-ţi spun cât de tulburaţi am fost când ne-am uitat înăuntru? Şi totuşi am avut un moment de dezamăgire. Nu puteam să nu mă gândesc cât de diferit trebuie să fi fost tabloul contemplat de călătorul olandez, când a privit înăuntru şi a văzut mâna aceea albă aşezată peste pânza care înfăşura mumia. Este adevărat că o parte a braţului se găsea acolo, alb ca ivoriul. Dar noi am simţit nişte fiori pe care Van Huyn nu-i simţise. Ciotul încheieturii mâinii era acoperit cu sânge uscat. Era ca şi cum corpul ar fi sângerat şi după moarte. Capătul crestat al încheieturii rupte avea rugozităţi de sânge închegat; printre ele, osul alb, ieşit în afară, arăta ca o piatră de opal. Sângele cursese în jos şi pătase, cu rugină parcă, bandajele de culoare brună. Şi aici se confirma întru totul povestirea olandezului. Având o astfel de dovadă a corectitudinii sale, nu mai puteam pune la îndoială nici celelalte lucruri povestite de el, cum erau sângele de pe mâna mumiei, sau

urmele celor şapte degete de pe gâtul şeicului sugrumat. N-o să te plictisesc cu atâtea detalii despre tot ce am văzut, sau cum am aflat tot ceea ce ştim acum. Parte din cunoştinţele noastre erau lucruri obişnuite pentru un om de ştiinţă; celelalte le-am citit pe stela mormântului, pe sculpturi şi pe desenele hieroglifice de pe pereţi. Regina Tera aparţinea dinastiei a unsprezecea, sau dinastia tebană a faraonilor egipteni care deţinuseră puterea între secolele 29 şi 25 înainte de Cristos. Ea a urmat la tron, ca unic copil al tatălui său, Antef. Trebuie să fi fost o fată cu un caracter puternic şi foarte capabilă, pentru că la moartea tatălui său era foarte tânără. Tinereţea ei şi faptul că era femeie a încurajat mult ambiţiile castei preoţeşti care ajunsese pe atunci la mare putere. Prin bogăţiile acumulate, prin număr şi prin învăţătură, ei dominau întregul Egipt şi mai ales Egiptul de Sus. Erau deci gata pregătiţi să facă un efort pentru a-şi realiza ţelul îndrăzneţ şi de lungă vreme urmărit, acela de a transfera puterea din mâna faraonului în cea a ierarhilor. Însă regele Antef, bănuind o astfel de mişcare, îşi luase măsuri de prevedere, asigurând fiicei sale loialitatea armatei. De asemenea, o şi instruise în privinţei treburilor statului şi chiar o făcuse să-şi însuşească cunoştinţele preoţilor. Îi folosise pe preoţii unui cult împotriva celorlalţi, fiecare din ei sperând să câştige ceva pentru sine de pe urma influenţei regale, sau mai târziu de pe urma influenţei lor asupra fiicei. Astfel, prinţesa fusese educată printre scribi şi era ea însăşi foarte talentată. Toate aceste lucruri le-am citit pe pereţi, de pe picturile şi scrierile hieroglifice de o rară frumuseţe; şi am ajuns la concluzia că nu puţine dintre ele fuseseră făcute de prinţesă însăşi. Nu era lipsită de adevăr afirmaţia de pe stelă, că era „Protectoarea Artelor”. Dar faraonul mersese şi mai departe şi o învăţase pe fată magia, prin care ea deţinea puterea asupra Somnului şi Voinţei. Aceasta era o adevărată magie – magic „neagră”, nu aceea a templelor, care, pot să vă spun, era inofensivă

sau „albă” şi urmărea doar să impresioneze, nu şi să aibă urmări. Fusese o elevă dotată şi-şi depăşise învăţătorii. Puterea şi posibilităţile sale îi ofereau multe şanse, de care ştiuse să se folosească din plin. Cunoştea curiozităţi ale tainelor naturii; şi mersese atât de departe, încât coborâse într-un mormânt şi, bandajată ca o mumie, rămăsese într-un sarcofag vreme de o lună. Preoţii încercaseră să răspândească zvonul că adevărata prinţesă Tera murise cu ocazia acestei experienţe şi că fusese substituită cu o altă fată; dar ea le dejucase până la urmă planurile. Toate acestea erau povestite în desene cu o mare artă. Probabil că în vremea ei luase naştere acel curent al restaurării gloriei artistice a celei de a patra dinastii, care atinsese perfecţiunea în zilele lui Keops. În camera sarcofagului existau desene şi scrieri care arătau că ea învinsese somnul. Într-adevăr, peste tot exista un simbolism, unul cu totul special, chiar aici în ţara şi în epoca simbolismului. Era subliniat faptul că ea, deşi regină, reclama toate drepturile regalităţii şi ale bărbăţiei. Într-un loc fusese zugrăvită în haine bărbăteşti şi purtând coroanele albă şi roşie. În desenul următor, purta haine de femeie, dar avea totuşi pe cap coroanele Egiptului dr Sus şi de Jos, în timp ce straiele bărbăteşti zăceau la picioarele ei. În fiecare desen unde erau exprimate speranţa, idealul, sau învierea se afla alături şi simbolul Nordului; şi în multe locuri – reprezentând întotdeauna evenimentele importante, trecute, prezente sau viitoare – se vedeau grupate stelele Carului. Era evident că ea considera aceste stele ca fiind legate într-un mod cu totul aparte de persoana sa. Poate că cea mai remarcabilă declaraţie din textele de pe stelă şi din scrierile murale era aceea că regina Tera avea puterea să se impună zeilor. De fapt, aceasta nu era o credinţă izolată în istoria Egiptului; dar diferea în motivaţie. Ea gravase pe un rubin tăiat în formă de scarabeu, având şapte stele cu şapte colţuri, cuvintele magice cu care să-i stăpânească pe toţi zeii din Lumea de Sus şi din Lumea de

Jos. Din declaraţie reieşea clar că ura preoţilor şi ea ştia asta, se acumulase împotriva ei şi că ei aveau să încerce să-i suprime numele după moarte. Trebuie să-ţi spun ca în mitologia egipteană acest lucru este o pedeapsă teribilă; pentru că, fără nume, nimeni nu mai poate să se înfăţişeze înaintea Zeilor, sau să beneficieze de rugăciuni pentru sufletul său. De aceea, îşi propusese ca revenirea ei la viaţă să aibă loc după un timp îndelungat şi într-o ţară mai înspre nord, sub constelaţia celor şapte stele care îi prezidaseră naşterea. În acest scop, mâna ei trebuia să stea liberă – „neînfăşurată" – şi în ea, Rubinul celor Şapte Stele, pentru ca, oriunde exista aer, ea să se poată mişca, aşa cum putea să se mişte Ka-ul său! După ce am reflectat la aceasta şi eu şi domnul Trelawny am căzut de acord că însemna că trupul ei putea deveni astral la comandă şi astfel să se deplaseze, dematerializându-se şi să se reintegreze iar unde şi când o dorea. Atunci am dat peste un fragment de scriere în care se făcea aluzie la o lădiţă, sau casetă care îi conţinea pe toţi Zeii, Voinţa şi Somnul, ultimii doi fiind personificaţi prin simboluri. Cutia era menţionată ca având şapte feţe. Nu ne-a surprins prea mult să găsim sub picioarele mumiei caseta cu şapte pereţi, pe care şi dumneata ai văzut-o în camera domnului Trelawny. Pe partea de dedesubt a bandajului din pânză a piciorului stâng era pictat cu aceeaşi culoare purpurie ca cea folosită la stelă simbolul hieroglific pentru apă multă, iar sub piciorul drept, cel pentru pământ. Am dedus că simbolurile vorbeau despre faptul că trupul ei, nemuritor şi deplasabil după voinţa, stăpânea uscatul şi apa, aerul şi focul – ultimul fiind reprezentat prin lumina pietrei de rubin şi, mai departe, prin cremenea şi bucata de fier aşezate alături de mumia înfăşată. Când am ridicat caseta din sarcofag, am observat pe

Laturile ei curioasele protuberanţe pe care deja le-ai văzut; dar atunci nu am fost în stare să ni le explicăm. În sarcofag se mai găseau şi câteva amulete, dar nici una de

vreo valoare sau semnificaţie deosebite. Ne-am gândit că dacă totuşi ar exista aşa ceva, atunci ele ar trebui să se afle sub bandaj; sau şi mai probabil, în curioasa casetă de sub picioarele mumiei. Dar n-am putut-o deschide. Erau semne că ar fi existat un capac; partea de sus şi cea de jos erau vizibil făcute fiecare din câte o singură piesă. Linia fină, imediat sub partea superioară, părea să fie chiar locul unde se fixa capacul; dar lucrul fusese făcut cu o atât de mare precizie şi capacul era atât de bine fixat, încât îmbinarea abia putea fi observată. Sigur, partea de deasupra nu putea fi mişcată. Ne-am gândit că era probabil fixată din interior. Îţi spun toate acestea, ca să înţelegi lucrurile cu care vei avea de-a face mai târziu. Trebuie să renunţi cu totul la orice raţionament. S-au petrecut nişte lucruri atât de stranii în legătură cu această mumie şi în jurul ei, încât a apărut necesitatea să credem cumva în ceva nou. Este absolut imposibil să împăcăm unele întâmplări cu mersul obişnuit al vieţii şi al cunoştinţelor noastre. Am rămas în Valea Vrăjitorului până ce am copiat, schematic, toate desenele şi scrierile de pe pereţi, tavan şi podea. Am luat cu noi stela de lapis-lazuli, al cărei text era colorat în nuanţe purpurii. Am luat sarcofagul şi mumia; lada de piatră cu vasele de alabastru, mesele din hematit şi alabastru, de onix şi cornalină; şi perna bombată, din fildeş, care se sprijinea pe un fel de „catarame” în jurul cărora se încolăcea câte un cărăbuş lucrat în aur. Am luat cu noi toate obiectele care se găseau în capelă şi în locaşul unde era depusă mumia; de asemeni, bărcile din lemn cu echipajele lor, statuetele şi amuletele simbolice. Când am ieşit afară am dat jos scările şi le-am îngropat la o oarecare distanţă în nisip sub stâncă, însemnând locul ca să-l găsim iar, în cazul când ar fi fost nevoie. Apoi, încărcaţi cu aceste bagaje grele, am pornit-o pe drumul obositor al întoarcerii, către Nil. N-a fost lucru uşor, crede-mă, să cărăm prin deşert lada cu uriaşul sarcofag. Aveam un car rezistent şi oameni suficienţi

pentru treaba asta; dar ni se părea că înaintăm destul de încet, pentru că eram nerăbdători să ne punem comorile la loc sigur. Nopţile erau pentru noi numai ceasuri de nelinişte, căci ne temeam de atacul vreunei bande de tâlhari. Dar cel mai mult ne temeam de unii din oamenii noştri. La urma urmelor, nici ei nu erau altceva decât nişte jefuitori, lipsiţi de scrupule; iar noi aveam aici o cantitate considerabilă de obiecte preţioase. Ei, sau cel puţin cei mai primejdioşi dintre ei, nu cunoşteau în ce consta valoarea lor; erau încredinţaţi că duceam cu noi tot felul de comori. Scosesem mumia din sarcofag şi o închisesem, pentru siguranţa drumului, într-o ladă separată. Două încercări de furt ale unor lucruri din căruţă au avut loc în cursul primei nopţi; şi doi oameni au fost găsiţi morţi în zori. În cea de a doua noapte se dezlănţui o furtună violentă, unul din acele îngrozitoare simunuri ale deşertului, care te fac să te simţi total lipsit de apărare. Furăm copleşiţi de nisipul purtat de vânt. Câţiva din beduinii noştri ne părăsiseră înainte de a se stârni furtuna, sperând să găsească un adăpost; restul, înfăşuraţi în burnuzuri, am suportat-o cum am putut. De dimineaţă, după ce trecuse furtuna, am mai recuperat, de sub grămezile de nisip, cât s-a putut din bagajele noastre. Am găsit lada în care fusese aşezată mumia, complet sfărâmată, dar mumia n-am mai găsit-o, n-am mai găsit-o nicăieri. Am căutat peste tot în jur şi am săpat nisipul îngrămădit în jurul nostru; dar în zadar. Nu ştiam ce să mai facem, pentru că Trelawny nu vroia altceva decât să ducă mumia cu el acasă. Am aşteptat o zi întreagă, sperând că beduinii care fugiseră or să se reîntoarcă; aveam o speranţă deşartă, că poate aceşti oameni luaseră mumia din căruţă şi că ne-o vor înapoia. În noaptea aceea, încă înainte de zorii zilei, domnul Trelawny mă trezi şi îmi şopti la ureche: „Trebuie să mergem înapoi în Valea Vrăjitorului, la mormânt. Să nu te arăţi că şovăi de dimineaţă când am să dau acest ordin! Dacă le apuci să mă întrebi unde

mergem, ai să trezeşti bănuieli şi atunci ratăm totul". „E în ordine", am răspuns. „Dar de ce să mai mergem acolo?" Răspunsul său mă făcu să mă înfior, ca o strună gata pregătită să vibreze. „Vom găsi mumia acolo! Sunt convins de asta!" Apoi, aşteptându-se să mă îndoiesc şi să-l contrazic, adăugă: „Ai răbdare şi ai să vezi!" şi se vârî din nou în pătură. Arabii fură surprinşi când hotărârăm să facem calea întoarsă; şi unii dintre ei se arătară nemulţumiţi. Au fost multe discuţii şi au avut loc şi câteva dezertări, aşa că aveam acum, când ne întorceam din nou spre est, o suită mai puţin numeroasă. La început şeicul nu se arăta deloc curios în privinţa destinaţiei noastre exacte; dar, când înţelese că ne înapoiam iar în Valea Vrăjitorului, începu să se arate şi el îngrijorat. Îngrijorarea lui creştea pe măsură ce ne apropiam; până când, în cele din urmă, ajunşi la intrarea în vale, refuză să mai înainteze. Ne spuse că stă acolo să aştepte întoarcerea noastră, dacă vrem să mergem singuri mai departe. Că ne aşteaptă trei zile; şi, dacă în acest timp nu ne înapoiem, el pleacă. Nu l-am putut tenta cu nici o ofertă în bani ca să-şi schimbe hotărârea. Singura favoare pe care ne-o făcu fu să caute scările şi să ni le aducă aproape de stâncă; iar după aceea, cu restul echipei, plecă înapoi să ne aştepte la intrarea în vale. Împreună cu domnul Trelawny am luat frânghii şi torţe şi am coborât iar în mormânt. Era evident că în lipsa noastră fusese cineva acolo, deoarece placa de piatră care închidea intrarea era trântită deoparte înspre interior şi o frânghie se legăna agăţată de vârful stâncii. Înăuntru mai era o funie, atârnată până în locaşul mumiei. Ne-am uitat unul la altul, dar nu am scos nici o vorbă, ne-am fixat propria noastră frânghie şi, după cum ne înţeleseserăm, Trelawny coborî primul, eu urmându-l îndată. Nici n-am ajuns bine împreună în fundul încăperii, că mă fulgeră gândul că am putea fi prinşi într-o cursă; că cineva putea da jos funia de pe stâncă şi, tăind-o pe cea cu care coborâsem noi în mormânt, ne îngropa de vii. Gândul

acesta era îngrozitor, dar şi prea târziu să mai facem ceva. Am rămas mut. Aveam amândoi torţe, aşa că era destulă lumină când am trecut prin pasaj şi am intrat în camera unde stătuse sarcofagul. Singurul lucru uşor de observat era că locul era gol. În ciuda bogatelor sale podoabe, mormântul devenise dezolant prin lipsa marelui sarcofag, pentru care fusese cioplit în piatră; a lăzii cu vasele de alabastru; a meselor cu obiecte şi hrană pentru mort şi a statuetelor ushaptiu. Dar locul devenise încă şi mai dezolant prin prezenţa corpului învelit în linţoliu al mumiei reginei Tera, întins pe pământ, acolo unde fusese odată sarcofagul! Lângă ea zăceau în diverse poziţii contorsionate, ca urmare a unei morţi violente, trei dintre arabii care dezertaseră din grupul nostru. Feţele lor erau negre, iar mâinile şi gâtul mânjite cu sângele care le năvălise pe gură, pe nas şi pe ochi. Pe gâtul fiecăruia se zăreau semnele, înnegrite acum, ale unei mâini cu şapte degete. Şi Trelawny şi eu ne-am strâns unul într-altul, îngroziţi de ceea ce vedeam. Pentru că, lucru extraordinar, pe pieptul reginei era aşezată mâna cu şapte degete, albă ca ivoriul, pe încheietura căreia se vedea o tăietură crestată, din care păreau că atârnă picături de sânge.

XII.

Sipetul magic.

Când ne-am revenit din uimirea care părea că durase nespus de mult, n-am mai aşteptat şi am cărat mumia prin pasaj şi apoi am ridicat-o prin puţ. Am ieşit primul, ca s-o primesc sus. Uitându-mă în jos, l-am văzut pe domnul Trelawny ridicând mâna retezată şi băgând-o în sân, dorind în mod vizibil s-o ferească de a fi vătămată sau chiar pierdută. I-am lăsat pe arabii morţi acolo unde erau. Cu ajutorul funiilor am coborât preţioasa noastră povară pe pământ; şi apoi am pornit către gura văii unde ne aştepta escorta. Spre uimirea noastră, am găsit-o pe picior de plecare. Când i-am reproşat şeicului acest lucru, el mi-a

răspuns că-şi respectase ad litteram obligaţiile; aşteptase cele trei zile conform înţelegerii. Am crezut că minte, ca să-şi ascundă reaua intenţie de a ne părăsi; şi, când am confruntat însemnările, am văzut că şi domnul Trelawny avea aceeaşi bănuială. De-abia când am ajuns la Cairo am descoperit că omul fusese corect. Era ziua de 3 noiembrie 1884 când am intrat noi pentru a doua oară în groapa mumiei; aveam toate motivele să reţinem dala. Pierdusem socoteala timpului cu trei zile – din viaţa noastră – cât am stat şi ne-am minunat în camera aceea a moartei. Şi atunci, era oare curios lucru că devenisem superstiţioşi cu privire la regina Tera şi tot ce era în legătură cu ea? E de mirare că această superstiţie ne stăpâneşte şi azi, dându-ne senzaţia uluitoare ca avem de-a face cu o putere necunoscută şi în afara înţelegerii noastre? Să fie de mirare dacă ea ne va urmări până în mormânt, atunci când va sosi momentul? Dacă vom avea poate un mormânt, noi care am jefuit unul!

Rămase tăcut câteva minute, apoi continuă:

— Am ajuns cu bine la Cairo şi de acolo la Alexandria, unde urma să ne îmbarcăm, prin serviciul mesageriilor, spre Marsilia şi să continuăm drumul, cu expresul, la Londra. Însă, „Îţi faci un plan gândit cu rost, Şi iese treaba strâmb şi prost.”

La Alexandria, pe Trelawny îl aştepta o telegramă care îl anunţa că doamna Trelawny murise dând naştere unei fetiţe. Zdrobit, domnul Trelawny plecă în grabă cu Orient-Expresul; iar mie îmi rămânea să aduc singur aceste bogăţii în casa lovită de durere. Am ajuns la Londra cu bine; se părea că excursia noastră se bucura de un noroc aparte. Când am sosit aici, în casa asta, înmormântarea avusese loc de mult. Copilul fusese încredinţat unei doici, iar domnul Trelawny îşi revenise din şocul pierderii suferite, atât cât să-şi poată relua firul întrerupt al activităţii şi al vieţii.

Că suferise un şoc şi încă unul greu, era foarte clar.

Părul său negru, albit brusc, era singur destulă dovadă; şi, în plus, trăsăturile bine conturate ale feţei sale deveniseră rigide şi încruntate. Din momentul când primise acea telegramă, la Oficiul maritim din Alexandria, eu n-am mai văzut un zâmbet fericit pe faţa lui. În asemenea cazuri, munca este lucrul cel mai bun; şi muncii i s-a închinat de atunci cu inima şi cu sufletul. Strania tragedie a pierderii şi a câştigului său – căci copilul se născuse la moartea mamei – a avut loc în timpul când noi ne găseam în acea transă din locaşul mumiei reginei Tera. Se pare că faptul se asocia, într-un fel, cu studiile de egiptologie, dar mai ales cu misterele legate de regină. El mi-a vorbit foarte puţin despre fiica sa; dar era clar că în sufletul său se luptau două forţe legate de ea. Am putut să văd că o iubea, aproape o idolatriza. Totuşi nu putea uita că venirea ei pe lume costase viaţa mamei; şi mai era ceva care părea să frângă inima tatălui, deşi el nu mi-ar fi spus niciodată despre ce era vorba. Odată, însă, într-o clipă de relaxare şi de abandon, uitând de hotărârea luată, îmi spuse: „Nu seamănă cu mama ei; şi ca trăsături şi la tenul feţei are o uimitoare asemănare cu picturile reginei Tera”. Îmi spuse că a încredinţat-o unor oameni care să aibă grijă de ea, întrucât el singur nu putea s-o facă şi că, până ce ea va creşte mare, trebuia să aibă parte de toate bucuriile la care orice tânără fală are dreptul, dar care să fie cele mai potrivite pentru ea. Obişnuiam să vorbesc deseori cu el despre fetiţă; dar niciodată nu-mi spunea prea multe. Odată îmi spuse: „Există motive pentru care nu trebuie să vorbesc mai mult decât e necesar. Într-o zi ai să afli – şi ai să înţelegi!” I-am respectat reticenţele; şi, în afară de o întrebare despre ea, la înapoierea mea dintr-o călătorie, n-am mai vorbit despre fată niciodată. Nici n-am mai văzut-o de atunci, până acum când am întâlnit-o în prezenţa dumitale. Ei bine, după ce am adus aici toate bogăţiile, pe care – vai!

— Le furasem din mormânt, domnul Trelawny le-a

aranjat personal. Mumia, cu excepţia mâinii retezate, a aşezat-o în sarcofagul de hematit din hol. Acesta fusese confecţionat pentru Marele Preot Uni din Teba, şi, după cum ai remarcat poate, este în întregime gravat cu minunate invocaţii către toţi vechii zei ai Egiptului. Restul lucrurilor din mormânt le-a dispus în propria sa cameră, aşa cum ai văzut. Printre ele a aşezat, din motive personale, mâna mumiei. Cred că o consideră ca pe cea mai valoroasă dintre obiectele sale, cu o singură excepţie, poate. Adică rubinul cizelat, pe care el l-a numit „Rubinul cu şapte stele" şi pe care-l păstrează în seiful cel mare, încuiat şi păzit, după cum ştii, de diferite cifruri secrete. Cred că găseşti toate astea cam plicticoase; dar a trebuii să ţi le povestesc, ca să poţi înţelege totul la zi. A trecut multă vreme de la venirea mea cu mumia reginei Tera până când domnul Trelawny să redeschidă discuţia despre ea. Mai fusese de nenumărate ori în Egipt, câteodată cu mine, altădată singur; şi eu făcusem destule drumuri în scopuri personale sau pentru el. Dar în tot acest timp, aproape şaisprezece ani, el n-a abordat o dată măcar acest subiect, în afară de cazurile când, neavând cum, era obligat să facă vreo aluzie la el. Într-o dimineaţă, devreme, a trimis în grabă după mine; pe atunci făceam nişte studii la British Museum şi locuiam în Hart Street. Când am sosit, l-am găsit extrem de agitat. De la moartea nevesti-sii nu-l mai văzusem atât de nervos. Mă luă imediat cu el în cameră. Storurile erau lăsate şi obloanele închise; nici o rază de lumină nu pătrundea înăuntru. Luminile obişnuite din cameră nu erau aprinse, dar erau câteva becuri electrice puternice de cel puţin cincizeci de waţi dispuse de o parte a camerei. Sipetul arăta splendid luminat astfel. De fapt, părea că străluceşte ca şi cum ar fi fost aprins cumva din interior. „Ce zici de asta?" întrebă el. „E ca o bijuterie", răspunsei eu, „ai putea foarte bine să-i spui Sipetul Magic al Vrăjitorului, dacă aşa arată mereu. Pare aproape viu!" „Şi ştii de ce pare aşa?" „Cred că de la

lumină”, zisei cu. „Lumină, desigur”, răspunse el, „dar aici e vorba mai curând de poziţia luminii”. Şi, zicând aceasta, aprinse lumina obişnuită a camerei şi stinse becurile celelalte. Efectul asupra sipetului de piatră fu surprinzător; într-o clipă toată strălucirea lui dispăru. Era încă o piatră frumoasă, cum fusese întotdeauna, dar o piatră şi nimic mai mult. „Ai observat ceva în felul cum sunt aşezate luminile?” întrebă ci. „Nu!” „Sunt aşezate în poziţia celor şapte stele ale Carului Mare, ca şi cele de pe rubin!” Am acceptat ce-mi spunea el, cu destulă convingere. Şi nu ştiu de ce, poate doar fiindcă existau atâtea misterioase asocieri cu mumia şi cu tot ce ţinea de ea încât orice altceva nou în legătură cu ea părea explicabil. Ascultam, pe când Trelawny continua să-mi explice: „Timp de şaisprezece ani n-am încetat o zi să mă gândesc la această întâmplare, sau să încerc să descopăr o legătură cu misterele care ne-au stat în faţă; însă niciodată, până azi noapte, nu mi s-a părut ca am găsit răspunsul Cred că trebuie să-l fi văzut în vis, căci m-am trezit înfierbântat de acest gând. Am sărit din pat hotărât să fac ceva, mai înainte de a şti exact ce anume doream să fac. Şi atunci, deodată, totul mi-a devenit clar. Existau aluzii, în textele de pe pereţii mormântului, la cele şapte stele ale Ursei Mari, care completează Carul; şi în ele nordul este mereu, mereu, pomenit. Aceleaşi simboluri se repetă în legătură cu ceea ce noi am numit Sipetul Magic. Deja am observat spaţiile translucide din piatra cutiei. Îţi aminteşti de textul hieroglific care spunea că piatra nestemată provine dintr-un aerolit şi că şi cutia fusese tăiată tot din acesta. Se putea, gândeam eu, ca lumina celor şapte stele, strălucind în direcţia potrivită, să aibă un efect deosebit asupra cutiei, sau asupra conţinutului ei. Am ridicat storul şi am privit afară. Carul era sus pe cer şi atât constelaţia lui cât şi Steaua Polară erau exact în faţa ferestrei. Am tras măsuţa cu sipetul în lumină şi am întors cutia până când părţile ei translucide au ajuns în faţa

stelelor. Imediat, sipetul a început să strălucească aşa cum l-ai văzut sub lumina becurilor, deşi mai slab. Am mai aşteptat, am mai aşteptat, dar cerul se înnora şi luminile au dispărut. Atunci am instalat fire şi becuri – de care ştii că mă folosesc deseori pentru experienţele mele – şi am încercat să urmăresc efectul luminii electrice. Mi-a luat ceva timp montarea potrivită a becurilor, ca să-mi lumineze exact părţile dorite ale pietrei şi, în momentul când le-am plasat exact, totul a început să strălucească aşa cum ai văzut. Totuşi, nu puteam merge mai departe. Evident că mai vroiam să ştiu ceva. Şi mi-a venit îndată ideea că, dacă lumina poate provoca un asemenea efect, ar trebui să existe în mormânt ceva mijloace care s-o producă; pentru că lumina stelelor nu putea să ajungă până în lăcaşul mumiei. Atunci totul mi se păru că devine clar. Pe masa de hematit, care are o scobitură în tăblie, unde se potriveşte fundul sipetului, am plasat Sipetul Magic; şi am constatat imediat că acele curioase protuberanţe, atât de cu atenţie lucrate în piatră, corespundeau, într-un fel, stelelor din constelaţie. Deci, acestea erau făcute să reţină lumina. Evrika! Am strigat. Tot ce ne trebuie sunt doar nişte becuri. Am încercat să aşez luminile pe sau aproape de protuberanţe. Dar lumina nu influenţa piatra. Atunci am căpătat convingerea că existau în acest scop nişte lămpi speciale. Dacă le-am putea găsi, am face un pas înainte pe drumul soluţionării acestui mister". „Şi lămpile?" întrebai eu. „Unde sunt? Când o să le găsim? Cum o să le cunoaştem când o să le găsim? Ce..." El mă opri imediat: „Fiecare lucru la timpul potrivit, „zise el calm. „Prima dumitale întrebare conţine tot restul. Unde sunt aceste lămpi? Am să-ţi spun: în mormânt!" „În mormânt!" repetai eu surprins. „Bine, dar şi eu şi dumneata am cercetat locul de la un cap la altul; şi nici urmă de vreo lampă. Nimic care să fi rămas acolo când am ieşit afară prima dată; sau a doua oară, cu excepţia cadavrelor arabilor". În timp ce eu vorbeam, el desfăcuse

câteva coli mari de hârtie pe care le adusese din camera sa. Le întinse pe masa cea mare, fixându-le marginile cu cărţi şi alte greutăţi. Le-am recunoscut dintr-o privire; erau copiile făcute cu grijă de el de pe prima transcriere a textelor din mormânt. După ce le pregăti, se întoarse către mine şi-mi spuse încet: „Îţi mai aduci aminte cât ne-am mirat, când am examinat mormântul, de lipsa unui lucru de obicei prezent într-un astfel de mormânt?" „Da! Nu exista nici un serdâb". Serdâb-ul, probabil trebuie să-ţi explic, mi se adresă domnul Corbeck, este un fel de nişă zidită sau săpată în peretele mormântului. Acelea care au fost până azi examinate nu conţin nici o inscripţie, ci doar efigiile morţilor pentru care a fost construit mormântul.

După aceea continuă relatarea:

— Trelawny, când văzu că l-am înţeles, continuă să-mi vorbească stăpânit de vechiul său entuziasm: „Am ajuns la concluzia că un serdâb, unul secret, trebuie să existe. Am fost proşti că nu ne-am gândit mai înainte la asta. Ar fi trebuit să ştim că cel care construise un astfel de mormânt – o femeie care demonstrase în toate atâta simţ al frumosului şi al perfecţiunii şi care finisase fiecare detaliu cu o bogată şi minuţioasă, tipic feminină, preocupare – n-ar fi neglijat această latură arhitecturală. Chiar dacă ea nu ar fi avut, în cadrul ritualului, o semnificaţie proprie, ar fi executat-o ca ornament. Şi alţii o făcuseră, iar ei îi plăcea să execute totul perfect. Şi de aceea poţi să fii sigur că a existat – există – un serdâb; şi că în el, când îl vom descoperi, vom găsi lămpile. Sigur că, dacă am fi ştiut atunci ceea ce ştim azi, sau în orice caz dacă am fi bănuit că există nişte lămpi, ne-am fi gândit la un loc ascuns, o tainiţă. Am de gând să te rog să pleci iar în Egipt; să cercetezi mormântul; să descoperi serdâb-ul şi să aduci aici lămpile". „Şi dacă o să văd că nu există nici un serdâb; sau dacă, dând de el, n-o să găsesc acolo nici o lampă? Atunci?" El zâmbi trist, cu zâmbetul său posomorât, atât de rar văzut la el de ani de zile, când îmi spuse: „Atunci va

trebui să te zbaţi până ai să le găseşti!” „Bine!” zisei eu. El îmi arătă una din coli. „Aici sunt transcripţiile din capelă, de la sud şi de la est. Am mai controlat încă o dată scrierea şi deduc că există şapte locuri, în jurul acestui ungher, unde se găsesc simboluri ale constelaţiei pe care noi o numim Carul şi căreia regina Tera îi recunoştea dreptul de a hotărî asupra vieţii şi destinului său. Le-am examinat cu atenţie şi am observat că toate sunt reprezentări ale grupării de stele care formează constelaţia, aşa cum apare ea pe cer. Din punct de vedere astronomic sunt corecte şi, după cum osia roţilor din spate indică pe cer Steaua Polară, tot aşa acestea indică un singur loc pe perete, unde trebuie să se afle serdâb-ul” „Bravo!” strigai eu, pentru că un asemenea raţionament merita aplauze. El păru încântat şi continuă: „Când ajungi în mormânt, examinează acest loc. Trebuie să existe vreun resort sau vreun mecanism automat care deschide tainiţa. Orice ar fi, nu merge pe dibuite. Ai să-ţi dai seama ce este mai bine de făcut când ai să ajungi la faţa locului”. În săptămâna ce a urmat am plecat în Egipt; şi nu m-am oprit deloc până n-am ajuns din nou la mormânt. Am găsit pe câţiva din vechii noştri însoţitori, aşa că eram bine înzestrat cu ajutoare. Ţara se afla acum în condiţii cu totul diferite decât cu şaisprezece ani în urmă; nu mai era nevoie de trupe sau oameni înarmaţi. M-am căţărat pe faţa stâncii. Nu era nici o greutate, pentru că, în clima aceea ideală, părţile din lemn ale scării nu se deterioraseră. A fost uşor de observat că, în anii care se scurseseră, mai intraseră şi alţi vizitatori în mormânt; şi mi-a tresărit inima când m-am gândit că vreunul din ei ar fi putut, din întâmplare, să descopere locul tăinuit. Ar fi fost într-adevăr o amară deziluzie să aflu că cineva mi-a luat-o înainte şi că drumul meu fusese zadarnic. Amărăciunea am simţit-o atunci când am aprins torţele şi am trecut printre coloanele cu şapte feţe în capela mormântului. Acolo, pe locul exact unde mă aşteptam s-o găsesc, am dat de firida serdâb-ului. Dar

serdâb-ul era gol. Capela însă nu era goală; corpul uscat al unui bărbat în haine arăbeşti zăcea alături, sub firidă, ca şi cum fusese doborât pe loc; am examinat toţi pereţii din jur, ca să văd dacă presupunerea lui Trelawny era corectă şi am descoperit că, în orice poziţie dată a stelelor, cele două stele ale Carului în prelungirea cărora se află Steaua Polară indicau un punct înspre stânga sau înspre sudul deschizăturii serdâb-ului, unde se găsea o singură stea, de aur. Am apăsat pe ea şi ea cedă. Piatra care marcase partea din faţă a serdâb-ului şi care stătea răsturnată pe peretele interior, se mişcă uşor. Examinând mai departe cealaltă latură a firidei, am găsit un loc similar indicat de alte reprezentări ale constelaţiei; acesta era chiar un desen al celor şapte stele, care, fiecare, era lucrată în aur şlefuit. Am apăsat pe rând pe fiecare stea, dar fără rezultat. Atunci mi-a venit ideea că, dacă resortul de deschidere se afla în stânga, cel din dreapta trebuie să fi fost gândit pentru a putea fi apăsate simultan toate stelele de o mână cu şapte degete. Folosindu-mi ambele mâini, am reuşit acest lucru. Cu un ţăcănit puternic, o siluetă din metal păru că sare din apropiere către firida serdâb-ului; piatra pendulă încet înapoi la locul ei şi se închise cu un zgomot sec. Privirea fulgerătoare pe care am putut-o arunca acestei figuri mă înspăimântă. Era la fel cu acel fioros paznic pe care, după istoricul arab Ibn Abd Alhokin, îl pusese regele Saurid Ibn Salhouk, constructorul de piramide, să-i păzească bogăţiile din piramida de vest: o siluetă de marmură, dreaptă, cu o lance în mână şi cu un şarpe încolăcit pe cap. Oricine s-ar fi apropiat, şarpele l-ar fi muşcat, i s-ar fi încolăcit în jurul gâtului şi după ce l-ar fi ucis, s-ar fi întors iar la locul său. Ştiam bine că o astfel de siluetă nu fusese făcută ca o glumă; şi ca s-o înfrunţi nu era o joacă de copii. Arabul care zăcea mort la picioarele mele era dovada a ceea ce se întâmplase. Aşa că am examinat iar pereţii; şi am găsit pe alocuri ciupituri, că şi cum cineva ar fi dat în ei cu un ciocan greu. Deci asta se

întâmplase: hoţul de morminte, mai expert în meserie decât fuseserăm noi şi bănuind existenţa unui serdâb ascuns, a încercat să-l găsească. Lovise din întâmplare resortul; şi declanşase „Trezorierul” răzbunător, aşa cum îl numise istoricul arab. Ceea ce a urmat vorbea de la sine. Am luat o bucată de lemn, şi, stând la o distanţă sigură, am apăsat cu capătul lui pe stea. Imediat uşa de piatră s-a deschis. Figura ascunsă înăuntru a ţâşnit înainte, şi-a repezit lancea, apoi s-a ridicat şi a dispărut. Am socotit că acum puteam să apăs fără teamă pe cele şapte stele; şi aşa am şi făcut. Piatra iar s-a răsucit; şi „Trezorierul” intră fulgerător în bârlogul său ascuns! Am repetat amândouă experienţele de mai multe ori; mereu cu acelaşi rezultat. Mi-ar fi plăcut să examinez mecanismul acestei figuri de o mobilitate atât de primejdioasă; dar nu era posibil fără nişte unelte pe care nu le puteam obţine uşor. Ar fi fost poate nevoie să sap pe o întreagă porţiune de roca. Sper să mă pot întoarce într-o zi, bine utilat şi să fac o încercare. Poate că nu ştii că intrarea într-un serdâb este aproape întotdeauna foarte îngustă; uneori chiar mâna poate fi cu greu introdusă. De la acest serdâb eu am aflat două lucruri. Primul, că lămpile, dacă au existat lămpi acolo, nu puteau fi prea mari; şi al doilea, că ele trebuie să fi avut cumva o legătură cu Hathor, al cărei simbol, şoimul, era cioplit în relief pe un perele interior, într-un pătrat al cărui colţ din dreapta sus forma la rândul lui un pătrat mai mic, colorat în acelaşi purpuriu aprins de pe stelă. Hathor este zeiţa care, în mitologia egipteană, corespunde Afroditei la greci, ca zeitate a frumuseţii şi plăcerii. În mitologia egipteană însă, fiecare zeu are forme multiple; şi Hathor este oarecum legată de ideea reînvierii. Există şapte forme sau variante ale zeiţei; de ce n-ar corespunde ele, într-un fel, celor şapte lămpi? Că au existat şapte lămpi eram convins. Primul hoţ de morminte îşi găsise moartea; cel de-al doilea dăduse peste conţinutul serdâb-ului. Prima tentativă avusese loc în urmă cu câţiva ani; asta o dovedea

starea cadavrului. Pentru cea de a doua tentativă n-aveam nici un indiciu. Ar fi putut avea loc mai de mult sau mai de curând. Dacă totuşi, fuseseră şi alţii în mormânt, era probabil că lămpile să fi fost luate mai de mult. Asta era! Cu atât mai grea va fi căutarea lor. Pentru că lucrul trebuia făcut! Asta s-a petrecut acum aproape trei ani de zile; şi în tot acest timp eu am fost ca arabul acela din O mie şi una de nopţi ce căuta lămpi vechi şi nu pentru a le schimba cu unele noi, ci pentru bani. Nu îndrăzneam să spun ce caut sau să încerc să le descriu; fiindcă aşa ceva mi-ar fi năruit planurile. Aveam însă de la început în minte o vagă idee despre ceea ce trebuia să găsesc. Şi, cu timpul, acest lucru îmi deveni din ce în ce mai clar încât până la urmă puteam să nu nimeresc ceea ce căutam, pentru că ideea formată era total greşită. Dezamăgirile de care am avut parte şi alergătura mea după potcoave de cai morţi ar umple o carte; dar am perseverat. Şi, în sfârşit, cu mai puţin de două luni în urmă, un bătrân negustor din Mossul mi-a arătat o lampă, aşa cum căutam eu. Umblam după ea de un an aproape, având mereu parte numai de dezamăgiri, dar mereu mobilizat, pentru o nouă încercare, de speranţa crescândă că mă găsesc pe drumul cel bun. Nu ştiu cum de m-am putut stăpâni când mi-am dat seama că, în cele din urmă, mă găseam cel puţin aproape de succes. Eram însă dibaci în fineţuri negustoreşti orientale; aşa că amicul meu evreo-arabo-portughez îşi găsise naşul. Am vrut să-i văd toată marfa înainte de a cumpăra; şi, una câte una, mi-a arătat, printre atâtea fleacuri, şapte lămpi diferite. Fiecare din ele se distingea de celelalte; şi fiecare din ele reprezenta o formă a simbolului zeiţei Hathor. Cred că l-am zăpăcit pe imperturbabilul meu prieten brunet cu multitudinea cumpărăturilor; pentru că, urmărind să nu-l las să ghicească ce fel de marfă doream să iau, aproape că i-am golit prăvălia. Până la urmă numai că nu plângea, zicând că l-am ruinat; că nu mai are acum nimic ce vinde. Şi-ar fi smuls părul din cap dacă ar fi ştiut cât i-aş fi dat

până la urmă pentru o parte din marfa socotită de el ca de mai mică valoare. M-am despărţit de o parte din ea, vânzând-o la preţ obişnuit, în drum spre casă. Nu îndrăzneam s-o dau de pomană sau chiar s-o arunc, ca să nu trezesc ceva bănuieli. Ce duceam eu cu mine era cu mult prea preţios ca să risc acum vreo prostie. Am izbutit, pe cât mi-a fost cu putinţă în astfel de locuri, să mă mişc destul de repede; şi am sosit la Londra doar cu lămpile, câteva curiozităţi uşor de purtat şi papirusuri strânse în drumurile mele. Şi acum, domnule Ross, ştii şi dumneata tot ceea ce ştiu şi eu; rămâne la discreţia dumitale, dacă şi cum şi cât îi vei povesti şi domnişoarei Trelawny.

Cum termină, un glas limpede şi tineresc se auzi în spatele nostru:

— Ce este cu domnişoara Trelawny? Iată-mă, sunt aici!

Ne-am întors speriaţi, uitându-ne întrebători unul la celălalt. Margaret stătea în pragul uşii. Nu puteam şti de câtă vreme era acolo, sau cât auzise din poveste.

XIII.

Trezirea din transă.

Primele cuvinte neaşteptate pot întotdeauna să-l facă să tresară pe cel ce le aude; dar când şocul a trecut, atunci raţiunea ascultătorului îşi impune autoritatea şi el se poate pronunţa atât asupra felului, cât şi asupra conţinutului celor auzite. Aşa s-a întâmplat şi acum. Cu mintea alertată, nu mă puteam îndoi acum de sinceritatea următoarei întrebări a lui Margaret.

— Despre ce aţi putut vorbi atâta timp, oameni buni? Cred că domnul Corbeck ţi-a povestit toate aventurile prin care a trecut în căutarea lămpilor. Sper să mi le povestiţi şi mie, într-o zi, domnule Corbeck; dar nu înainte de a se simţi tata mai bine. Sunt sigură că i-ar plăcea să mi le povestească personal; sau să fie de faţă când o să le ascult. Ne aruncă o privire atentă. O, despre asta vorbeaţi când

am intrat? Foarte bine! Am să aştept; dar sper să nu dureze mult. Simt că starea în care continuă să se afle tata mă doboară. Mai adineaori am crezut că-mi cedează nervii; şi m-am hotărât să ies să mă plimb puţin prin Hyde Park. Sunt sigură că o să-mi facă bine. Aş vrea, dacă nu ai nimic împotrivă, domnule Ross, să rămâi dumneata cu tata cât timp lipsesc cu. O să fiu mai liniştită astfel.

M-am ridicat imediat, bucuros că biata fată ieşea măcar pentru o jumătate de ceas la aer. Arăta teribil de obosită şi trasă la faţă. Şi mi se rupea inima privindu-i obrajii palizi. Am intrat în camera bolnavului şi m-am aşezat la locul meu obişnuit. Doamna Grant era la datorie; nu găseam necesar să rămână în cameră mai mult de o persoană, în timpul zilei. Când am intrat eu, ea profită de ocazie să se ducă să mai rezolve câteva probleme de gospodărie. Storurile erau ridicate, dar orientarea spre nord a încăperii mai îmblânzea strălucirea puternică a soarelui de afară.

Am rămas mult timp gândindu-mă la tot ce-mi povestise domnul Corbeck, întreţesând aceste miraculoase întâmplări cu celelalte situaţii stranii care se petrecuseră de la venirea mea în această casă. Câteodată eram înclinat să mă îndoiesc, să mă îndoiesc de tot şi de toţi; să mă îndoiesc chiar şi de realitatea propriilor mele simţuri. Avertismentele experimentalului detectiv stăruiau încă în mintea mea. II redusese pe domnul Corbeck la un mincinos deştept, complice cu domnişoara Trelawny. Cu Margaret! Asta era prea de tot! În faţa unei asemenea afirmaţii toate îndoielile mele se risipeau. De fiecare dată când imaginea ei, numele ei, numai gândul la ea îmi revenea în minte, fiecare întâmplare se individualiza clar, ca un lucru viu. Îmi puneam chezăşie viaţa pentru onestitatea ei!

M-am trezit din reveria care se transformase repede într-un vis de dragoste, tresărind la auzul unui glas care venea dinspre pat. Un glas profund, puternic, de stăpân. Primul sunet mi-a adus în faţa ochilor şi în urechi o

trâmbiţă. Bolnavul se deşteptase şi vorbea!

— Cine eşti dumneata? Ce cauţi aici?

Oricum ne-am fi imaginat, oricare din noi, trezirea sa, eu sunt sigur că nici unul nu s-ar fi aşteptat să-l vadă sculându-se complet conştient şi deplin stăpân pe sine. Am fost atât de surprins, că am răspuns aproape mecanic:

— Mă cheamă Ross. Am stat de veghe alături de dumneavoastră!

El se uită la mine, o clipă surprins şi atunci am putut constata cum obişnuinţa sa de a hotărî singur asupra lucrurilor intra în acţiune:

— De veghe? Lângă mine? Ce vrei să spui? De ce trebuie să fiu supravegheat?

Privirea nu-i căzuse încă asupra bandajului gros de la mână. Continuă pe alt ton, mai puţin agresiv, mai amabil, ca unul care acceptă situaţia:

— Sunteţi medic?

Mi-am dat seama că zâmbeam când i-am răspuns; eliberarea de sub îndelungata povară a grijii pentru viaţa lui începea să se arate:

— Nu, domnule!

— Atunci ce căutaţi aici? Dacă nu sunteţi doctor, ce sunteţi? Tonul devenise din nou poruncitor.

Gândul zboară repede; tot şirul de raţionamente pe care trebuia să se sprijine răspunsul meu îmi năvălea în creier mai înainte ca vorbele să-mi iasă de pe buze. Margaret! Trebuie să mă gândesc la Margaret! Acest om era tatăl ei, care nu ştia nimic despre mine; nici despre faptul că exist. Ar fi fost, fireşte, curios, dacă nu nerăbdător să ştie de ce tocmai eu, dintre atâţia alţii, fusesem acceptat ca prieten de către fiica sa cu ocazia îmbolnăvirii lui. Taţii sunt în mod firesc cam geloşi în materie de opţiune a fiicelor şi, în situaţia mea de îndrăgostit nedeclarat al fetei, nu trebuia să fac nimic care, în final, ar fi putut s-o deranjeze pe ea.

— Sunt avocat. Dar nu în această calitate mă aflu

aici; ci pur şi simplu ca prieten al fiicei dumneavoastră. Probabil însă că ceea ce a determinat-o să mă cheme atunci când a crezut că aţi fost asasinat a fost în primul rând faptul că ştia că sunt avocat. După aceea a avut destulă amabilitate să mă considere un prieten şi să-mi permită să rămân, conform dorinţei dumneavoastră exprese ca cineva să stea de veghe aici.

Domnul Trelawny era, evident, un om care gândea rapid şi vorbea puţin. Mă privi atent în timp ce vorbeam şi ochii săi pătrunzători păreau că-mi citesc gândurile. Spre uşurarea mea, nu mai spuse în acel moment nimic, părând că acceptă vorbele mele pe încredere. Se vedea cât de colo că în mintea lui întrevedea deja motivul pentru care accepta spusele mele, mai mult decât îmi închipuiam eu. Ochii-i aruncară scântei, iar gura avu un tremur involuntar – cu greu l-aş putea numi spasm – care îi dezvăluia satisfacţia. În minte i se succeda un şir întreg de raţionamente. Şi deodată zise:

— A crezut că am fost asasinat! Asta a fost noaptea trecută?

— Nu! Acum patru zile.

Păru surprins. Când vorbise prima oară se aşezase în capul oaselor; acum făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să sară jos. Cu un efort, totuşi, se stăpâni; rezemându-se iar de pernă, spuse calm:

— Povestiţi-mi tot! Tot ce ştiţi! Fiecare amănunt! Nu omiteţi nimic! Dar staţi să încuiem mai întâi uşa! Vreau să ştiu, mai înainte de a vedea pe altcineva, cum stau exact lucrurile.

Cumva ultimele sale cuvinte făcură să-mi tresară inima. „Altcineva!” Deci era evident că pe mine mă accepta ca pe o excepţie. Era un gând reconfortant, dacă ţineam seama de sentimentele mele faţă de fiică. Eram fericit în timp ce mă îndreptam către uşă ca să întorc uşor cheia. Când am revenit, l-am găsit iar ridicat. Îmi spuse:

— Daţi-i drumul!

În consecinţă, i-am relatat fiecare amănunt, chiar pe cel mai neînsemnat de care îmi puteam aduce aminte, din tot ce se întâmplase din clipa venirii mele în casă. Sigur că nu i-am spus nimic despre sentimentele mele pentru Margaret şi n-am vorbit decât despre acele lucruri deja cunoscute şi de el. În legătură cu Corbeck, i-am spus pur şi simplu că adusese înapoi nişte lămpi în căutarea cărora fusese plecat. Apoi am continuat să-i povestesc în întregime despre dispariţia şi redescoperirea lor aici în casă.

El mă ascultă cu o stăpânire de sine care, în asemenea împrejurări, mie mi se păru mai mult decât extraordinară. Nu era nepăsare, fiindcă ochii săi fulgerau şi ardeau uneori, iar degetele puternice ale mâinii sănătoase strângeau cearşaful, trăgându-l şi încreţindu-l pe o suprafaţă mare. Această mişcare a fost şi mai evidentă când i-am povestit despre întoarcerea lui Corbeck şi găsirea lămpilor în budoar. Uneori mai spunea câte ceva, dar numai câteva cuvinte şi asta parcă fără voie, ca un comentariu emoţional. Părţile misterioase ale evenimentelor, care ne încurcaseră pe noi cel mai mult, păreau că nici nu-l interesează; parcă le-ar fi cunoscut. Cel mai mult s-a arătat interesat atunci când i-am spus de împuşcătura lui Daw. Comentariul său murmurat: „Măgar prost!” şi o privire rapidă prin cameră, înspre vitrina lovită, îi subliniară nemulţumirea. Când i-am vorbit despre chinuitoarele nelinişti ale fiicei sale în privinţa lui, despre devotamentul şi grija fără margini, despre afecţiunea duioasă pe care i-a arătat-o, păru extrem de mişcat. Se simţea un fel de surpriză ascunsă în şoapta pronunţată fără voie:

— Margaret! Margaret!

Când mi-am terminat povestirea, ajungând la momentul când domnişoara Trelawny ieşise să-şi facă plimbarea – mă gândeam la ea ca la „domnişoara Trelawny” şi nu ca la „Margaret” acum, în prezenţa tatălui

– a rămas multă vreme tăcut. Poate vreo două-trei minute. Dar mie mi s-au părul interminabile. Şi deodată se întoarse spre mine şi-mi spuse aspru:

— Şi acum povestiţi-mi despre dumneavoastră!

Asta a fost ceva ca o lovitură de graţie; am simţit că roşesc tot. Privirea lui era aţintită asupra mea; era acum calmă şi întrebătoare, dar nu încetase nici o clipă să-mi scruteze adâncul sufletului. Îi zării pe buze chiar o urmă de zâmbet care, deşi îmi mărea încurcătura, îmi dădea totuşi o oarecare senzaţie de uşurare. Mă găseam în faţa unui moment dificil şi numai o deprindere câştigată în timp vorbi în locul meu. L-am privit drept în ochi şi i-am spus:

— Numele meu, după cum ştiţi, este Ross, Malcolm Ross. Sunt de profesie avocat. Am fost numit Consilier Regal în ultimul an de domnie a reginei. În munca mea am reuşit destul de bine!

Spre uşurarea mea, el răspunse:

— Da, ştiu. Întotdeauna am auzit numai lucruri bune despre dumneata! Unde şi când ai cunoscut-o pe Margaret?

— Întâi la Hay's în Belgrave Square, acum zece zile. După aceea am mai întâlnit-o la un picnic pe râu, cu Lady Strathconnell. Am plecat de la Windsor spre Cookham. Mar… Domnişoara Trelawny a mers cu mine în aceeaşi barcă. Obişnuiesc să fac uneori canotaj şi am barca mea la Windsor. Am discutat – natural – despre multe.

— Natural!

Se putea bănui o urmă de sarcasm în tonul său aprobator; dar nu lăsă să-i mai scape nimic altceva care să-i trădeze gândurile. Începui să cred că, deoarece mă găseam în prezenţa unui om tare, aş fi putut să-i demonstrez şi eu ceva din dârzenia mea. Prietenii şi uneori oponenţii mei afirmă că sunt un om tare. În împrejurările de faţă, lipsa sincerităţii totale reprezenta slăbiciune. Aşa că m-am decis să fac faţă dificultăţilor cu care mă înfruntam; fără să uit însă că spusele mele ar fi putut s-o

afecteze pe Margaret în dragostea pe care i-o purta tatălui. Am continuat:

— Stând de vorbă într-un loc, într-un moment şi într-o ambianţă atât de plăcute şi în singurătatea care te invită la destăinuiri, am aruncat o privire fugară în viaţa ei. Acea privire pe care şi-o poate permite s-o arunce unei tinere fete un bărbat de vârsta şi cu experienţa mea!

Chipul tatălui deveni mai grav pe măsură ce vorbeam; dar nu zise nimic. Eram obligat acum să adopt o linie precisă de exprimare şi am continuat stăpânindu-mi pe cât posibil gândurile. Momentul putea fi încărcat, pentru mine, cu riscuri şi cu serioase consecinţe.

— N-am putut să nu văd că în sufletul ei se ghicea un fel de însingurare, care părea pentru ea un lucru firesc. Cred că am înţeles asta; şi eu sunt tot un copil singur. Am îndrăznit s-o încurajez să-mi vorbească deschis; şi am fost destul de fericit când am reuşit. Între noi doi s-a născut un fel de încredere.

Ceva pe chipul tatălui ei mă făcu să adaug în grabă:

— Nimic, domnule, n-a fost pronunţat de ea, după cum vă puteţi imagina, care să nu fi fost corect şi aşa cum se cuvine. Atât mi-a spus, în felul instinctiv al aceluia care doreşte să-şi dezvăluie gândurile mult timp ascunse, că tânjeşte după mai multă apropiere din partea unui tată pe care îl iubeşte; să fie mai legată de el; să aibă mai mult încrederea lui şi să fie mai aproape de cercul cunoştinţelor lui. O, credeţi-mă, domnule, că totul a fost cum trebuie! Tot ce putea spera sau dori inima unui tată. Totul era atât de cinstit. Poate că ea mi-a spus toate acestea pentru că eu eram aproape un străin, pentru care nu existau bariere ridicate înainte împotriva încrederii.

Aici m-am oprit. Îmi era greu să mai continui; şi mă temeam ca, în zelul meu, sa nu stric mai rău lucrurile. Slăbirea tensiunii veni de la el:

— Şi dumneata?

— Domnule, domnişoara Trelawny este foarte

gingaşă şi frumoasă! Este tânără; şi gândul ei este ca şi cristalul! Afecţiunea ei este o bucurie! Eu nu sunt un bărbat bătrân şi sentimentele mele nu le-am dat nimănui până acum: sper că pot spune acest lucru chiar unui părinte!

Fără să vreau mi-am plecat privirea. Când mi-am ridicat-o iar, domnul Trelawny se mai uita încă pătrunzător la mine. Toată bunătatea sufletului său păru că se topise într-un zâmbet, când îmi întinse mâna, spunând:

— Malcolm Ross, am auzit întotdeauna despre dumneata că eşti un gentleman cinstit şi de curaj. Mă bucur că fiica mea are un asemenea prieten! Spune mai departe!

Inima îmi bătu mai tare. Primul pas spre câştigarea tatălui lui Margaret fusese făcut. Pot spune că devenisem ceva mai efuziv în cuvinte şi-n atitudine când continuai. Aşa mă şi simţeam.

— Un lucru câştigăm cu vârsta: să folosim anii noştri cu chibzuinţă! Am acumulat experienţă. Am luptat ca s-o câştig şi am muncit pentru asta toată viaţa. Şi am simţit că e justificat ceea ce fac. Am îndrăznit să-i cer domnişoarei Trelawny să conteze pe mine ca prieten; să-mi dea voie s-o ajut atunci când se va ivi prilejul. Mi-a promis asta. Nici nu mă gândeam că ocazia de a o servi avea să se ivească atât de curând şi în astfel de împrejurări; încă în aceeaşi noapte dumneavoastră aţi fost lovit. În dezolarea şi durerea ei ea a trimis după mine! M-am oprit. El continua să mă privească în timp ce eu am urmat: Când a fost găsită scrisoarea dumneavoastră cu instrucţiuni, i-am oferit serviciile mele. Ea le-a acceptat, după cum ştiţi.

— Şi aceste zile, cum au fost pentru dumneata?

Întrebarea mă surprinse. Era în ea ceva din glasul şi felul de a fi al lui Margaret; ceva ce aducea cu clipele ei de viaţă cele mai frumoase, ceea ce trezi în mine un sentiment de bărbăţie. Mă simţeam acum mult mai sigur de mine când am răspuns:

— Zilele acestea, domnule, în ciuda îngrijorării şi disperării pe care mi le aduceau, în ciuda suferinţelor pe care le provocau fetei pe care am început s-o iubesc din ce în ce mai mult, cu fiecare ceas, zilele acestea au fost cele mai fericite din viaţa mea!

El păstră mult timp tăcerea; atât de mult încât eu, care îl aşteptam cu sufletul la gură să vorbească, începui să mă întreb dacă nu cumva francheţea mea fusese prea mare. În sfârşit el mi se adresă:

— Cred că e greu să vorbeşti în locul altuia. Ar fi trebuii să le audă sărmana ei mamă; inima ei s-ar fi umplut de bucurie! Apoi o umbră se strecură pe chipul său; şi continuă mai grăbit: Dar eşti sigur de asta?

— Îmi cunosc inima, domnule, sau cel puţin aşa cred!

— Nu! Nu! Răspunse el, nu m-am referit la dumneata. Asta e în ordine. Dar mi-ai vorbit de afecţiunea fetei mele pentru mine… Şi totuşi!… Şi totuşi ea a trăit aici, în casa mea, un an de zile… Şi totuşi ţi-a vorbit despre singurătatea ei, despre dezolarea ei. Eu niciodată – mă doare s-o spun, dar ăsta e adevărul – eu niciodată n-am văzut un astfel de semn de afecţiune faţă de mine în tot acest an… Glasul îi tremura tulburat de un val de triste amintiri.

— Atunci, domnule, zisei cu, eu am avut privilegiul să văd mai mult în câteva zile decât dumneavoastră în întreaga ci viaţă!

Cuvintele mele părură să-l trezească dintr-un fel de uitare de sine; şi am înţeles că tot ce-mi spunea mi-o spunea atât cu plăcere cât şi cu surprindere.

— N-am ştiut asta. Am crezut că era indiferentă faţă de mine. Că ceea ce părea să fie o nepăsare faţă de propria-i tinereţe se răzbuna împotriva mea. Că era rece… Pentru mine este o bucurie nespus de mare să ştiu că fiica mamei sale mă iubeşte şi ea!

Fără voie se lăsă să cadă înapoi pe pernă, pierdut în amintiri. Cât trebuie s-o fi iubit pe mama ei! Se referea mai

mult la dragostea copilului mamei, decât la dragostea propriului său copil. Inima mea se deschise toată către el într-un val de simpatie şi de afecţiune. Începeam să înţeleg. Să înţeleg durerea acestor două mari, tăcute şi rezervate fiinţe, care îşi ascundeau pe rând foamea arzătoare de iubire una pentru cealaltă! Nici nu m-a surprins când el, după aceea, murmură ca pentru sine:

— Margaret, copilul meu! Delicată, cuminte, tare, credincioasă şi bravă! Ca şi iubita ei mamă! Ca şi iubita ei mamă!

Şi atunci m-am bucurat din adâncul inimii mele că-i vorbisem deschis.

Apoi domnul Trelawny spuse:

— Patru zile! Pe şaisprezece! Atunci azi suntem în douăzeci iulie!

Am dat afirmativ din cap; el continuă:

— Deci am zăcut în transă timp de patru zile. Nu e pentru prima oară. Am mai căzut o dată în transă în condiţii stranii, timp de trei zile; şi nu bănuisem deloc asta până nu mi s-a spus de timpul scurs. Am să-ţi povestesc într-o zi totul despre acest lucru, dacă te interesează.

Asta mi-a dat fiori de plăcere. Că el, tatăl lui Margaret, gândea că poate să-mi acorde încrederea sa…

Vioiciunea obişnuită şi fermitatea glasului său, în timp ce-mi vorbea, mă treziră:

— E mai bine să mă scol acum. Când vine Margaret, spune-i chiar dumneata că mă simt bine. Asta o s-o ferească de orice şoc. Şi vrei să-i spui lui Corbeck că aş dori să-i vorbesc cât de curând posibil? Vreau să văd lămpile şi să aflu totul în privinţa lor.

Atitudinea lui faţă de mine mă umplea de bucurie. Exista şi latura posibilă a socrului, care m-ar fi trezit şi de pe patul de moarte. Mă grăbii să-i duc la îndeplinire dorinţa; dar, când ajunsei să pun mâna pe clanţa uşii, vocea lui mă strigă:

— Domnule Ross!

Nu-mi plăcea să-l aud spunându-mi „domnule”. După ce aflase despre prietenia mea cu fiica sa, mai bine mi-ar fi spus Malcolm Ross; şi revenirea lui evidentă la formalism nu numai că mă îndureră, dar mă umplu şi de teamă. Trebuia să fie ceva în legătură cu Margaret. Mă gândeam la ea ca la „Margaret”, nu ca la „domnişoara Trelawny”, acum când nu mai exista pericolul s-o pierd. Şi ştiu acum ce simţeam atunci: că eram hotărât să mă bat pentru ea, ca s-o câştig.

M-am întors, ţeapăn, fără să-mi dau seama. Domnul Trelawny, fin cunoscător de oameni, părea să-mi citească gândurile; obrazul său, marcat de o nouă îngrijorare, se destinse când îmi spuse:

— Stai jos o clipă; e mai bine să vorbim acum decât mai târziu. Suntem amândoi bărbaţi şi oameni de lume. Tot ce mi-ai spus despre fata mea este ceva nou pentru mine şi foarte neaşteptat; şi vreau să ştiu exact care este situaţia. Îţi spun că nu am nimic de obiectat; dar ca părinte am obligaţii foarte serioase, care ar putea chiar să se dovedească supărătoare. Eu… Eu…

Părea puţin încurcat, neştiind cum să înceapă şi asta îmi dădu curaj.

— Presupun că trebuie să înţeleg, după câte mi-ai spus despre sentimentele dumitale pentru fata mea că intenţionezi să fii un candidat la mâna ei, mai târziu?

Am răspuns imediat:

— Exact! Hotărât şi neschimbat. Intenţia mea, încă din seara plimbării noastre pe râu, a fost să vă caut, bineînţeles după timpul cuvenit şi să vă întreb dacă îmi permiteţi să-i mărturisesc totul. Evenimentele, însă, m-au obligat să rămân în preajma ei mai curând decât am sperat; dar primul meu gând mi l-am păstrat neschimbat în inimă şi, astfel, el a devenit din ce în ce mai puternic, crescând cu fiecare ceas până în clipa de faţă.

Chipul său părea să se destindă pe măsură ce mă privea; amintirea propriei sale tinereţi pusese fără voie

stăpânire pe el. După un moment de tăcere, îmi spuse:

— Să presupun oare că până acum, Malcolm Ross, n-ai făcut nici o propunere serioasă fiicei mele?

Revenirea la tonul familiar îmi strecură în suflet o minunată emoţie.

— Nu în cuvinte, domnule.

Acest arrière pensée al răspunsului meu mă surprinse, nu atât prin nota sa inevitabilă de umor, cât prin zâmbetul cald şi grav ivit pe faţa bolnavului. O uşoară undă de sarcasm se simţi în observaţia pe care o făcu:

— Nu în cuvinte! Asta-i periculos! S-ar fi putut îndoi de ele, sau chiar să nu le creadă?

Am simţit cum roşesc până la rădăcina părului când am continuat:

— M-a oprit s-o fac un sentiment de discreţie impus de situaţia lipsită de apărare în care ea se găsea; respectul pentru tatăl ei – pe atunci nu vă cunoşteam, domnule, ca persoană, ci doar ca părintele său. Dar chiar dacă aceste bariere n-ar fi existat, n-aş fi avut curajul ca, în faţa atâtor suferinţe şi necazuri, să-i mărturisesc ceea ce simţeam. Domnule Trelawny, vă asigur, pe cuvântul meu de onoare, că fiica dumneavoastră şi cu mine nu suntem până în momentul de faţă, în ceea ce o priveşte, decât prieteni şi nimic mai mult!

Îmi întinse încă o dată mâna, pe care i-o strânsei cu căldură.

Apoi reluă din toată inima:

— Malcolm Ross, sunt mulţumit. Sigur, cred că, până nu vorbesc cu ea şi nu-ţi dau aprobarea mea, n-ai să-i faci fetei mele nici un fel de declaraţie – în cuvinte, adăugă el, cu un zâmbet îngăduitor. Dar chipul îi deveni din nou grav, când continuă: Timpul ne presează; şi eu am de reflectat asupra unor chestiuni atât de urgente şi de stranii, încât nu-mi pot permite să pierd nici o oră. Altfel n-ar trebui să mă gândesc prea curând şi faţă de un atât de proaspăt prieten, la organizarea vieţii fiicei mele şi la fericirea ei

viitoare.

În felul său de a o spune era demnitate şi o oarecare mândrie, care mă impresionară foarte mult.

— Voi respecta dorinţa dumneavoastră, domnule! Zisei cu, mergând să deschid uşa. L-am auzit încuind-o în urma mea.

Când i-am spus domnului Corbeck că domnul Trelawny şi-a revenit, începu să ţopăie de bucurie. Dar se opri deodată şi-mi ceru să fiu atent şi să nu scap, în orice caz, nici o vorbă când se va discuta despre găsirea lămpilor sau despre prima vizită la mormânt. Asta în caz că domnul Trelawny ar vrea să-mi vorbească despre aşa ceva, „cum cred desigur că o va face", adăugă el, cu o privire pe sub sprâncene; ceea ce însemna că bănuia ce purtam în inimă. Am fost de acord, convins că are dreptate. N-am prea înţeles de ce, dar ştiam că domnul Trelawny era un om ciudat. În orice caz, nimeni nu greşeşte dacă se arată reticent. Reticenţa este o calitate pe care un om tare o respectă întotdeauna.

Felul în care ceilalţi din casă reacţionară la vestea însănătoşirii fu foarte diferită. Doamna Grant plânse de emoţie; pe urmă alergă să afle dacă putea ajuta personal cu ceva şi să facă ordine în casă pentru „Domnu' „, cum îi spunea ea întotdeauna. Sora se posomorî: pierdea un caz interesant. Dar dezamăgirea fu numai de moment, căci se bucură că răul trecuse. Era pregătită să alerge la pacient în clipa când avea să fie chemată; dar între timp era ocupată cu închiderea geamantanului.

L-am luat pe sergentul Daw în birou, ca să fim singuri când aveam să-i dau vestea. În ciuda marii sale stăpâniri de sine, a fost surprins când i-am relatat felul în care s-a trezit bolnavul. Iar cu am fost surprins de primele lui cuvinte:

— Şi cum a explicat cel dintâi atac? Când a avut loc cel de al doilea nu era conştient.

Până în clipa aceea, natura atacului care provocase

sosirea mea în aceasta casă nici nu-mi venise în minte; doar atunci când i-am povestit domnului Trelawny diversele evenimente care i-au urmat. Detectivului nu i se păru prea grozav răspunsul meu:

— Ştiţi, nu m-am gândit nici un moment să-l întreb!

Instinctul de profesionist se dovedea destul de puternic la acest poliţist, părând chiar că le întrece pe toate celelalte.

— De aceea sunt atât de puţine cazuri duse la bun sfârşit, zise el, excepţie făcând cele de care se ocupă oamenii noştri. Detectivul dumneavoastră amator nu urmăreşte vânatul până la capăt. Cât despre cetăţeanul de rând, când vede că lucrurile iau o turnură mai bună şi suspansul a dispărut, lasă treaba baltă. E ca răul de mare, adăugă el filosofic după o pauză; în clipa când ai ajuns la mal, nici nu te mai interesează prin ce-ai trecut; te duci la bufet să iei ceva! Ei bine, domnule Ross, mă bucur că acest caz s-a încheiat; pentru că s-a încheiat în ceea ce mă priveşte. Cred că domnul Trelawny ştie ce are de făcut; şi că, acum când este iar bine, o să-şi reia activitatea. Poate, totuşi, n-o să facă nimic. Cum părea să aştepte să se întâmple ceva, dar n-a cerut în nici un fel protecţia poliţiei, gândesc că nu ţine ca noi să ne amestecăm în pedepsirea făptaşului. O să ni se spună oficial, presupun, că a fost un accident sau o criză de somnambulism, sau cam aşa ceva, ca să aibă şi Serviciul Arhivă conştiinţa împăcată; şi cu asta, basta. Cât despre mine, v-o spun cinstit, mă scuteşte de multe. Sincer vorbind, începuse să mă agaseze toată afacerea. Prea multe mistere, care nu sunt specialitatea mea şi care nu mă satisfac nici ca fapte, nici ca mobil. Acum, pot să mă spăl pe mâini şi să mă întorc liniştit la cazurile criminale adevărate. Bineînţeles, domnule, m-aş bucura să ştiu dacă o să faceţi vreodată lumină în afacerea asta. Şi v-aş fi recunoscător dacă o să-mi puteţi spune cândva cum de a fost omul ăsta dat jos din pat când l-a muşcat pisica şi cine s-a folosit de cuţit a doua oară; că

jupân Silvio n-a putut să facă niciodată asta singur. Dar, gata! Ce să mai vorbesc atât! Trebuie să fiu atent şi să mă controlez, altfel o să mă gândesc mereu la lucrul ăsta, când, de fapt, o să fie nevoie să-mi păstrez capul pentru alte probleme!

Când Margaret se înapoie din plimbare, m-am întâlnit cu ea în hol. Era încă palidă şi tristă; mă aşteptam, într-un fel, s-o găsesc mai radioasă după plimbare. Când mă văzu ochii îi străluciră şi mă privi cu atenţie.

— Ai ceva veşti bune pentru mine? Zise ea. Tata e mai bine?

— Da! Cum de te-ai gândit la asta?

— Am citit-o pe faţa dumitale. Trebuie să mă duc la el imediat.

Se grăbi să intre, când am oprit-o.

— Mi-a spus că o să trimită după dumneata de îndată ce se îmbracă.

— A spus el că trimite după mine? Repetă ea uluită. Deci s-a trezit. E conştient! N-am ştiut că şi-a revenit chiar într-atât! O, Malcolm!

Se aşeză pe scaunul cel mai apropiat şi începu să plângă. Şi eu mă simţeam copleşit. Vederea bucuriei şi emoţiei care o stăpâneau, pronunţarea numelui meu în felul cum o făcuse şi într-un asemenea moment, atâtea speranţe ce se năşteau, toate mă amuţiră pur şi simplu. Ea văzu emoţia mea şi păru că înţelege. Îmi întinse mâna. I-am strâns-o şi i-am sărutat-o. Asemenea clipe, norocul îndrăgostiţilor, sunt daruri ale zeilor! Până în momentul acela, deşi ştiam că o iubesc, deşi ştiam că şi ea răspunde afecţiunii mele, nu aveam decât speranţe. Acum, însă, abandonarea mâinii ei într-a mea, căldura cu care răspundea strânsorii mele şi superba lumină plină de iubire din minunaţii săi ochi adânci şi negri, atunci când şi i-a ridicat către mine, vorbeau mai mult decât ar fi sperat şi ar fi dorit cel mai nerăbdător şi mai pretenţios îndrăgostit.

Nu ne-am mai spus nimic; nici nu mai era nevoie. Chiar dacă nu aş fi promis să tac, cuvintele ar fi fost sărace şi incapabile să exprime ceea ce simţeam amândoi. Mână în mână, ca doi copii, am urcat scările şi am aşteptat pe palier până aveam să fim chemaţi de domnul Trelawny.

I-am şoptit la ureche – era mai plăcut decât să-i vorbesc tare şi de la distanţă – cum se deşteptase tatăl ei şi ce spusese; şi tot ceea ce se petrecuse între noi, în afară de discuţia al cărei subiect fusese chiar ea. Imediat se auzi soneria din cameră. Margaret îşi desprinse mâna dintr-a mea şi-mi făcu semn să tac, cu degetul pe buze. Se duse la uşa tatălui său şi ciocăni uşor.

— Intră! Se auzi un glas puternic.

— Eu sunt, tată!

Glasul îi tremura, plin de afecţiune şi de speranţă. Se auzi un pas repede în interiorul camerei; uşa fu deschisă larg în grabă şi într-o clipă Margaret, care ţâşnise înăuntru, fu cuprinsă de braţele părintelui său. Puţine cuvinte se auziră; doar câteva frânturi de frază.

— Tată! Dragul meu, dragul meu tată!

— Copilul meu! Margaret! Draga mea! Copilul meu drag!

— O, tată, tată! În sfârşit! În sfârşit!

Aici, tatăl şi fiica intrară amândoi înăuntru şi uşa se închise.

XIV.

Semnul din naştere.

Aşteptând să fiu chemat de domnul Trelawny, căci ştiam că aşa va fi, timpul trecea greu şi mă făcea parcă să mă simt singur. După primele clipe de fericită emoţie, provocate de bucuria lui Margaret, mă simţeam oarecum uitat şi părăsit; pentru scurtă vreme egoismul îndrăgostitului pusese stăpânire pe mine. Ultimele cuvinte ale lui Margaret, în timp ce uşa se închidea în urma lor, îmi ofereau cheia întregii situaţii, aşa cum fusese şi cum era

ea. Aceşti doi oameni mândri şi curajoşi, deşi tată şi fiică, ajunseseră să se cunoască abia acum, când fata crescuse mare. Margaret făcea parte dintre cei care se maturizează repede.

La început, mândria şi tăria de caracter a amândurora cu corolarul lor, rezerva, ridicase o barieră între ei. Ulterior, fiecare respectase prea mult reticenţele celuilalt; şi dezacordul devenise obişnuinţă. Astfel că aceste două inimi iubitoare, fiecare dorindu-şi afecţiunea celeilalte, au fost ţinute la distanţă. Dar acum totul era bine şi, în adâncul inimii mele, mă bucuram că Margaret era fericită. Pe când cugetam asupra acestor lucruri şi visam, uşa se deschise şi domnul Trelawny îmi făcu semn să intru:

— Vino, domnule Ross, zise el cu cordialitate, dar oarecum formal, ceea ce mă cam sperie.

Intrai în cameră, iar el închise uşa. Îmi întinse mâna şi eu i-o oferii pe a mea. Şi nu-i dădu drumul până nu mă conduse către fiica sa. Margaret se uită la mine, la el şi apoi din nou la mine, plecându-şi privirea. Când am ajuns lângă ea, domnul Trelawny îmi dădu drumul la mână şi, privind-o pe fată drept în ochi, zise:

— Dacă lucrurile stau aşa cum le văd eu, nu va trebui să avem nici un secret între noi. Malcolm Ross cunoaşte de pe acum atâtea despre problemele mele, încât eu socot că el ori va trebui să lase lucrurile aşa cum sunt şi să se retragă în tăcere, ori va trebui să cunoască încă şi mai mult. Margaret, vrei să-i arăţi domnului Ross încheietura mâinii?

Zării în ochii ei o privire rugătoare; dar, chiar şi aşa, fata părea hotărâtă. Fără să spună o vorbă, îşi ridică mâna dreaptă, în aşa fel încât brăţara cu aripi desfăcute care îi acoperea încheietura să alunece spre cot şi să i-o descopere. Atunci un fior de gheaţă trecu prin mine.

Pe mâna ei văzui o linie subţire, o crestătură cu pete roşii ca nişte picături de sânge.

Ea stătea acolo, icoană adevărată a unei mândrii liniştite.

O şi ce minunată era! Peste toată gingăşia ei, peste toată demnitatea şi peste întreaga renunţare de înaltă nobleţe sufletească la propria ei persoană, lucruri pe care i le ştiam, dar care niciodată nu se manifestaseră mai puternic ca atunci, peste tot focul ce părea să lumineze din adâncul ochilor săi până în adâncul sufletului meu, mândria ei ardea ca un rug uriaş. Mândria care este izvor de credinţă şi puritate; mândria unei adevărate regine din vremuri de demult, când a fi rege însemna să fii cel dintâi şi cel mai mare şi cel mai brav în totul şi în toate! Şi, cum am rămas aşa câteva momente, glasul profund şi grav al tatălui ei păru că sună în auzul meu ca o provocare.

— Şi acum ce mai spui?

Răspunsul meu a fost unul fără cuvinte. Am luat mâna dreaptă a lui Margaret, pe când ea şi-o lăsă în jos; şi, ţinând-o strâns, am împins cu cealaltă, înapoi, brăţara de aur; m-am aplecat şi i-am sărutai încheietura. Privind-o după aceea în ochi, fără să-i dau drumul la mână, i-am citit pe faţă bucuria pe care am trăit-o întotdeauna ori de câte ori mi-am imaginat raiul. Apoi m-am întors înspre tatăl ci.

— Acesta este răspunsul, domnule!

Obrazul său puternic era grav şi blând. El nu spuse decât un singur cuvânt când îşi aşeză mâna pe mâinile noastre strânse, în timp ce se apleca să-şi sărute fata:

— Bine!

Furăm întrerupţi de o bătaie în uşă. Drept răspuns la un „Intră!” nervos din partea domnului Trelawny, apăru domnul Corbeck. Când ne văzu pe toţi, vru să se retragă; dar, într-o clipă, domnul Trelawny sări şi-l trase înăuntru. Strângându-i amândouă mâinile, părea că devenise un alt om… Tot entuziasmul său din tinereţe, despre care ne vorbise odată domnul Corbeck, îl cuprinsese acum pe neaşteptate.

— Aşadar, ai găsit lămpile! Exclamă el, strigând

aproape. Prin urmare raţionamentul meu a fost exact. Hai în bibliotecă, unde o să fim numai noi, să-mi povesteşti tot! Şi, Ross, mi se adresă el mie, nu vrei să fii bun să-mi aduci cheia de la seif, ca să văd şi eu lămpile?

Apoi, toţi trei, fata ţinându-şi afectuos tatăl de braţ, intrară în bibliotecă, în timp ce eu mă grăbii către Chancery Lane.

Când fui înapoi cu cheia, i-am găsit încă discutând; dar mai era cu ei şi doctorul Winchester, care venise imediat după plecarea mea. Domnul Trelawny, fiind informat de către Margaret despre atenta şi bunătatea acestuia, cum, în marea tensiune provocată de întreaga întâmplare, îi respectase dorinţa exprimată în scris, îl rugă să rămână şi să fie de faţă la discuţie.

— Are să vă intereseze, poate, zise el, să aflaţi şi ultima parte a povestirii.

Masa de seară am luat-o ceva mai devreme împreună; am mai rămas puţin şi apoi domnul Trelawny spuse:

— Acum cred că ar fi bine să ne despărţim şi să mergem liniştiţi cât mai curând la culcare. Mâine vom avea multe de vorbii; şi în noaptea asta vreau să-mi limpezesc gândurile.

Doctorul Winchester se retrase şi, prevenitor, înţelegând momentul, îl luă cu el şi pe domnul Corbeck, lăsându-mă pe mine în urmă. După ce aceştia plecară, domnul Trelawny mi se adresă:

— Cred că ar fi bine şi pentru dumneata să te duci în noaptea asta acasă. Vreau să rămân singur cu fata mea; am multe lucruri pe care doresc să le discut cu ea şi numai cu ea. Poate că, mâine chiar, va fi posibil să ţi le spun şi dumitale; dar până atunci cred că ne va fi mai uşor la amândoi să rămânem singuri în casă.

Am înţeles şi am fost de acord cu dorinţa lui; dar experienţa trăită în ultimele câteva zile mă obseda încă puternic, aşa că spusei cu o oarecare ezitare în glas:

— Dar n-ar fi oare riscant? Dacă aţi şti cum am…

Spre surprinderea mea, Margaret mă întrerupse:

— Nici o primejdie, Malcolm. Am să fiu eu cu tata!

Vorbind, se agăţă de el cu un aer proiector. N-am mai spus nimic şi m-am ridicat îndată să plec. Domnul Trelawny îmi spuse cu însufleţire:

— Vino cât poţi de devreme, Ross, te rog. Vino să luăm gustarea de dimineaţă împreună. După aceea vreau să stăm de vorbă amândoi…

A ieşit liniştit din cameră, lăsându-ne singuri. Margaret mi-a întins amândouă mâinile, pe care i le-am sărutat, apoi am tras-o spre mine şi… Buzele noastre s-au întâlnit pentru prima oară.

N-am dormit prea mult în noaptea aceea. Fericirea pe de o parte şi îngrijorarea pe de alta mi-au gonit somnul. Dar, dacă aveam griji şi nelinişti, aveam în schimb şi o fericire fără egal în viaţa mea – c um nu aveam să mai cunosc vreodată. Noaptea trecu atât de repede, că zorile păreau să dea năvală peste mine, nu să se furişeze cum le e obiceiul.

Înainte de ora nouă eram la Kensington. Toată îngrijorarea mea se risipi ca un nor când o văzui pe Margaret şi-mi dădui seama că toată paloarea din obrajii ei dispăruse, făcând loc frumoasei îmbujorări pe care i-o ştiam de mult. Îmi spuse că tatăl ei dormise bine şi că avea să vină îndată.

— Cred totuşi, îmi şopti ea, că dragul şi îngânduratul meu tată întârzie intenţionat, ca să mă lase să te întâlnesc eu întâi şi singură!

După gustare, domnul Trelawny ne conduse în birou, adresându-mi-se pe când intram:

— I-am cerut şi lui Margaret să vină.

Cum ne instalarăm, el ne spuse cu un aer grav:

— Ziceam aseară că s-ar putea să avem să ne spunem câte ceva unul altuia. Cred că ţi-ai închipuit că mă refeream la un lucru în legătură cu dumneata şi Margaret.

Nu?

— Da, aşa am crezut.

— Foarte bine, băiatul meu. Margaret şi cu mine am discutat despre tot şi-i cunosc acum intenţiile.

Îmi întinse mâna. După ce i-o strânsei cu căldură şi o sărutai pe Margaret, care îşi apropiase scaunul de al meu ca să ne putem ţine de mână în timp ce ascultam, el continuă, dar cu o oarecare ezitare – n-aş fi putut-o numi nervozitate – care era ceva nou pentru mine:

— Ştii destul de multe despre cum am umblat cu după această mumie şi după toate lucrurile ei; şi pot să spun că ai şi înţeles o mare parte din teoriile mele. Dar pe astea am să ţi le explic eu mai târziu, mai cuprinzător şi mai exact, dacă o să fie nevoie. Lucrul în legătură cu care vreau să mă sfătuiesc eu cu dumneata este acesta: Margaret şi cu mine nu cădem de acord asupra unui punct. Sunt pe cale să fac o experienţă; o experienţă ce va încununa douăzeci de ani de activitate, de primejdii şi de muncă pe care i le-am dedicat. Prin ea vom putea afla lucruri care au fost ascunse vreme de secole ochilor şi cunoaşterii oamenilor; zeci de secole. Nu vreau ca fiica mea să fie de faţă; deoarece nu vreau să mă mint singur, că n-ar exista în asta nici o primejdie – o mare primejdie şi de un fel necunoscut. Eu, oricum, am mai trecut prin primejdii foarte mari, neştiute până azi şi, împreună cu mine, bravul om de ştiinţa care m-a ajutat. Eu, în ceea ce mă priveşte, vreau să-mi asum orice risc. Pentru că ştiinţa, istoria şi filosofia ar avea de câştigat; şi vom putea să întoarcem încă o pagină din cartea unei înţelepciuni necunoscute în aceşti ani prozaici. Dar nu vreau ca şi fiica mea să rişte aceleaşi pericole. Fiinţa ei tânără şi luminoasă îmi este mult mai preţioasă ca să accept cu uşurinţă un astfel de risc, mai ales acum, când ea se află în pragul unei noi fericiri. Nu vreau ca viaţa ei să fie primejduită, aşa cum a fost cea a mamei sale.

Se pierdu pentru un moment, şi-şi acoperi ochii cu

mâinile. Într-o clipă Margaret fu lângă el, îl îmbrăţişă şi îl sărută liniştindu-l cu vorbe pline de afecţiune. Apoi, ridicându-se în picioare, cu o mână pe capul lui, zise:

— Tată, mama nu ţi-a cerut să rămâi lângă ea, nici chiar atunci când ai vrut să pleci în călătoria aceea plină de primejdii ascunse, în Egipt; deşi această ţară era pe vremea aceea tulburată de la un cap la altul de războaie şi de toate primejdiile care le-au urmat. Mi-ai povestit cum ea ţi-a dat libertatea să pleci, aşa cum o doreai; că ea bănuia pericolele ce te-ar fi aşteptat şi că se temea pentru tine, o dovedeşte acest lucru! Ridică braţul cu semnul care părea că sângerează, de la încheietura mâinii. Şi acum fiica mamei va face la fel cum a făcut şi mama ei. Apoi se întoarse către mine: Malcolm, tu ştii că te iubesc. Însă dragostea înseamnă încredere; şi tu trebuie să ai încredere în mine, atât la bine cât şi la rău. Tu şi cu mine trebuie să fim alături de tata în ceasul acesta de pericol necunoscut. Împreună îl vom depăşi; sau împreună vom fi învinşi; împreună vom muri. Aceasta este dorinţa mea. Prima dorinţă exprimată faţă de cel care îmi va fi soţ. Nu crezi că eu, ca fiică, am dreptate? Spune-i tatălui meu ce crezi.

Parcă era o regină vorbind supuşilor. Dragostea mea pentru ea creştea tot mai mult. M-am ridicat în picioare alături de ea, i-am luat mâna şi am spus:

— Domnule Trelawny, în privinţa aceasta, eu şi Margaret gândim la fel.

El ne prinse pe amândoi de mâini şi ni le ţinu strâns. Şi îndată ne vorbi cu adâncă emoţie:

— La fel ar fi făcut şi mama ei.

Domnul Corbeck şi doctorul Winchester veniră exact la ora fixată şi ne întâlnirăm în bibliotecă. În ciuda stării mele de euforie, simţeam că întâlnirea noastră avea să fie un moment solemn. Pentru că nu puteam uita nici o clipă evenimentele stranii care avuseseră loc; şi gândul la alte lucruri ciudate care puteau să mai fie, îl simţeam ca pe un nor ce ne apăsa pe toţi. Din atitudinea gravă a tovarăşilor

mei, ghiceam că fiecare este stăpânit de acelaşi gând.

Instinctiv ne-am strâns scaunele în jurul domnului Trelawny, care ocupase marele fotoliu de lângă fereastră; Margaret stătea în dreapta lui, iar eu lângă ea. Domnul Corbeck, în stânga, cu doctorul Winchester de partea cealaltă. După câteva clipe de tăcere, domnul Trelawny se adresă domnului Corbeck:

— I-ai povestit doctorului Winchester totul la zi, aşa cum ne-am înţeles?

— Da, răspunse el.

Şi domnul Trelawny continuă:

— Iar eu i-am spus lui Margaret tot ceea ce ştim noi. Apoi, întorcându-se către doctor, îl întrebă: Trebuie să înţeleg că şi dumneata, care cunoşti acum tot ceea ce ştim noi, cei ce am urmărit ani de zile această problemă, doreşti să iei parte la experienţa pe care sper s-o realizăm?

Răspunsul veni direct şi fără echivoc:

— Bineînţeles! Cum altfel? Când problema aceasta a fost nouă pentru mine, m-am oferit să merg până la capăt. Acum, când prezintă un interes atât de deosebit, nu aş renunţa la ea pentru nimic în lume. Fiţi liniştit, domnule Trelawny. Sunt un om de ştiinţă şi un cercetător al fenomenelor vieţii. N-am pe nimeni care să depindă de mine, sau care să-mi aparţină. Sunt cu totul singur şi liber să fac ce vreau cu persoana mea – inclusiv cu viaţa mea.

Domnul Trelawny se înclină grav şi, întorcându-se către domnul Corbeck, zise:

— Bătrânul meu prieten, îţi cunosc ideile de foarte mulţi ani, aşa că nu am nevoie să te întreb nimic. Cât despre Margaret şi Malcolm Ross, ei mi-au mărturisit deja gândurile lor, într-un mod care exclude orice fel de îndoieli.

Făcu o mică pauză, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună ordine în gânduri şi-n vorbe; apoi începu să-şi expună punctul de vedere şi intenţiile. Vorbea cu multă atenţie, părând să nu uite nici un moment că unii din noi, cei care

îl ascultam, nu cunoşteam adevăratele rădăcini şi adevărata natură a problemei în cauză, pe care încerca să ni le explice:

— Experimentul pe care îl avem de făcut este acela de a încerca să aflăm despre existenţa reală a unei forţe sau a unui adevăr în magia veche. Nu pot exista condiţii mai favorabile pentru acest test; şi dorinţa mea este să fac tot posibilul ca acest mai vechi plan al meu să devină realitate. Că există o asemenea forţă, eu sunt ferm convins. S-ar putea ca în zilele noastre să nu fie posibilă crearea, sau punerea la cale, sau organizarea unei asemenea forţe; dar sunt convins că, dacă în vremuri vechi o asemenea forţă a existat, atunci n-ar fi imposibil ca ea, într-un fel oarecare, să fi supravieţuit. La urma urmelor Biblia nu este un mit; şi noi citim acolo că soarele s-a oprit în loc la porunca unui om şi că un măgar – nu un om – a vorbit. Şi dacă Vrăjitoarea din Endor a putut să aducă înaintea lui Saul spiritul lui Samuel, de ce să nu fi putut exista şi alţii, înzestraţi cu puteri asemănătoare; şi de ce n-ar putea supravieţui vreunul din aceştia? Într-adevăr, în Cartea lui Samuel ni se spune că Vrăjitoarea din Endor era doar una din cei mulţi şi faptul că Saul a consultat-o pe ea a fost doar o întâmplare. El căuta numai pe unul din aceia mulţi pe care îi alungase din Israel; „pe toţi cei ce aveau Spirite familiare şi pe Magicieni”. Regina Tera a Egiptului, care a domnit cu aproape două mii de ani înaintea lui Saul, poseda un Familiar şi era şi Magiciană. Vă amintiţi cum preoţii din vremea ei şi chiar cei de după ea, au încercat să-i şteargă numele de pe faţa pământului şi să pună un blestem chiar pe uşa mormântului său, în aşa fel încât nimeni să nu mai poată da de numele ei pierdui? Da, da şi au reuşit atât de bine că nici Maneton, istoricul faraonilor Egiptului, care a scris în secolul al X-lea înainte de Cristos, în ciuda tuturor cunoştinţelor preoţilor existenţi cu patru mii de ani înaintea sa şi cu toate posibilităţile de acces la orice documente existente pe atunci, nu i-a putut

descoperi numele. Nu i-a trecut nimănui prin gând, făcând legătura cu ultimele întâmplări, cine sau ce a fost Familiarul ei?

Fu întrerupt de doctorul Winchester care, izbindu-şi cu zgomot palmele, exclamă:

— O pisică! Pisica mumificată! Am ştiut-o.

Domnul Trelawny îi zâmbi.

— Aşa este! Există toate semnele că Familiarul Reginei Magiciene a fost o pisică, mumificată împreună cu ea şi care nu numai că a fost aşezată în acelaşi mormânt, ba chiar a fost pusă în sarcofagul reginei. Ea a fost aceea care m-a muşcat de mână şi mi-a provocat tăietura cu ghearele ei ascuţite.

Tăcu. Iar comentariul lui Margaret fu unul copilăresc:

— Aşa că săracul meu Silvio este achitat. Îmi pare bine!

Tatăl ei o mângâie pe cap şi continuă:

— Această femeie pare să fi fost înzestrată cu extraordinarul dar de a vedea în viitor. De a vedea departe, mult dincolo de veacul ei şi de filosofia vremii în care trăia. Pare să fi cunoscut slăbiciunile propriei sale religii şi chiar să fi fost pregătită pentru propria-i reapariţie într-o altă lume. Toate aspiraţiile ei ţinteau către nord, punctul busolei sale, de unde vin adierile răcoroase şi tonifiante care fac din viaţă o bucurie. De la început privirea ei pare să fi fost atrasă de cele şapte stele ale Carului Mare, pentru că, după cum se pomeneşte în hieroglifele din mormânt, la naşterea sa a căzut un mare aerolit, din miezul căruia s-a scos acea Piatră cu Şapte Stele, pe care ea o considera talismanul vieţii sale. Se pare că aceasta i-a influenţat atât de mult destinul, încât toate gândurile şi toate preocupările sale gravitau în jurul acestei pietre. Sipetul Magic, atât de minunat cioplit în şapte feţe, provenea – aflăm din aceleaşi surse – din acest aerolit. Pentru ea, şapte era un număr magic; şi nu e de mirare. Cu

şapte degete la o mână şi tot cu şapte la un picior. Cu un talisman dintr-un rubin excepţional, cu şapte stele gravate în aceeaşi poziţie ca şi constelaţia care i-a prezidat naşterea, fiecare stea având şapte colţuri – o minune a naturii în fond – ar fi fost nefiresc ca ea să nu se fi simţit atrasă de el. Ba mai mult, Tera fusese născută, aşa cum am aflat de pe stela din mormântul ei, în a şaptea lună a anului – luna care începe cu revărsarea Nilului. Această lună stă sub semnul lui Hathor, zeiţa casei sale, a Antefilor din dinastia tebană – zeiţa care sub diferite înfăţişări simbolizează frumuseţea, plăcerea şi revenirea la viaţă. Şi iar, în această a şaptea lună – care, după astronomia egipteană de mai târziu, începe la 28 octombrie şi ţine până la 27 noiembrie – în ziua a şaptea, cele două stele ale Carului Mare care sunt orientate spre Steaua Polară se înalţă deasupra orizontului Tebei. Şi astfel, toate aceste fapte şi lucruri sunt grupate, în chip extraordinar şi ciudat, în viaţa acestei femei. Numărul şapte; Steaua Polară cu constelaţia celor şapte stele; Zeiţa lunii în care se născuse, Hathor, care era propria ei zeiţă şi zeiţa familiei Antefilor din dinastia tebană, al cărei simbol regal era şi ale cărei şapte înfăţişări stăpâneau iubirea, bucuriile lumii şi revenirea la viaţă. Dacă a existat vreodată un loc pentru magie, pentru puterea simbolismului dus până la practici mistice, pentru credinţa într-un spirit finit, într-o epocă în care oamenii nu l-au cunoscut pe Dumnezeul cel Adevărat, acesta este locul. Şi, iarăşi, să nu uitaţi că această femeie poseda toate cunoştinţele vremii sale. Avusese grijă de asta înţeleptul şi prevăzătorul său tată, ştiind că numai prin propria-i înţelepciune ca avea până la urmă să învingă intrigile clerului. Gândiţi-vă că în vechiul Egipt ştiinţa astronomiei a luat naştere şi a ajuns la un nivel extraordinar; şi că, în evoluţia ei, astronomiei i-a urmat astrologia. Şi nu este imposibil ca, mai târziu, când cunoştinţele noastre asupra fenomenului luminos se vor lărgi, să ajungem să descoperim că astrologia are o bază

ştiinţifică. Valul următor al gândirii noastre ştiinţifice se va ocupa probabil şi cu aşa ceva. Şi acum trebuie să vă atrag atenţia asupra unui lucru deosebit. Să ţineţi minte că vechii egipteni posedau cunoştinţe pe care azi, cu toate avantajele secolului în care trăim, noi le ignorăm complet. Acustica, de exemplu, o ştiinţă exactă a constructorilor templelor din Karnak şi Luxor şi ai piramidelor este azi un mister pentru Bell, Kelvin, Edison şi Marconi. În plus, toţi aceşti constructori de minunăţii cunoşteau probabil unele procedee practice de a se folosi şi de alte forţe, printre care cea a luminii, la care azi noi nici măcar nu visăm. Dar despre asta am să vă vorbesc mai târziu. Acest Sipet Magic al reginei Tera este, probabil, mai mult decât bănuim, o cutie fermecată. Se poate – şi cred că e aşa – să cuprindă forţe despre care noi nu ştim nimic. Nu putem să-l deschidem; probabil că e închis pe dinăuntru. Dar cum a fost închis? Este o casetă din piatră tare, uimitor de rezistentă, mai curând o piatră preţioasă decât o marmură obişnuită; cu un capac tot atât de solid; dar şi tot atât de fin lucrat, încât nici cea mai perfecţionată unealtă din ziua de azi nu se poate introduce în închizătura ei. Cum a fost făcut în mod atât de desăvârşit acest lucru? Cum a fost găsită această piatră, care să aibă nişte zone translucide, şapte la număr şi dispuse în forma constelaţiei? Cum se întâmplă şi care e cauza că străluceşte din interior, atunci când asupra ei cade lumina stelelor? De ce, atunci când fixăm lămpile în aceeaşi poziţie ca şi stelele, lumina din sipet devine mai puternică? Şi totuşi, cutia nu reacţionează defel la lumina obişnuită, oricât ar fi ea de intensă. Eu vă spun că în acest sipet se ascunde un secret ştiinţific extraordinar… O să vedem că, într-un fel, lumina va putea să-l deschidă; şi o va face, fie cu ajutorul vreunei substanţe deosebit de sensibile la acţiunea ei, fie prin folosirea unor forţe de mari proporţii. Oricum, sper ca, în marea noastră ignoranţă, să nu greşim şi să-i stricăm mecanismul; şi să lipsim astfel ştiinţa zilelor noastre de o lecţie ce ni se

oferă, ca prin minune, după aproape cinci mii de ani. Pe de altă parte, s-ar putea, iar, ca în această cutie să stea ascunse secrete care ne vor lumina, în bine sau în rău, calea spre cunoaştere. Noi ştim, atât din mărturiile care ne-au rămas, cât şi din deducţii, că egiptenii au studiat proprietăţile ierburilor şi mineralelor, în scopuri magice – magie albă dar şi magie neagră. Ştim că unii vrăjitori din vechime puteau provoca în somn vise de orice fel, după dorinţă. Că acest lucru era obţinut mai ales prin hipnotism, o altă artă sau ştiinţă a bătrânului Nil, eu nu am nici o îndoială. Ba chiar trebuie să fi stăpânit şi folosirea drogurilor; lucru care depăşeşte cu mult cunoştinţele noastre. Cu farmacopeea noastră noi putem, până la un anume punct, să provocăm vise. Putem să facem chiar o diferenţiere între bine şi rău – vise plăcute, sau vise neplăcute şi chiar chinuitoare. Dar aceşti vechi vraci par să fi fost capabili să provoace, după bunul lor plac, orice formă sau orice culoare de vis; puteau sugera, după dorinţă, orice gest, orice gând. În acest sipet, pe care l-aţi văzut aici, poate să existe un întreg arsenal de vise. Şi, într-adevăr, unele din aceste forţe, care se găsesc aici înăuntru, poate că au şi fost folosite în casa mea.

Doctorul Winchester îl întrerupse din nou.

— Dar dacă au fost folosite în cazul dumneavoastră unele din aceste forţe aflate aici, ce a putut să le declanşeze la timpul potrivit şi cum? În afară de asta, dumneavoastră şi domnul Corbeck aţi mai căzut o dată, mai de mult, într-o transă de trei zile întregi, atunci când v-aţi aflat pentru a doua oară în mormântul reginei. Şi în momentul acela, aşa cum am reţinut din povestirea domnului Corbeck, sipetul nu se afla în mormânt, ci doar mumia. Sigur că, în aceste amândouă cazuri, trebuie să fi existat o inteligenţă activă, trează, care dispunea de o anumită forţă.

Răspunsul domnului Trelawny fu la fel de precis:

— A existat o inteligenţă trează. Sunt convins de asta

şi ea s-a folosit de o putere care nu i-a lipsit niciodată. Cred că, în ambele cazuri, forţa utilizată a fost hipnotismul.

— Şi unde se află această forţă? Cum priviţi dumneavoastră această problemă?

Vocea doctorului Winchester vibra intens de emoţie, pe când se apleca înainte, respirând puternic, cu privirea înflăcărată. Domnul Trelawny răspunse grav:

— În mumia reginei Tera! Ajungem imediat şi la aceasta. Poate că ar fi bine să mai aşteptăm puţin până vă mai lămuresc. Ceea ce ştiu e că pregătirea acestui sipet a fost făcută pentru o ocazie specială; ca, de altfel, toate pregătirile efectuate în acest mormânt şi în tot ceea ce ţine de el. Regina Tera nu trebuia să se ferească de scorpioni şi de şerpi într-un mormânt de piatră, tăiat într-o bucată de stâncă verticală, la o sută de picioare deasupra văii şi la cincizeci sub vârf. Măsurile ei de siguranţa au fost luate împotriva unor mâini profanatoare; împotriva invidiei şi urii preoţilor, care, dacă i-ar fi cunoscut scopul real, ar fi încercat să i-l zădărnicească. În ceea ce o privea, ea şi-a pregătit totul pentru clipa revenirii sale la viaţă, indiferent când avea să se întâmple aceasta. După picturile simbolice din mormânt, am convingerea că exista o mare diferenţă între credinţa ei în reînvierea cărnii şi credinţele timpului. E neîndoios lucru că acesta a fost şi motivul care a stârnit ura preoţilor şi le-a furnizat pretextul ca să distrugă orice semne ce ar fi reamintit, în prezent sau în viitor, de existenţa cuiva care le batjocorise teoriile şi le hulise zeii. Tot ce-i trebuia ei, atât pentru realizarea revenirii sale la viaţă, cât şi pentru ce avea să mai urmeze, era cuprins aici, în aceste încăperi săpate în stâncă şi aproape ermetic sigilate. În marele sarcofag care, după cum ştiţi, e de dimensiuni cu totul neobişnuite chiar pentru faraoni, se găsea şi mumia Familiarului său, pisica, un animal care, judecând după mărime, cred că era un soi de felină sălbatică. În mormânt, tot într-un recipient rezistent, se

găseau vasele canope, care în mod obişnuit trebuie să conţină organele interne, îmbălsămate separat, dar care în cazul nostru nu conţineau nimic. Deci, cred eu, avem aici de a face cu o abatere de la sistemul obişnuit de îmbălsămare; că, deci, organele interne fuseseră reintroduse în corp, fiecare la locul său – dacă chiar au fost scoase vreodată. Dacă această presupunere este adevărată, atunci o să vedem că reginei nu i-a fost extras nici creierul, conform ritualului; sau, dacă a fost, atunci i l-au pus cu grijă la loc şi nu l-au lăsat afară îmbălsămat separat. În sfârşit, în sarcofag a fost aşezat Sipetul Magic, pe care se odihneau picioarele reginei. Reţineţi, de asemenea, grija pentru păstrarea controlului asupra elementelor naturii; conform credinţei sale, mâna nebandajată controla aerul, iar strania bijuterie cu cele şapte stele strălucitoare controla focul. Semnele simbolice de pe tălpile picioarelor aveau putere asupra pământului şi apei. Despre rubinul înstelat veţi afla mai târziu; dar, fiindcă vorbim şi de sarcofag, reţineţi cum a apărat ea secretul împotriva oricăror profanatori de morminte. Nimeni n-ar fi putut deschide Sipetul Magic fără ajutorul lămpilor; căci acum ştim că lumina obişnuită nu are nici un efect asupra lui. Marele capac al sarcofagului nu era fixat conform obiceiului, pentru că ea dorea să aibă controlul asupra aerului. Dar a ascuns lămpile, care, structural, ţineau de Sipetul Magic; le-a închis într-un loc unde nu le putea găsi nimeni, fără ajutorul ghidului secret pregătit de ea şi destinat special luminii înţelepciunii. Dar, chiar şi aşa, ea luase măsuri contra vreunei eventuale şi întâmplătoare descoperiri a lor, construind un dispozitiv ucigaş împotriva oricărui intrus neatent. Făcând asta, ea pusese în aplicare sistemul tradiţional al paznicului de comori ucigaş din piramidele construite de marii săi înaintaşi, aparţinând celei de a patra dinastii de faraoni ai Egiptului. Cred că aţi observat câte devieri de la vechile reguli existau în acest mormânt. De exemplu, puţul lăcaşului mumiei, care în mod

obişnuit se umple cu pietre şi moloz, era lăsat deschis. De ce? Cred că ea aranjase totul ca să poată părăsi mormântul atunci când, după revenirea la viaţă, avea să se transforme într-o altă femeie, cu o altă personalitate, mai puţin deprinsă cu adversităţile cărora le fusese supusă în prima ei existenţă. Atât cât putem bănui despre intenţiile sale, toate cele necesare ieşirii ei în lume fuseseră bine gândite; până şi lanţul de fier descris de Van Huyn, prins în stâncă lângă uşă, cu ajutorul căruia putea să coboare singură în vale. Că se aştepta la scurgerea unei lungi perioade de timp, se vede după alegerea materialului. O funie obişnuită s-ar fi degradat şi ar fi devenit nesigură cu vremea, dar ea şi-a imaginat şi pe bună dreptate, că fierul va rezista. Care aveau să fie intenţiile ei, atunci când ar fi apărut din nou pe pământ, nu ştim; şi n-o să ştim niciodată, afară doar dacă buzele ei moarte nu s-or mişca şi n-or vorbi.

XV.

Ce a urmărit regina Tera

— Şi acum, despre Piatra cu Stele. Pe aceasta o considera în mod clar ca pe cea mai preţioasă dintre comorile sale. Pe ea regina gravase cuvinte pe care nimeni în acea vreme nu îndrăznea să le pronunţe. În vechea credinţă egipteană se spunea că există cuvinte care, folosite cum trebuie – căci felul cum erau rostite avea tot atâta importanţă cât şi cuvintele înseşi – puteau porunci Stăpânilor Lumii de Sus, cât şi celor ai Lumii de Jos. Hekau-ul, sau cuvântul puterii, era, în unele ritualuri, indispensabil. Pe Rubinul cu Şapte Stele, care, după cum ştiţi, este tăiat în formă de scarabeu, sunt gravate în hieroglife două astfel de hekau-uri: unul deasupra şi altul dedesubt. Dar o să înţelegeţi mai bine când o să-l vedeţi. Aşteptaţi aici! Nu vă mişcaţi!

Şi, zicând acestea, se ridică şi părăsi încăperea. M-a cuprins o mare teamă pentru el; dar, când m-am uitat la Margaret, în mod straniu m-am liniştit. Ori de câte ori

exista posibilitatea vreunei primejdii pentru tatăl ei, ea era întotdeauna cuprinsă de un puternic sentiment de teamă; acum era netulburată şi calmă. N-am spus nimic şi am aşteptat.

După două-trei minute, domnul Trelawny reveni. Ţinea în mână o cutie mica aurie şi, când îşi reluă locul, o puse pe masă. Toţi ne-am aplecat înainte, în timp ce el o deschidea.

Pe o ţesătură de satin alb se odihnea un rubin splendid, imens ca mărime, aproape cât vârful degetului mic al lui Margaret. Era tăiat – nu putea să fie aceasta forma lui naturală, deşi pietrele scumpe nu te lasă să bănuieşti că o unealtă le-a dat înfăţişarea – era tăiat, spun, în chip de scarabeu, cu aripile strânse şi cu picioarele şi antenele lipite de corp. Sclipind pe fondul minunat al culorii „sângelui de porumbel" se zăreau şapte steluţe, fiecare cu câte şapte colţuri, aşezate într-o poziţie care reproducea exact desenul constelaţiei Carului. În mintea oricui care a văzut măcar o dată această constelaţie nu se putea naşte nici un fel de confuzie. Pe rubin erau gravate câteva semne hieroglifice săpate cu o extraordinară precizie, aşa cum am putut constata atunci când mi-a venit rândul să le privesc cu lupa pe care domnul Trelawny o scosese din buzunar şi ne-o înmânase.

După ce l-am privit bine cu toţii, domnul Trelawny îl întoarse pe partea cealaltă şi-l lăsă în continuare să se odihnească pe spate în culcuşul din interiorul capacului. Reversul nu era mai puţin uimitor decât faţa, fiind lucrat astfel ca să redea partea ventrală a insectei. Şi pe aceasta erau gravate câteva semne hieroglifice. Domnul Trelawny îşi reluă relatarea, în timp ce noi stăteam aplecaţi deasupra acestui splendid giuvaer.

— După cum vedeţi, există aici două cuvinte: unul pe partea superioară, altul pe cea inferioară, Simbolurile de deasupra reprezintă un singur cuvânt, compus dintr-o silabă prelungită de determinanţi. Ştiţi, presupun, că limba

egipteană a fost o limbă fonetică şi că simbolul hieroglific reprezintă un sunet. Primul simbol de aici, sapa, reprezintă sunetul mer, iar cele două elipse ascuţite, prelungirea „r”-ului final: mer-r-r. Desenul care înfăţişează un om aşezat, cu mâinile pe faţă, este ceea ce numim noi „determinantul gândului”; iar sulul de papirus, acela al „abstractului”. Astfel, noi obţinem cuvântul mer, iubire, în sensul său abstract cel mai deplin. Acesta este hekau-ul care porunceşte Lumii de Sus…

Chipul lui Margaret era numai lumină când spuse încet, cu glasul ei adânc şi sonor:

— O, deci este adevărat. Cât de bine au putut bătrânii meşteşugari să înfăţişeze atotputernicul Adevăr!

Obrajii ei se îmbujorară imediat în timp ce îşi plecă privirea. Tatăl ei îi zâmbi plin de dragoste şi continuă:

— Simbolizarea cuvântului de pe revers este mai simplă, deşi sensul e mai obscur. Primul simbol, men, înseamnă „în aşteptare”, iar cel de-al doilea, ab, înseamnă „inima”. Obţinem astfel „inimă în aşteptare”, sau pe limba noastră „răbdare”. Şi acesta este hekau-ul care comandă Lumea de Jos.

Închise cutiuţa şi, făcându-ne semn să rămânem pe loc, se duse la el în cameră să pună piatra înapoi în seif. După ce reveni şi-şi reluă locul, continuă:

— Această bijuterie, cu cuvintele ei mistice, pe care regina Tera o ţinea sub palmă în sarcofag, avea să fie un factor important – probabil cel mai important – în realizarea revenirii sale la viaţă. De la început mi-am dat instinctiv seama de asta. Am păstrat rubinul în seiful meu cel mare, de unde nu-l putea scoate nimeni; nici măcar regina Tera însăşi, cu corpul ei astral.

— Corpul ei astral”? Ce e asta, tată? Ce înseamnă?

Se ghicea nerăbdare în glasul lui Margaret când puse această întrebare care m-a surprins puţin; dar Trelawny avu un zâmbet indulgent, părintesc, care îi lumină faţa aspră şi gravă, ca o rază ce străbate printre nori.

— Corpul astral, ideea însuşită şi de budişti, mult timp după întâmplarea despre care vă vorbesc şi care azi, în misticismul modern, este acceptată ca un fapt, s-a născut, după câte ştim noi cel puţin, în vechiul Egipt. Şi el înseamnă că o fiinţă omenească înzestrată poate, dacă vrea, să-şi transfere, iute ca gândul, corpul unde doreşte, prin dematerializare şi reîncarnarea particulelor care îl compun. Conform vechilor credinţe, fiinţa omenească este alcătuită din mai multe părţi. Şi am să vi le spun, pentru ca dumneavoastră să înţelegeţi ce se petrece cu ele, cum se leagă şi cum depind una de alta. În primul rând există un Ka, sau „Dublul", care, după cum consideră doctorul Budge, poate fi explicat ca o „individualizare abstractă a personalităţii" plină de toate atributele caracteristice individului pe care îl reprezintă şi care posedă o existenţă absolut independentă. El este liber să se deplaseze din loc în loc, după cum vrea; şi poate ajunge chiar în ceruri, să stea de vorbă cu zeii. Apoi mai există un Ba, sau sufletul, care locuieşte în Ka şi care are puterea de a fi material sau imaterial, după dorinţă; „el posedă şi substanţă şi formă… Are puterea de a-şi părăsi mormântul… Îşi poate vizita trupul în mormânt… Şi se poate reîncarna şi sta de vorbă cu acesta". După aceea mai este Khu, „inteligenţa spirituală" sau spiritul. El ia forma „conturului luminos şi intangibil al corpului"… După aceea urmează Sekhem, sau „puterea" omului, tăria sau forţa sa vitală personificată. Acestea sunt Khaibit sau „umbra", Ren sau „numele", Khat sau „trupul fizic" şi Ab, „inima", unde locuieşte viaţa. Toate acestea la un loc formează un întreg, fiinţa omenească. Aşa că, vedeţi, dacă o astfel de împărţire a funcţiilor, spirituale şi fizice, eterice şi trupeşti, închipuite şi reale, este acceptată ca adevărată, atunci există toate posibilităţile şi mijloacele de transfer corporal, sub controlul unei voinţe şi al unei inteligenţe libere.

Când se opri, eu murmurai o frază din Prometeu eliberat al lui Shelley: „Marele Zoroastru…

Îşi întâlni propria imagine umblând prin grădină.”

Domnul Trelawny nu păru deranjat de întrerupere.

— Chiar aşa, zise el în felul său liniştit. Shelley a avut o mai bună concepţie despre vechile credinţe decât oricare altul dintre poeţii noştri. Cu glas din nou schimbat el îşi reluă discursul, căci discurs era pentru unii din noi: Mai există încă o altă credinţă a vechiului egiptean, pe care trebuie s-o reţineţi; aceea ce se referă la figurile ushaptiu ale lui Osiris, îngropate împreună cu mortul, ca să lucreze pentru el în Lumea de Jos. Extinderea acestei idei a dus la credinţa că e posibil să transmiţi, cu ajutorul formulelor magice, sufletul şi calităţile unei persoane aflate în viaţă unei figurine plăsmuite după imaginea sa. Acest lucru conferă o extraordinară putere persoanei înzestrate cu darul magiei. Şi, îmbinând aceste diferite credinţe şi corolarele lor fireşti, am ajuns la concluzia că regina Tera spera să-şi poată realiza propria înviere, când, unde şi cum ar fi vrut. Că, poate, pentru a-şi duce la îndeplinire intenţia, şi-a stabilit o dată exactă, acest lucru nu pare imposibil; ba chiar probabil. N-am să mă opresc acum să vă explic asta, am să abordez subiectul mai târziu. Cu un suflet alături de zei, cu un spirit care putea, după dorinţă, să rătăcească pe pământ şi cu însuşirea de a putea face un transfer corporal, având deci un corp astral, e clar că n-ar fi existat nici oprelişti şi nici limite în faţa ambiţiilor sale. Suntem obligaţi să credem că în tot acest timp, care a durat patruzeci-cincizeci de veacuri, ea a dormit în mormântul ei – aşteptând. Aşteptând cu „răbdarea” care îi putea cârmui pe zeii din Lumea de Jos acea „iubire” care le putea porunci celor din Lumea de Sus. Noi nu ştim ce putea ea visa; dar trebuie că visul ei a fost spulberat atunci când acel explorator olandez a pătruns în caverna sculptată, iar următorul a violat singurătatea sacră a mormântului, prin ultragiul adus furându-i mâna. Acest furt, cu tot ce a mai urmat, nouă ne-a dovedit însă un lucru: că fiecare parte a corpului său, deşi separată de

rest, putea constitui un punct central de regrupare a elementelor sau particulelor corpului ei astral. Mâna aceea, care se găseşte la mine în cameră, îi putea asigura reginei o reîncarnare imediată, dar şi o dematerializare rapidă. Şi acum am ajuns la concluziile argumentării mele. Scopul atacului comis asupra mea a fost deschiderea seifului, pentru ca astfel să poată fi scos de acolo Rubinul sacru cu şapte stele. Uşa imensă a seifului nu putea să oprească corpul ei astral, care, întreg sau numai o parte, ar fi putut să se reintegreze fie înăuntrul, fie în afara seifului. Şi nu mă îndoiesc că, în întunericul nopţii, mâna aceea mumificată a căutat de nenumărate ori Piatra Talisman, căpătând noi forţe prin atingerea ei. Dar, în ciuda puterii sale, corpul astral nu putea să scoată Piatra din seif. Rubinul nu este astral; şi n-avea cum să fie deplasat decât în mod normal, deschizându-se uşa. În acest scop, regina s-a folosit de corpul său astral şi de puterea sălbatică a Familiarului, ca să introducă în broasca seifului cheia de care se împiedica voinţa ei. Ani de zile am bănuit, ba chiar am crezut aceasta şi m-am şi ferit de aceste forţe ale Lumii de Jos. Şi, de asemenea, am aşteptat cu răbdare până să adun la un loc toate elementele necesare deschiderii Sipetului Magic şi readucerii la viaţă a reginei mumificate.

El tăcu şi glasul fiicei sale se auzi cald, limpede şi plin de adâncă înţelegere:

— Tată, în credinţa egipteană, puterea de a readuce la viaţă un corp mumificat este ceva general sau limitat? Adică, această reînviere poate avea loc de mai multe ori în decursul veacurilor, sau doar o dată şi asta definitiv?

— Nu există decât o singură înviere, răspunse el. Au fost unii care au crezut că aceasta trebuia să fie o înviere adevărată a trupului, în lumea reală. Dar credinţa generală a fost că spiritul îşi află fericirea în Câmpiile Elizee, unde se găseşte hrană din belşug şi nimeni nu se teme de. Foamete. Acolo există umiditate şi o bogăţie de trestii şi de

stuf şi toate fericirile pe care şi le doreşte un popor care trăieşte într-o ţară secetoasă şi cu climat arzător.

Atunci Margaret vorbi cu o vigoare ce dovedea convingerile păstrate în adâncul sufletului său:

— Deci mie îmi este dat să înţeleg care a fost visul acestei mari, departe-văzătoare şi mărinimoase doamne a trecutului; visul care i-a îndemnat sufletul să aştepte cu răbdare clipa când, după scurgerea atâtor veacuri, acest vis avea să devină o realitate. Visul unei iubiri putea să se nască; o iubire pe care ea simţea că ar putea, chiar în condiţii noi, s-o trezească. Iubirea care este gândul de o viaţă al oricărei femei; al celei de odinioară şi al celei de azi; păgână sau creştină, sub price soare, în orice lume, pentru orice muritor, oricare i-ar fi bucuriile şi suferinţele în viaţă şi în orice împrejurări s-ar afla.

Oh! Ştiu asta! Ştiu asta! Sunt femeie şi cunosc inima femeii. Ce însemna lipsa de hrană sau abundenţa ei? Ce însemnau ospeţele sau foamea, pentru această femeie născută într-un palat, cu umbra coroanei celor două Egipturi pe frunte? Ce însemnau mlaştinile cu stuf sau murmurul apei repezi pentru ea, ale cărei bărci puteau pluti pe marele Nil, de la izvoare până la vărsare? Ce însemnau pentru ea bucuriile mărunte, sau absenţa micilor temeri, ea, al cărei braţ ridicat putea să pornească oşti, sau să aducă la ţărmul palatelor sale pe toţi neguţătorii lumii! La cuvântul căreia au răsărit temple pline de frumuseţile artei vremurilor vechi, cărora a visat şi i-a plăcut să le dea viaţă! Sub îndrumarea căreia s-a deschis stânca, pentru a face loc mormântului, aşa cum ea însăşi l-a plănuit. Sigur, sigur, o astfel de fiinţă a avut numai visuri nobile. Le simt în inima mea, le văd cu ochii închişi!

În timp ce vorbea, părea inspirată; şi privirea ei scruta acum depărtările, ca şi cum ar fi zărit ceva dincolo de lume. Apoi ochii-i adânci se umplură de lacrimile abia stăpânite ale unei mari emoţii. Prin glasul ei părea că vorbeşte sufletul adevărat al femeii; iar noi, care o

ascultam, eram fermecaţi.

— Pot s-o văd în singurătatea şi în liniştea mândriei sale fără margini, visându-şi visul despre lucruri atât de deosebite de ceea ce o înconjura… Despre un alt pământ, acolo departe, departe, sub cerul nopţilor liniştite, sub lumina frumoasă şi plină de răcoare a stelelor. Un pământ sub steaua de la miazănoapte, unde suflă vânturile blânde care răcoresc aerul înfierbântat al deşertului. Un pământ al ierburilor verzi, departe, departe, undeva… Acolo unde nu există uneltiri şi nici preoţimea vicleană care gândeşte numai să ajungă la putere cu ajutorul templelor sale triste şi ale mai tristelor peşteri pentru morţi, cu interminabilele lor ritualuri funebre. Un pământ unde iubirea nu este ceva de rând, ci un dar divin al sufletului! Acolo unde avea să găsească, poate, acel suflet nobil, care să-l înţeleagă pe al său şi care să-i poată vorbi cu buze de fiinţă muritoare ca şi ea; un suflet a cărui gândire să se contopească cu a sa, într-o dulce comuniune de la inimă la inimă, aşa cum avea să li se amestece suflarea în aerul din jur. Cunosc simţământul, pentru că eu însămi l-am împărtăşit. Acum pot vorbi despre el, de când binecuvântarea a pătruns în propria mea viaţă. Pot vorbi despre el, deoarece îmi dă puterea să înţeleg emoţiile şi sufletul plin de doruri al acestei dulci şi frumoase regine, atât de deosebită de lumea sa, atât de sus deasupra vremii sale! A cărei fiinţă, s-o spunem, poate porunci forţelor din Lumea de Jos; iar numele aspiraţiilor sale, deşi săpat doar pe o nestemată luminată de stele, poate porunci tuturor forţelor din Panteonul Marilor Zei. Şi sunt sigură că va fi fericită să se odihnească după împlinirea acestui vis!

Noi bărbaţii ascultam tăcuţi emoţionanta interpretare dată de Margaret dorinţei sau scopului femeii de demult. Fiecare vorbă şi intonaţie a sa purtau în ele convingerea propriei sale credinţe. Măreţia gândurilor ei părea să ne înalţe pe toţi cei care ascultam. Nobilele ei cuvinte, înşiruindu-se într-o cadenţă muzicală şi vibrând de

o intensitate interioară, păreau glasul unui instrument uriaş al forţelor elementare. Chiar şi tonul său era pentru noi toţi ceva nou: o ascultam ca pe o nouă şi stranie fiinţă, dintr-o altă lume tot atât de stranie. Chipul tatălui era plin de încântare. Acum înţelegeam de ce. Înţelegeam fericirea care îi intrase în viaţă, la reîntoarcerea în lumea reală din acel prelungit popas în lumea visului. Ca să găsească în fiica sa, a cărei fire îi rămăsese până atunci necunoscută, o asemenea bogăţie de sentimente, o atât de frumoasă interiorizare spirituală, o astfel de imaginaţie de erudit, o astfel de… Restul sentimentelor sale erau de speranţă…

Ceilalţi doi bărbaţi tăceau fără să-şi dea seama. Unul îşi avusese propriile-i visuri; cât despre celălalt, visurile lui urmau să se înfiripe.

Iar eu, eu păream căzut în transă. Cine era această nouă, luminoasă fiinţă care se trezise la viaţă din negura şi tenebrele spaimelor noastre? Iubirea oferă posibilităţi dumnezeieşti inimilor celor îndrăgostiţi. Aripile sufletului pot oricând să crească pe umerii fiinţei iubite, care va lua apoi chip de înger. Ştiam că în sufletul lui Margaret existau superbe posibilităţi, de toate felurile. Atunci când la umbra sălciilor aplecate pe râu privisem în adâncul ochilor săi frumoşi, am avut pentru totdeauna credinţa în multiplele frumuseţi şi splendori ale inimii sale; dar azi, spiritul acesta avântat şi înţelegător era, cu adevărat, o revelaţie. Mândria mea, ca şi cea a tatălui ei, mă depăşea; bucuria şi încântarea mea erau supreme.

Când reveniräm cu toţii pe pământ, fiecare în felul său, domnul Trelawny, ţinând strâns mâna fiicei sale, îşi continuă prelegerea:

— Şi acum să vorbim despre momentul ales de regina Tera pentru învierea sa. Azi, noi suntem în măsură să facem cele mai precise calcule astronomice, legate de poziţia exactă a stelelor. După cum ştiţi, stelele îşi schimbă poziţia lor relativă pe cer; dar, deşi distanţele reale străbătute sunt dincolo de înţelegerea noastră, efectele,

aşa cum le vedem noi, sunt neînsemnate. Cu toate acestea ele pot fi măsurate, nu în ani, desigur, ci în secole. Acesta a fost şi procedeul prin care Sir John Herschel a reuşit să stabilească data ridicării Marii Piramide – o dată fixată cu ajutorul timpului necesar ca să schimbe o stea din emisfera nordică a constelaţiei Dragonului cu Steaua Polară; lucru verificat după aceea de descoperiri ulterioare. Deducem de aici că nu putem să ne îndoim în nici un fel că, cel puţin cu o mie de ani înaintea reginei Tera, la vechii egipteni astronomia era o ştiinţă exactă. Prin urmare, aştrii care urmează să formeze o constelaţie îşi schimbă, în decursul timpului, poziţiile lor relative; şi un exemplu remarcabil este Carul Mare. Schimbările în poziţia stelelor, chiar în decurs de patruzeci de veacuri, sunt atât de mici, încât cu greu pot fi observate de un ochi neantrenat pentru observaţii de detaliu; însă ele pot fi măsurate şi verificate. A observat careva din dumneavoastră cât de exact corespund stelele de pe Rubin cu poziţia stelelor Carului? Sau cum acestea concordă cu părţile translucide ale Sipetului Magic?

Toţi dădurăm afirmativ din cap. El continuă:

— Aşa este. Ele corespund cu exactitate şi totuşi, atunci când regina Tera a fost aşezată în mormânt, nici steluţele de pe Rubin, nici părţile translucide ale Sipetului nu corespundeau cu poziţia aştrilor din constelaţie, aşa cum erau atunci.

Ne uitarăm unul la altul când el se opri: începeam să înţelegem lucruri neclare până atunci. Cu voce sigură, el continuă:

— Nu vedeţi care este sensul aici? Nu vedeţi oare sub altă lumină intenţiile reginei? Ea, care se lăsase condusă de preziceri, magie şi superstiţii, a ales, în mod firesc, pentru revenirea sa la viaţă, o vreme care pare să-i fi fost indicată de Marii Zei înşişi, care şi-au trimis mesajul lor prin intermediul unui fulger nimicitor, venit din alte lumi. Când o asemenea vreme este fixată de către înţelepciunea

divină, nu trebuie să admitem că doar o culme a inteligenţei omeneşti se poate folosi de ea? Aşa se face – aici glasul său deveni mai profund şi tremură sub intensitatea emoţiei – că azi ne este nouă şi vremurilor noastre dat prilejul minunat de a putea arunca o privire în lumea trecutului, aşa cum nimănui în ziua de azi nu i-a fost dat s-o facă; şi n-o să-i fie dat niciodată. De la început şi până la sfârşit, scrierile ascunse şi simbolurile din minunatul mormânt al acestei excepţionale femei sunt pline de lumini călăuzitoare; şi cheia nenumăratelor taine stă aici în această atât de splendidă nestemată, pe care ea o ţinea în mâna sa, deasupra inimii fără viaţă, sperând şi crezând că această inimă va palpita din nou într-o lume mai bună şi mai nobilă! Ne-au mai rămas acum de luat în consideraţie doar câteva mici amănunte. Margaret ne-a dezvăluit natura intimă a simţămintelor celeilalte regine. El o privi cu dragoste şi-i strânse mâna, în timp ce spuse aceasta şi continuă: în ceea ce mă priveşte, eu sper sincer ca ea să fi avut dreptate; pentru că, în cazul acesta, va fi, sunt sigur, pentru noi toţi o mare bucurie să fim de faţă la realizarea unor atare speranţe. Dar nu trebuie să ne grăbim, sau să ne încredem prea mult în nivelul actual al cunoştinţelor noastre. Glasul pe care noi îl ascultăm atenţi vine dintr-un timp ciudat de diferit de al nostru; când viaţa omului preţuia prea puţin şi când moralitatea vremurilor se sinchisea la fel de puţin de metodele folosite pentru înlăturarea unor piedici din calea realizării unei dorinţi. Va trebui să ne păstrăm privirea aţintită asupra laturii ştiinţifice a problemei şi să aşteptăm desfăşurarea ei pe plan psihic. Şi acum, să vorbim despre această cutie de piatră pe care noi o numim Sipetul Magic. După cum v-am mai spus, eu sunt convins că el se deschide numai supunându-l unor legi ale luminii, sau cu folosirea unor forţe ale ei, necunoscute nouă până în prezent. Există aici mult loc pentru ipoteze şi experienţe; deoarece nici până azi oamenii de ştiinţă nu au diferenţiat cu precizie câte

feluri, câte trepte de lumină există şi ce putere au. Fără să stăm să analizăm diversele forme de radiaţii, putem admite totuşi existenţa unor forme de lumină având calităţi şi intensităţi diferite; şi câmpul acesta de investigaţii ştiinţifice este aproape virgin. Ştim până azi atât de puţin despre forţele naturii, că nu trebuie să ne oprim imaginaţia să zboare în căutarea unor posibilităţi în viitor. Numai în câţiva ani am făcut atâtea descoperiri, care, acum doar două secole, i-ar fi aruncat pe autorii lor în flăcările rugului. Lichefierea oxigenului; descoperirea radiului, a heliul ui, a poloniului, a argonului; razele Roentgen, razele catodice, radiaţiile lui Becquerel. Şi, când vom dovedi că există feluri diferite de lumină, cu însuşiri diferite, atunci vom putea afla că arderea posedă şi ea puteri proprii de diferenţiere; că unele flăcări au însuşiri pe care altele nu le au. Se poate ca una din condiţiile esenţiale ale substanţei să fie continuitatea, chiar când i se distruge baza. Aseară m-am gândit la acest lucru şi mi-am spus că, dacă există anumite proprietăţi ale unor uleiuri, pe care altele nu le au, tot aşa ar putea exista unele calităţi similare sau corespunzătoare, sau forţe, în compuşii lor. Cred că aţi observat câteodată cum lumina dată de uleiul de rapiţă nu este chiar aceeaşi cu cea de parafină, sau că flacăra gazului de iluminat diferă de cea dată de grăsimea de balenă. Asta se observă şi la farurile marine. Şi deodată mi-a venit în minte ideea că s-ar putea să existe anumite însuşiri în uleiul găsit în vasele din mormântul reginei Tera, când acesta a fost deschis. Ele nu erau folosite ca să conserve organele interne, aşa cum se obişnuia, ci trebuie să fi fost puse acolo cu un alt scop. Mi-am amintit că în relatarea lui, Van Huyn făcuse nişte comentarii asupra modului cum fuseseră sigilate vasele. Sigiliile fuseseră aplicate uşor, deşi eficient; puteau fi lesne deschise fără efort. Vasele erau şi ele puse într-un sarcofag care, deşi foarte solid şi ermetic închis, putea fi desfăcut uşor. Prin urmare, m-am apucat îndată să examinez recipientele.

Puţin, foarte puţin din tot uleiul mai rămăsese încă, dar devenise gros în cele două veacuri şi jumătate cât vasele stătuseră deschise. Însă nu se râncezise; şi, cercetându-l, am descoperit că era ulei de cedru, care mai împrăştia încă ceva din aroma sa iniţială. Asta mi-a dat ideea că el trebuia folosit la lămpi. Oricine a fost acela care a pus uleiul în vase şi a aşezat vasele în sarcofag, a ştiut că ar putea avea loc o îngroşare a lui în decursul timpului, chiar în vase de alabastru şi a avut precis în vedere acest lucru; căci fiecare vas ar fi putut umple de circa şase ori lămpile. Cu acea parte din uleiul rămas am făcut deci câteva experienţe care ar putea să dea ceva rezultate interesante. Ştii, doctore, că uleiul de cedru, care era foarte mult folosit în ceremonialul de pregătire a morţilor în vechiul Egipt, are o oarecare putere de refracţie pe care nu o găsim la alte uleiuri? Spre exemplu, noi îl folosim la lentilele de microscop, pentru a mări claritatea imaginii. Noaptea trecută am turnat puţin într-una din lămpi, pe care am aşezat-o lângă o parte translucidă a Sipetului Magic. Rezultatul a fost extraordinar; incandescenţa luminii în interior a fost mai plină şi mai intensă decât mi-aş fi putut închipui, acolo unde o lumină electrică, plasată în acelaşi loc, ar fi avut prea puţin efect – sau chiar deloc. Aş mai fi încercat şi cu altele din cele şapte lămpi, dacă rezerva mea de ulei nu se termina. Dar sunt pe cale de a rezolva problema, căci aştept să primesc în curând o cantitate suficientă de ulei de cedru. Orice s-ar întâmpla, indiferent din ce cauză, experimentul nostru nu va trebui în nici un caz să fie împiedicat din acest motiv. Vom vedea! Vom vedea!

Doctorul Winchester urmărea, evident, raţionamentul logic al celuilalt, căci comentă:

— Sper din toată inima ca, atunci când lumina va contribui la deschiderea cutiei, mecanismul ei să nu fie avariat sau distrus.

Îndoiala lui ne-a pus pe câţiva dintre noi pe gânduri.

XVI.

Grota.

Pe seară, domnul Trelawny ne adună iar pe toţi în birou. Când văzu că suntem atenţi, începu să-şi expună teoria:

— Am ajuns la concluzia că, pentru a duce la capăt în bune condiţii marele nostru experiment, trebuie să realizăm o izolare completă şi absolută. O izolare nu numai pentru o zi sau două, ci pentru atât cât va fi nevoie. Aici, aşa ceva ar fi cu neputinţă; obligaţiile şi obişnuinţa vieţii într-un mare oraş, cu riscurile fireşti de a fi expuşi unor întreruperi, ne-ar deranja. Numai telegramele, scrisorile recomandate, sau mesagerii speciali şi ar fi suficient; dar marea armată a celor care ar dori să afle ceva ar face dezastrul sigur. În afară de asta, întâmplările din ultima săptămână au atras atenţia poliţiei asupra acestei case. Chiar dacă n-au fost date instrucţiuni speciale din partea Scotland Yard-ului sau ale comisariatului de poliţie, puteţi fi siguri că sergentul de stradă, în rondul său, va ţine clădirea sub observaţie. Apoi, toţi servitorii care şi-au părăsit slujba n-or să întârzie să vorbească. Trebuie s-o facă deoarece, în interesul propriei lor reputaţii, sunt obligaţi să găsească o motivaţie pentru părăsirea unei slujbe care, de ce să n-o spun, avea o oarecare poziţie printre vecini. Servitorii vecinilor vor începe să vorbească şi, probabil, înşişi vecinii. Şi atunci, inteligenta şi activa presă, cu zelul ei obişnuit în a informa publicul şi în dorinţa ei de a mări circulaţia informaţiilor, ar lua în primire toată întâmplarea. Când ai un reporter pe urmele tale, şansele de intimitate se reduc la nimic. Chiar dacă ne-am încuia toţi aici, nici aşa n-am fi scutiţi de întrerupere şi poate chiar şi de un amestec nedorit. Şi una şi alta ne-ar strica planurile, aşa că trebuie să ne luăm măsuri efective de părăsire a locului şi de cărat cu noi toate lucrurile. Eu sunt pregătit pentru aşa ceva. De multă vreme am

prevăzut o astfel de eventualitate şi m-am organizat în vederea ei. Desigur, n-am ştiut nimic despre ce s-a întâmplat; dar am ştiut ceva despre ce avea sau putea să se întâmple. De mai bine de doi ani, casa mea din Comwall a fost pusă la punct ca să primească toate curiozităţile care se adăpostesc aici. Când Corbeck a plecat în căutarea lămpilor, am pregătit vechea locuinţă din Kyllion; este prevăzută peste tot cu lumină electrică şi toate instalaţiile pentru producerea curentului sunt gata. Poate ar fi bine să vă spun, întrucât nimeni dintre dumneavoastră şi nici măcar Margaret, nu ştiţi, că această casă este complet închisă accesului public, ba chiar privirilor. Ea se găseşte situată pe un mic promontoriu stâncos, în spatele unui deal abrupt şi nu poate fi văzută decât de pe mare. Mai de mult, ea a fost împrejmuită cu un zid înalt de piatră, căci clădirea dinaintea ei fusese ridicată de un strămoş al meu în zilele când orice casă mare, situată departe de un centru locuit, trebuia să fie dotată cu mijloace proprii de apărare. Aici, deci, este un loc foarte potrivit pentru noi, care ar putea fi pregătit în scopul dorit. Am să vă explic totul când o să ajungem acolo. Acest lucru se va întâmpla curând, căci suntem deja în curs de mutare. Am trimis vorbă domnului Marvin ca toate pregătirile pentru transportul nostru să fie gata. El va obţine un tren special, de noapte, pentru evitarea curioşilor. Vom dispune, de asemenea şi de un număr de căruţe şi camioane cu cai, cu destui oameni şi unelte, pentru căratul lăzilor la gara Paddington. O să fim plecaţi de aici mai înainte ca domnii Arguşi de la ziare să prindă de veste. Azi vom începe împachetatul; şi cred că până mâine noapte vom fi gata. Toate lăzile pe care le-am folosit când am adus lucrurile din Egipt sunt depozitate în dependinţe, şi-mi pare bine că, dacă ele au fost suficiente pentru un drum prin deşert, de-a lungul Nilului până la Alexandria şi de acolo la Londra, vor fi în mod sigur bune şi pentru drumul de aici până la Kyllion. Noi patru, bărbaţii, cu Margaret care să ne ajute

când va fi nevoie, vom putea împacheta fără riscuri lucrurile; iar personalul de la transporturi le va urca în camioane. Tot azi pleacă la Kyllion şi servitorii; iar doamna Grant se va ocupa de pregătirile necesare. Ea va duce cu sine un stoc de provizii, atât cât să nu atragem atenţia localnicilor prin cumpărăturile noastre zilnice; şi ne va aproviziona cu alimente de la Londra. Mulţumită felului înţelept şi generos în care Margaret i-a tratat pe servitorii care s-au hotărât să rămână, avem în acest moment un personal pe care putem conta. Au fost în prealabil instruiţi să păstreze secretul, aşa că, din interior, nu trebuie să ne temem de indiscreţii. Într-adevăr, când servitorii se vor întoarce la Londra, după ce vor pregăti totul la Kyllion, n-or să mai existe multe subiecte de trăncăneală; în orice caz, nu prea multe amănunte. Şi deoarece trebuie să începem primele ambalări imediat, o să amânăm alte explicaţii pentru mai târziu, când vom avea timp.

Prin urmare, ne-am pus pe treabă. Îndrumaţi de domnul Trelawny şi ajutaţi de servitori, am scos din dependinţe lăzile. Unele dintre ele erau foarte solide, întărite cu multe dubluri de lemn, benzi de fier şi stinghii prevăzute cu şuruburi şi piuliţe. Le-am aranjat prin casă, fiecare în apropierea obiectului pe care trebuia să-l conţină. După ce aceste pregătiri s-au încheiat şi după ce am adus în fiecare cameră şi hol cantităţi mari de paie, deşeuri de bumbac şi hârtie, am dat drumul la servitori. Apoi ne-am apucat de împachetat.

Nici unul din noi, neobişnuiţi cu ambalatul, n-aveam nici cea mai mică idee de câtă muncă trebuia depusă pentru ceea ce ne-am propus. În ceea ce mă priveşte, eu avusesem o idee vagă despre marele număr de obiecte egiptene din casa domnului Trelawny; dar, până în clipa când am ajuns să mă ocup de ele în ordine, n-am putut bănui nici importanţa, nici mărimea unora din ele şi nici numărul lor imens. Am lucrat până noaptea târziu. Câteodată am făcut apel la tot efortul pe care trebuia să-l

depunem împreună doar pentru un singur obiect; apoi lucram iar separat, însă mereu sub supravegherea directă a domnului Trelawny. El personal, ajutat de Margaret, ţinea o evidenţă exactă a fiecărei piese.

Abia după ce ne-am aşezat, zdrobiţi de oboseală, la o cină îndelung amânată, am început să ne dăm seama că o mare parte din treabă fusese făcută. Şi totuşi închisesem puţine lăzi; ne mai rămânea încă destul de lucru. Terminasem de ambalat câteva lăzi, fiecare conţinând un singur sarcofag mare. Lăzile cu obiecte mai numeroase nu puteau fi închise până ce acestea nu erau clasificate şi împachetate.

În noaptea aceea am dormit neîntors şi fără vise; şi, de dimineaţă, am constatat că şi ceilalţi dormiseră la fel.

Până la ora mesei, în seara următoare, treaba era făcută şi totul gata pentru hamalii care trebuiau să sosească la miezul nopţii.

Cu puţin înainte de ora fixată am auzit huruitul roţilor şi imediat am fost asaltaţi de o armată de muncitori care, doar prin forţa numărului lor, păreau să mute fără efort, într-o nesfârşită procesiune, toate lăzile şi pachetele. Le-a fost de ajuns ceva mai mult de o oră şi, când camioanele şi căruţele au pornit la drum, eram şi noi gata să le urmăm la Paddington. Bineînţeles că Silvio ne însoţea, ca făcând parte din grup. Înainte de a pleca am mai aruncat o privire prin casa care arăta într-adevăr dezolant. Cum servitorii plecaseră toţi spre Comwall, nu se făcuse nici măcar o încercare de curăţenie; fiecare încăpere şi culoar unde lucrasem şi toate scările erau pline de hârtii, câlţi şi urme de încălţăminte murdară.

Ultimul lucru pe care domnul Trelawny l-a făcut, înainte de a ieşi, a fost să ia Rubinul cu Şapte Stele. Pe când îl punea în siguranţă în portmoneu, Margaret, care păruse deodată moartă de oboseală şi stătea lângă tatăl ei palidă şi ţeapănă, deodată se lumină la faţă, parcă inspirată de această piatră. Zâmbi când i se adresă

aprobator tatălui său:

— Ai dreptate, tată. În noaptea asta n-o să mai avem necazuri. Ea n-o să-ţi mai strice, sub nici un motiv, socotelile. Ţi-o jur pe sufletul meu.

— Ea – sau ceva – ne-a stricat multe, acolo în deşert, când ne înapoiam de la mormânt în Valea Vrăjitorului, observă Corbeck, de alături.

Margaret îi răspunse ca fulgerul:

— Aa, dar atunci ea se afla în mormântul din care mii de ani corpul ei nu fusese mutat. Ea trebuie să ştie acum că lucrurile s-au schimbat.

— Şi cum poate să ştie? Întrebă tăios Corbeck.

— Dacă posedă acel corp astral, despre care ne-a vorbit tata, atunci sigur că trebuie să ştie. Cum să nu poată? Cu prezenţa ei invizibilă şi cu o inteligenţă în stare să rătăcească peste tot, până la stele, chiar şi dincolo de lumea noastră!

Tăcu, iar tatăl său spuse solemn:

— Aceasta este şi ipoteza pe care ne bazăm. Trebuie să avem curajul convingerilor noastre şi să acţionăm conform lor – până la capăt!

Margaret îi prinse mâna şi i-o ţinu strâns, cu un aer visător, în timp ce noi ne strecuram unul câte unul din casă. Îi mai strângea încă mâna când el încuia uşa de la hol, iar noi ne îndreptam toţi spre poartă, la ieşire, de unde am luat o trăsură spre Paddington. Când toate lucrurile fură încărcate la gară, toţi muncitorii plecară la tren; în acesta fuseseră încărcate şi câteva chesoane folosite la căratul lăzilor care conţineau marile sarcofage. Căruţe obişnuite şi mulţi cai trebuiau să ne aştepte la Westerton, staţia noastră pentru Kyllion. Domnul Trelawny rezervase un vagon de dormit pentru tot grupul; cum plecă trenul, am intrat toţi în cuşete.

În noaptea aceea am dormit dus. Trăiam o senzaţie de absolută şi supremă siguranţă. Vorbele lui Margaret: „În noaptea asta n-o să mai avem necazuri!” păreau să mi-

o aducă o dată cu ele. Nu mă îndoiam de asta; şi nici ceilalţi, cred. Abia după aceea am început să mă gândesc ce o făcea să fie atât de sigură. Trenul era un tren de mică viteză, cu multe şi prelungite opriri. Dar cum domnul Trelawny nu ţinea să ajungă la Westerton pe lumină, nu era nevoie să ne grăbim; iar pentru cărători fusese organizată servirea mesei la anumite halte pe parcurs. Noi aveam pregătite coşurile cu provizii în propriul nostru vagon.

Toată după-amiaza am discutat despre Marele nostru Experiment, lucru care părea să devină adevărata esenţă a preocupărilor noastre. Pe măsură ce trecea timpul, domnul Trelawny părea tot mai cuprins de entuziasm; speranţa pentru el devenise certitudine. Doctorul Winchester, la fel; deşi uneori mai emitea câte o consideraţie ştiinţifică ce provoca un impas în şirul de argumente ale celuilalt, sau pur şi simplu, îl întrerupea. Pe de altă parte, domnul Corbeck părea uşor în dezacord cu teoria. Poate pentru că, în timp ce părerile celorlalţi avansau, a sa rămânea pe loc; şi dădea impresia unei atitudini negative, chiar dacă nu pe de-a-ntregul.

Cât despre Margaret, ea părea într-un fel copleşită. Poate că trecea printr-un nou val de frământări, sau poate că privea acum problema mult mai serios decât o făcuse până atunci. Era, în general, mai mult sau mai puţin distrată, cufundată parcă în gânduri; se trezea ades din ele cu o tresărire. Asta se întâmpla de obicei atunci când survenea ceva pe drum, ca de exemplu oprirea în staţii, sau când uruitul puternic provocat de traversarea unui viaduct trezea ecoul în dealurile şi stâncile din jurul nostru. De fiecare dată ea se avânta în discuţii, luând parte la ele de parcă ar fi vrut să arate că, oricât i-ar fi fost gândul de preocupat, simţurile ei recepţionau pe deplin tot ce se petrecea în jurul său. Faţă de mine se comporta ciudat. Uneori era rezervată, pe jumătate sfioasă, pe jumătate trufaşă, ceea ce era ceva nou pentru mine.

Altădată, în privire, în gesturi şi în glas părea plină de pasiune, lucru care mă zăpăcea de bucurie. Şi totuşi, puţin din natura ei adevărată s-a manifestat pe parcursul acestei călătorii.

Pe drum a existat doar un singur episod oarecum alarmant, dar cum noi toţi dormeam în acel moment, n-a deranjat pe nimeni… Am aflat despre el de dimineaţă, de la un însoţitor de tren. Pe când străbăteam drumul dintre Dawlish şi Teignmoulh, trenul a fost oprit de cineva care semnaliza agitând o torţă, chiar pe linie. Mecanicul, trăgând frâna, a descoperit că exact în faţa garniturii avusese loc o mică alunecare de teren; o porţiune din pământul roşu al malului se surpase. Însă nu ajunsese până la şine; şi mecanicul şi-a reluat drumul, fără să fie prea încântat de această întârziere. Ca să folosesc propriile cuvinte ale însoţitorului, „aici pe linia asta, sunt al dracu’ de multe necazuri!”

Am sosit la Westerton cam pe la orele nouă seara. Căruţele şi caii ne aşteptau şi operaţia de descărcare din tren începu imediat. Grupul nostru nu rămase să aştepte terminarea descărcatului, treaba fiind lăsată pe mâna unor oameni pricepuţi. Ne-am urcat în trăsura care ne aştepta şi ne-am îndreptat grăbiţi prin întunericul nopţii spre Kyllion.

Ne-a impresionat pe toţi casa, aşa cum o vedeam în lumina strălucitoare a lunii. O clădire mare de piatră din epoca iacobină; vastă şi spaţioasă, situată deasupra mării, chiar pe marginea unei faleze înalte. Când am dat ocol aleii tăiate în stâncă şi am ajuns sus pe platoul unde se găsea clădirea, tunetul şi murmurul valurilor ce se spărgeau de stânci, la distanţă sub noi, ajungeau sus însoţite de o suflare de aer umed şi înviorător. Am înţeles atunci într-o clipită cât de bine aveam să fim feriţi aici, pe malul stâncos, deasupra mării, de priviri străine.

Am găsit în casă totul pregătit. Doamna Grant şi echipa sa făcuseră treabă bună: totul era strălucitor, proaspăt şi curat. Am făcut un scurt examen al încăperilor

principale şi apoi ne-am despărţit să ne spălăm şi să ne schimbăm, după un drum de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

Am luat cina în marea sufragerie din aripa de sud, care avea toată faţa spre mare. Murmurul valurilor ajungea până la noi mai înăbuşit, dar neîntrerupt. Deoarece acest mic promontoriu înainta mult în mare, partea de nord a clădirii era deschisă; iar nordul nu ne era închis de uriaşa masă de roci care, înălţându-se în spate deasupra noastră, ne despărţeau de restul lumii. Departe, dincolo de golf, puteam vedea luminile tremurânde ale castelului şi, ici şi colo, de-a lungul ţărmului, lumina palidă a unei ferestre de pescar. În rest, marea era un câmp albastru întunecat cu, din când în când, o licărire de lumină, când raza stelelor ajungea până jos, pe creasta vreunui val învolburat.

După cină, ne-am strâns cu toţii în încăperea pe care domnul Trelawny o mobilase ca birou, alături de dormitorul său. Când am intrat, primul lucru pe care l-am observat a fost un seif mare, oarecum asemănător cu cel din camera sa din Londra. După ce ne-am strâns toţi, domnul Trelawny se apropie de masă şi, scoţându-şi portmoneul, îl puse jos. Făcând asta, îl apăsă uşor cu palma. Faţa lui deveni brusc curios de palidă. Cu degete tremurânde, deschise portmoneul, murmurând:

— Umflătura nu-mi pare aceeaşi; sper să nu se fi întâmplat nimic!

Toţi trei bărbaţii ne-am strâns aproape, în jurul lui. Doar Margaret a rămas calmă; stătea dreaptă şi tăcută, liniştită ca o statuie. Avea o privire îndepărtată, ca şi cum n-ar fi ştiut şi nici nu ar fi interesat-o ce se petrece în jurul ei.

Cu un gest deznădăjduit, Trelawny deschise larg buzunarul portmoneului, în care pusese Rubinul cu Şapte Stele. Prăbuşindu-se pe scaunul de lângă el, bâlbâi cu voce răguşită:

— Dumnezeule! A dispărut. Fără el, Marele nostru Experiment s-a terminat!

Vorbele lui părură că o trezesc pe Margaret din starea ei de introspecţie. Obrazul i se crispă de durere, dar aproape imediat se linişti. Zâmbi uşor şi spuse:

— Trebuie să fie în camera ta, tată. A căzut probabil din portmoneu când te-ai schimbat.

Fără să scoatem o vorbă, ne-am repezit cu toţii în cealaltă încăpere pe uşa deschisă. Şi atunci un sentiment de linişte ne cuprinse pe toţi, la fel cum te cuprinde frica.

Acolo, pe masă, stătea Rubinul cu Şapte Stele, scânteind şi aruncând o lumină mohorâtă, ca şi cum fiecare colţ al celor şapte steluţe ale sale îşi strecura raza prin sânge.

Cu oarecare sfială ne-am uitat în jur, apoi unul la celălalt. Margaret era acum la fel ca noi. Îşi pierduse calmul de statuie. Toată rigiditatea ei meditativă dispăruse şi îşi frângea mâinile cu atâta putere, încât încheieturile i se albiseră.

Fără să scoată o vorbă, domnul Trelawny luă piatra şi fugi cu ea în camera alăturată. Deschise cât putu de repede, cu cheia pe care o ţinea legată de încheietura mâinii, uşa seifului şi vârî bijuteria înăuntru. Când uşa grea fu închisă şi încuiată, el păru să respire mai uşurat.

Într-un fel, acest episod, deşi în multe privinţe neliniştitor, păru să ne readucă la vechea noastră stare de spirit. De la plecarea din Londra fuseserăm tot timpul suprasolicitaţi; iar întâmplarea aceasta venea ca un fel de destindere. Un alt pas în ciudata noastră acţiune fusese făcut. Schimbarea era mult mai vizibilă la Margaret decât la oricare din noi. Poate pentru că ea era femeie şi noi bărbaţi; poate pentru că era mai tânără decât noi toţi; poate că ambele motive erau valabile, fiecare în felul său. Dar oricum, o schimbare exista; iar eu eram mai fericit decât fusesem pe drum. Toată buna ei dispoziţie, gingăşia şi marea ei sensibilitate păreau acum mai depline; şi ori de

câte ori privirea tatălui se oprea asupra ei, chipul lui se lumina.

În aşteptarea sosirii căruţelor, domnul Trelawny ne plimbă prin casă, arătându-ne şi explicându-ne cum urmau să fie aşezate lucrurile pe care le adusesem cu noi. Numai într-o singură privinţă fu mai reţinut. Poziţia acelor obiecte legate direct de Marele Experiment nu ne-a indicat-o. Deocamdată lăzile ce le conţineau trebuiau să rămână în holul de la intrare.

În timp ce inspectam casa, căruţele îşi anunţară sosirea; iar agitaţia şi zarva din noaptea precedentă reîncepură. Domnul Trelawny stătea în hol lângă uşa masivă, legată în fier şi dădea dispoziţii pentru amplasarea fiecărei lăzi mari. Cele care conţineau obiecte mărunte fură aşezate în holul interior, unde urmau să fie desfăcute.

Într-un timp necrezut de scurt toate lucrurile fură descărcate, iar cărăuşii plecară cu un bacşiş pentru fiecare, oferit prin şeful lor, ceea ce îi făcu să se piardă în mulţumiri. Ne-am retras apoi în camerele noastre. Eram toţi plini de o încredere ciudată. Nu-mi închipui că exista cineva care să se îndoiască de liniştea de care aveam să ne bucurăm în restul nopţii.

Încrederea ne-a fost îndreptăţită, căci de dimineaţă, când ne-am strâns din nou, am constatat că toţi domniserăm bine şi împăcaţi.

În timpul zilei, toate curiozităţile, cu excepţia materialului necesar pentru Marele Experiment, fură aşezate la locul care le fusese destinat. Apoi am aranjat ca tot personalul să se înapoieze cu doamna Grant la Londra a doua zi de dimineaţă.

Odată personalul plecat, domnul Trelawny, după ce constată că toate uşile erau încuiate, ne luă cu el în birou.

— Acum, zise el după ce ne aşezarăm, am să vă împărtăşesc un secret; însă, conform unei vechi promisiuni, care nu îmi lasă toată libertatea, trebuie să vă cer la fiecare să-mi făgăduiţi solemn că n-o să-l daţi în

vileag. De cel puţin trei sute de ani, această promisiune a fost respectată de toţi cei cărora le-a fost cerută şi, nu numai o dată, vieţi omeneşti şi siguranţa lor au fost apărate datorită respectării acestei promisiuni. Chiar aşa, eu calc litera, dacă nu şi spiritul tradiţiei; pentru că ar trebui să îl dezvălui numai celor mai apropiaţi membri ai familiei.

Am promis cu toţii. Atunci el continuă:

— În această casă există un loc tainic, o grotă, evident naturală, dar amenajată de mâna omului, sub această clădire. N-am să vă spun acum că ea a fost întotdeauna folosită în limitele legii. În vremea Edictului Sângeros mai mulţi cetăţeni din Comwall şi-au găsit refugiu aici; şi mai târziu şi mai de demult, ea a constituit – nu mă îndoiesc de asta – un loc bun pentru ascuns mărfuri de contrabandă. „Tre Pol şi Pen”, cred că ştiţi, au fost întotdeauna contrabandişti, iar cunoscuţii, prietenii şi vecinii lor nu s-au dat nici ei înapoi de la o asemenea treabă. Un loc sigur, bun de ascunziş, a fost, din aceste motive, considerat întotdeauna un lucru valoros; şi deoarece stăpânii Casei noastre au insistat întotdeauna ca acest secret să fie păzit, eu sunt legat pe cuvânt de onoare să-l respect. Mai târziu, dacă totul se va sfârşi cu bine, am să vi-l spun, ţie, Margaret şi dumitale, Ross, punându-vă aceleaşi condiţii de care sunt şi eu legat.

Se ridică, iar noi toţi îl urmarăm. Ne lăsă în holul exterior câteva minute; apoi reveni şi ne făcu semn să-l urmăm.

În holul interior văzurăm că o porţiune întreagă dintr-un splendid element decorativ al peretelui era mişcată într-o parte şi în cavitatea rămasă se vedea un spaţiu mare întunecat, cu capătul unei scări tăiată în stâncă. Dar, cum nu era chiar atât de întunecat, însemna că exista neapărat undeva o sursă de lumină naturală, aşa că, fără să ezităm, l-am urmat pe domnul Trelawny, care începuse să coboare. Cam după vreo patruzeci ori cincizeci

de trepte tăiate printr-un fel de coridor cotit, am ajuns într-o grotă mare, al cărei capăt se îngusta spre fund. Era un loc foarte spaţios, luminat slab prin câteva lungi deschizături de formă curioasă. De fapt, doar nişte fisuri în rocă, ce permiteau mascarea unor ferestre. Lângă fiecare atârna un oblon care putea fi închis fără greutate cu ajutorul unei funii ce se vedea legănându-se uşor. Zgomotul continuu al valurilor ajungea slab de jos. Domnul Trelawny începu imediat să vorbească.

— Acesta este locul pe care l-am ales, ca cel mai potrivit pentru Marele nostru Experiment. El îndeplineşte în sute de feluri diferitele condiţii care, trebuie s-o spun, sunt de primă importanţă pentru obţinerea succesului. Aici suntem şi vom fi tot atât de izolaţi cât şi regina Tera în mormântul ei de piatră din Valea Vrăjitorului şi chiar într-o cavernă. De va fi bine sau rău, aici trebuie să ne încercăm norocul şi să aşteptăm rezultatele. Dacă reuşim, atunci vom putea să facem cunoscut oamenilor de ştiinţă moderni oceanul de lumină al Lumii Vechi, care va schimba întregul fel de a gândi, de a studia şi de a acţiona al omenirii. Dacă nu reuşim, atunci tot ceea ce am aflat până azi în vederea încercării noastre va pieri o dată cu noi. Eu cred că acum suntem pregătiţi pentru aceasta şi pentru ce are să mai fie!

Tăcu. Nimeni nu spuse nimic şi toţi dădurăm din cap în semn de înţelegere. El continuă, dar cu o mică ezitare:

— Nu este încă prea târziu! Dacă vreunul din dumneavoastră are vreo îndoială sau vreo presimţire, pentru numele lui Dumnezeu, să vorbească acum! Oricine ar fi, este liber să plece, nu-l va împiedica nimeni s-o facă. Cei rămaşi pot merge singuri mai departe!

Se opri din nou şi ne privi cu atenţie pe toţi la rând. Ne uitarăm şi noi unul la altul: nimeni nu şovăia. În ceea ce mă privea, dacă aş fi avut vreo îndoială, chipul lui Margaret îmi dădea siguranţă. Era netemător; era concentrat; era calm.

Domnul Trelawny trase adânc aer în piept şi, pe un ton mai bine – dispus dar şi mai hotărât, continuă:

— Ei bine, pentru că gândim cu toţii în acelaşi fel, cu cât vom face mai curând cele necesare, cu atât va fi mai bine. Vreau să vă spun că acest loc, ca de altfel şi tot restul clădirii, poate fi iluminat electric. Dar nu putem face legătura direct la reţea, ca să nu ne trădăm secretul; am însă aici un cablu pe care îl putem instala în hol şi închide circuitul.

În timp ce vorbea, începu să urce treptele. Lângă intrare prinse capătul unui cablu pe care îl trase şi-l montă la un întrerupător instalat pe perete. Apoi, acţionând întrerupătorul, inundă întreaga peşteră şi scara de jos cu lumină. Acum puteam să văd, la lumina ce cădea în coridor, că văgăuna de lângă scară dădea direct în cavernă. Deasupra se găseau un troliu şi un întreg bloc de scripeţi sistem Smeaton. Domnul Trelawny, văzându-mă că-l privesc, zise, ghicindu-mi exact gândurile:

— Da, e ceva nou. L-am instalat eu singur cu un scop precis. Ştiam că o să avem de coborât greutăţi mari; şi, fiindcă nu vroiam să-mi cunoască secretul prea mulţi, am aranjat acest palan pe care îl pot acţiona singur în caz de nevoie.

Ne-am apucat îndată de treabă; şi, până la căderea nopţii, am coborât, am desfăcut şi am plasat în locurile indicate de domnul Trelawny toate sarcofagele mari şi toate obiectele şi curiozităţile pe care le adusesem cu noi.

Era ceva straniu şi ireal în toată această desfăşurare de splendori aparţinând unor vremuri apuse, într-o cavernă cu pereţii verzi, care, ca formă şi scop, cu instalaţiile moderne şi cu lumina electrică, reprezenta atât lumea trecutului cât şi pe cea de azi. Şi, pe măsură ce timpul trecea, ajungeam să recunosc tot mai mult înţelepciunea şi alegerea potrivită făcută de domnul Trelawny. M-a tulburat însă momentul când Silvio, care fusese adus în braţe de stăpâna sa şi care adormise pe

haina mea, după ce mă dezbrăcasem, sări ca un are şi se repezi cu aceeaşi ferocitate, ca prima oară, asupra mumiei pisicii, în clipa în care o despachetam.

Incidentul mi-a arătat-o pe Margaret într-o nouă postură şi încă una care mi-a dat o strângere de inimă. Ea stătuse foarte liniştita deoparte, aplecată asupra unui sarcofag, într-una din acele atitudini absente, cum o mai văzusem de curând; dar auzind zgomotul şi văzând ieşirea violentă a lui Silvio, păru cuprinsă de o adevărată furie. Ochii ei erau plini de flăcări, iar gura i se crispă într-un fel crud şi aspru, aşa cum nu o mai văzusem niciodată. Făcuse în mod reflex un pas înspre Silvio, gata să intervină. Dar făcusem şi eu un pas; şi, când ea îmi prinse privirea, se opri tresărind. Tresărirea ei violentă aproape că îmi tăie respiraţia; şi am ridicat atunci mâna să mă frec la ochi. Când am făcut asta, ea se linişti deodată; iar pe chipul ei se putea citi numai uimire. Cu toată gingăşia şi graţia ei se apropie şi-l luă pe Silvio în braţe, aşa cum făcuse şi altădată, îl ţinu strâns, mângâindu-l şi răsfăţându-l, ca pe un copil mic care a greşit.

Privind-o, mă cuprinse un fel de teamă ciudată. Margaret pe care o cunoşteam eu părea schimbată; şi în adâncul inimii mele mă rugam ca pricina acestei tulburări să dispară cât mai repede. Mai mult ca oricând îmi doream în clipa aceea ca ciudatul nostru Experiment să se sfârşească cu bine.

Când totul fu pus la punct în încăpere aşa cum dorea domnul Trelawny, acesta ne privi pe rând până ce simţi că ne-am concentrat toată atenţia asupra sa şi ne spusei

— Totul este acum gata şi fiecare lucru e la locul său. Ne-a rămas doar să aşteptăm momentul potrivit pentru a începe.

Un timp am rămas tăcuţi. Doctorul Winchester vorbi primul:

— Care e momentul potrivit? Aţi aproximat ceva? Chiar dacă nu sunteţi sigur de data exacta?

El răspunse imediat:

— După foarte multă gândire, am fixat ziua de 31 iulie.

— Pot să vă întreb de ce această zi?

Răspunsul veni calm:

— Regina Tera a fost într-o mare măsură stăpânită de misticism şi există atâtea semne evidente că ea, aşteptând să revină la viaţă, a ales, normal, pentru acest eveniment un moment aflat sub influenţa unui zeu al reînvierii. Şi cea de a patra lună a anotimpului inundaţiilor aparţinea lui Harmachis, acesta fiind numele lui Ra, Zeul Soare, la ora răsăritului, în zori, simbolizând deci deşteptarea, trezirea. Această trezire se referă clar la viaţă fizică, fiind vorba aici de miezul existenţei zilnice a unui om. Şi cum această lună începe la 25 iulie, după calendarul nostru a şaptea zi ar fi 31 iulie; pentru că puteţi fi siguri că mistica regină n-ar fi ales altă zi decât pe a şaptea, sau cel mult un multiplu de şapte. Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră v-aţi întrebat de ce ne-am apucat de aceste pregătiri cu atâta minuţiozitate. Iată de ce. Noi trebuie să fim gata, din toate punctele de vedere, atunci când are să vină timpul; şi nu vedeam de ce să stăm în aşteptare zile întregi degeaba.

Aşa că am aşteptat ziua de 31 iulie, încă două zile, când urma să aibă loc Marele Experiment.

XVII.

Îndoieli şi temeri.

Marile învăţăminte le tragem din experienţe mici. Istoria veacurilor nu este altceva decât o nesfârşită repetare a istoriei orelor. Amintirile sufletului nu sunt decât istoria multiplă a unei clipe.

Îngerul Judecăţii scrie în Cartea Mare a Vieţii, dar nu folosind culorile curcubeului; pana sa nu este înmuiată în nici un fel de culoare, ci doar în lumină şi-n întuneric. Ochiul înţelepciunii infinite nu are nevoie de nuanţe. Toate lucrurile, toate gândurile, toate emoţiile, experienţele,

îndoielile, speranţele şi spaimele, toate intenţiile şi dorinţele, privite în adevăratul miez al mulţimii de elemente care le alcătuiesc, sfârşesc prin a se transforma în exact contrariul lor.

Dacă cineva ar vrea să cunoască istoria unei vieţi, care să cuprindă, adunată în ea, întreaga experienţă trăită de un fiu al lui Adam, atunci cu siguranţă că toată povestea, scrisă cinstit, a amintirilor mele din ultimele patruzeci şi opt de ore i-ar oferi tot ce-şi doreşte. Iar Îngerul Judecăţii va putea şi el să scrie, ca de obicei, în lumini şi umbre, ceea ce vom înţelege noi că reprezintă expresia finală a Cerului şi a Infernului. Deoarece în Cerul prea-înalt se află lăcaşul Credinţei; iar Îndoiala stă deasupra întunericului căscat al Iadului.

Au existat în aceste două zile, desigur, clipe însorite; clipe în care, simţind duioşia lui Margaret şi dragostea ei pentru mine, toate îndoielile mele se risipeau ca ceaţa dimineţii dinaintea soarelui. Dar cumpăna timpului – şi cât de copleşitoare era ea – atârna sumbră deasupra mea, ca un linţoliu. Ora, pe care acceptasem s-o aştept, se apropia atât de repede şi mă învecinam atât de mult cu ea, încât sentimentul sfârşitului era copleşitor. Probabil că rezultatul avea să fie viaţa sau moartea pentru oricare dintre noi; dar eram toţi pregătiţi pentru asta. Margaret şi cu mine, în privinţa riscului, eram un singur suflet. Problema aspectului moral al cazului, care implica şi credinţa religioasă în care fusesem educat, nu era de natură să mă îngrijoreze; căci nu stătea în puterea mea nici măcar să înţeleg faptele şi cauzele care le provocau. Îndoiala în privinţa succesului Marelui Experiment era îndoiala care există în toate acţiunile de mari perspective. Pentru mine, a cărui viaţă se petrecuse în lupte ale minţii, această formă de îndoială era mai degrabă un stimulent decât o inhibare. Atunci ce era acel ceva care mă tulbura şi care devenea suferinţă ori de câte ori gândurile mele stăruiau mai mult asupra sa?

Începeam să mă îndoiesc de Margaret?

Care era lucrul de care mă îndoiam? Nu ştiam. Nu era dragostea ei, nici cinstea, nici credinţa, sau bunătatea, sau râvna ei. Atunci, ce?

Era ea însăşi!

Margaret se transforma. Uneori, în ultimele zile, de-abia mai recunoşteam în ea pe aceeaşi fată pe care o cunoscusem la picnic şi cu care împărţisem orele de veghe în camera tatălui ei bolnav. Pe atunci, chiar în clipele ei de mare durere sau frică, sau nelinişte, ea era plină de viaţă, de idei şi de spirit. Acum, părea în general distrată şi uneori căzută în apatie, ca şi cum mintea ei – întreaga ei fiinţă – n-ar fi fost de faţă. În unele momente îşi dovedea întreaga putere de observaţie şi luciditate. Recunoştea şi-şi aducea aminte de tot ce se petrecea, sau se petrecuse în jurul său; dar revenirea ei la vechea sa personalitate îmi dădea senzaţia că asist la apariţia unei persoane noi în cameră. Până la plecarea din Londra, eram mulţumit ori de câte ori ea era de faţă. Mă stăpânea acel plăcut sentiment de siguranţă care vine din conştiinţa că dragostea este împărtăşită. Acum, însă, îndoiala îi luase locul. Nu mai ştiam dacă fiinţa aceasta era Margaret a mea – vechea Margaret pe care o iubisem din prima clipă – sau o alta, nouă, pe care de-abia o înţelegeam şi a cărei răceală spirituală punea între noi o barieră nevăzută. Câteodată, să zic aşa, părea că se trezeşte brusc. În acele momente, deşi îmi spunea lucruri drăguţe şi plăcute, pe care le mai spusese deseori înainte, părea totuşi mai puţin ea. Era ca şi cum ar fi vorbit ca un papagal, sau ar fi repetat vorbele cuiva care putea citi cuvinte şi fapte, dar nu şi gânduri. După una sau două încercări de acest fel, propria mea îndoială începu să ridice un zid; fiindcă nu mai puteam vorbi cu uşurinţa şi libertatea mea obişnuite. Şi astfel, ceas de ceas, am fost purtaţi amândoi în derivă, tot mai departe unul de altul. Dacă nu ar fi existat acele câteva puţine şi întâmplătoare momente, când vechea Margaret revenea la

mine plină de farmecu-i cunoscut, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Aşa stând lucrurile, fiecare astfel de clipă mă făcea s-o iau de la capăt şi să am grijă ca dragostea mea pentru ea să rămână neschimbată.

Aş fi dat orice să găsesc pe cineva căruia să mă pot destăinui; dar acest lucru era cu neputinţă. Cum să vorbesc oare despre îndoielile mele în privinţa lui Margaret cu cineva, fie chiar şi tatăl ei? Cum puteam să-i spun ei aşa ceva, când ea însăşi era în cauză? Nu-mi rămânea decât să îndur – şi să sper. Şi, din două, să îndur era o suferinţă mai mică.

Cred că uneori Margaret îşi dădea seama că între noi se aşternuse un fel de nor, deoarece spre sfârşitul primei zile ea începu să mă evite puţin; să fi devenit mai neîncrezătoare în mine ca de obicei? Până acum căutase orice prilej ca să fim împreună, aşa cum făceam şi eu; dar, de astă dată, evitându-ne unul pe altul, ne provocam amândoi o nouă suferinţă. În ziua aceea, toţi din casă păreau foarte liniştiţi. Fiecare îşi vedea de treaba lui, sau era stăpânit de propriile sale gânduri. Ne întâlneam numai când luam masa; şi atunci, deşi vorbeam, toţi păream mai mult sau mai puţin preocupaţi. Nu exista în toată casa nici măcar agitaţia provocată de o activitate de rutină. Prevederea domnului Trelawny de a pregăti trei camere, câte una pentru fiecare din noi, făcuse inutilă prezenţa servitorilor. În sufragerie se găsea mâncare pregătită pentru mai multe zile. Către seară am ieşit singur să fac o mică plimbare. Am căutat-o pe Margaret, să-i cer să vină cu mine; dar, când am găsit-o, se afla într-una din stările ei de apatie şi farmecul prezenţei sale dispăruse pentru mine. Supărat pe mine însumi, dar incapabil să-mi înfrânez nemulţumirea, am ieşit singur pe promontoriul stâncos.

Pe ţărmul de piatră, cu vasta şi încântătoarea întindere a mării în faţa mea şi fără alte zgomote decât puternicul clipocit al valurilor de sub mine şi ţipătul aspru al pescăruşilor de deasupra, gândurile îmi alergau libere.

Dar orice aş fi făcut, ele reveneau mereu asupra aceluiaşi subiect, alungarea îndoielilor care mă copleşeau. Aici, singur, în mijlocul cercului de necuprins al forţelor naturii în luptă, mintea mea începu să lucreze cu precizie. Fără să vreau m-am pomenit că îmi pun o întrebare, la care singur nu mi-aş fi permis să răspund. Până la urmă, insistenţa cu care gândul meu se zbătea avu câştig de cauză. Mă găseam faţă în faţă cu propriile mele îndoieli. Obişnuinţa felului meu de viaţă începea să-şi spună cuvântul şi am început să analizez ceea ce era evident.

Era un lucru atât de dureros, încât a trebuit să lupt pentru a-mi obliga gândurile la un efort logic. Porneam de la un fapt: Margaret era schimbată – în ce fel şi din ce cauză? Să fi fost acesta caracterul său, sau cugetul, sau inima sa? Căci înfăţişarea ei rămăsese aceeaşi. Am încercat să grupez la un loc tot ceea ce aflasem cândva despre ea, începând cu ziua când se născuse.

La un moment dat mi s-a părut ciudat. Ea se născuse, conform celor spuse de Corbeck, dintr-o mamă care murise la naştere, în timp ce tatăl şi un prieten al său se aflau în transă, într-un mormânt, la Assuan. Această transă s-a presupus că le-a fost provocată de o femeie; o femeie mumificată, care îşi păstrase corpul astral, după cum aveam toate motivele s-o credem în urma analizării tuturor elementelor cunoscute. Un corp astral posesor al unei voinţe libere şi al unei inteligenţe active. Cu acest corp astral, spaţiul înceta să mai existe. Uriaşa distanţă dintre Londra şi Assuan devenea zero; iar puterea necromantică, sau ce-o fi fost ea, pe care o poseda Magiciana, că a fost probabil folosită asupra mamei decedate şi, posibil, asupra copilului mort.

Copilul mort! Să fie posibil ca acest copil să fi murit şi apoi să fi fost readus la viaţă? Atunci de unde a venit spiritul însufleţitor – sufletul? Logica mă conducea acum cu stăruinţă spre singura explicaţie posibilă.

Dacă vechea credinţă a egiptenilor era adevărată,

atunci Ka-ul reginei moarte şi Khu-ul ei puteau să însufleţească orice ar fi dorit ea. În cazul acesta, Margaret n-ar fi deloc o persoană, ci pur şi simplu o fază a reginei Tera însăşi; un corp astral supus voinţei sale!

Aici m-am revoltat împotriva logicii. Toate fibrele fiinţei mele respingeau o asemenea concluzie. Cum aş fi putut să cred că, de fapt, nu exista nici o Margaret; ci doar o imagine însufleţită, de care se folosise în scopuri personale Dublul unei femei ce trăise cu patruzeci de secole în urmă!… Perspectiva îmi apărea acum mai clara, în ciuda noilor îndoieli.

Cel puţin o aveam pe Margaret!

Iar începu să se agite cumpăna logicii. Atunci, copilul nu a fost mort. Dacă ar fi fost aşa, ce legături ar fi avut Magiciana cu naşterea lui? Era clar – ştiam asta de la Corbeck – că există o stranie asemănare între Margaret şi desenele reprezentând-o pe regina Tera. Cum era posibil aşa ceva? Nu putea fi vorba de un semn de la naştere, reproducând ce avusese în minte mama copilului; pentru că doamna Trelawny nu văzuse niciodată desenele. Dar nici tatăl copilului nu le văzuse până la data descoperirii drumului spre mormânt; şi asta cu doar câteva zile înainte de naşterea fetiţei. De gândul ăsta nu puteam scăpa atât de uşor, cum scăpasem de ultimul; toate fibrele fiinţei mele deveneau mute. Nu-mi rămânea decât grozăvia îndoielii. Şi chiar şi atunci – ce ciudat este sufletul omului!

— Îndoiala mea lua o formă concretă; un întuneric vast şi de nepătruns, prin care sclipeau spasmodic şi neregulat punctuleţe delicate de lumină evanescentă, care păreau să împingă misterul spre o existenţă reală.

Ultima posibilitate privind legăturile dintre Margaret şi regina mumificată era ca, printr-un procedeu ocult, Magiciana să aibă puterea de a-şi schimba locul cu cealaltă. Acest mod de a vedea lucrurile nu putea fi chiar atât de uşor ignorat. Existau prea multe momente de suspiciune care să pledeze în favoarea lui, mai ales acum,

când atenţia mea se fixa asupra acestui lucru şi mintea începea să întrevadă şi o atare posibilitate. Drept urmare, începură să-mi revină în minte toate întâmplările stranii şi de neînţeles care avuseseră loc în vieţile noastre în ultimele câteva zile. La început s-au îngrămădit toate în capul meu într-o harababură de nedescris; dar, din nou, felul meu de a gândi, aşa cum mi-o cerea meseria, avu câştig de cauză şi totul intră în normal. Acum găseam că e mai uşor să mă controlez; căci exista un lucru de care să mă agăţ, o muncă pe care s-o fac; deşi era ceva dureros, căci se arăta a fi, sau trebuia să fie, ceva pornit împotriva lui Margaret. Dar miza era Margaret însăşi. Mă gândeam la ea şi luptam pentru ea; şi totuşi, dacă acţionam în beznă, i-aş fi putut face rău. Prima mea armă în apărarea ei era adevărul. Trebuia să ştiu şi să înţeleg; şi atunci aş fi fost în stare să lupt. Sigur că nu puteam acţiona cu folos fără să cunosc şi să consider corect faptele. Puse în ordine, acestea erau următoarele:

Întâi: strania asemănare dintre regina Tera şi Margaret, care se născuse într-o altă ţară, la o mie de mile distanţă şi unde mama ei nu ar fi avut în nici un fel posibilitatea să ştie, cât de vag măcar, că a existat această regină.

Al doilea: dispariţia cărţii lui Van Huyn, după ce eu citisem descrierea Rubinului cu Şapte Stele.

Al treilea: găsirea lămpilor în budoar. Tera, cu corpul ei astral, ar fi putut să descuie uşa camerei de hotel a lui Corbeck şi s-o încuie apoi la loc după plecarea ei cu lămpile. La fel, ar fi putut deschide fereastra şi pune lămpile în budoar. Nu era nevoie ca Margaret în persoană să participe la aceasta; şi totuşi – totuşi era cel puţin ciudat.

Al patrulea: aici îmi reveniră în minte, cu şi mai mare insistenţă şi o mai largă înţelegere, bănuielile detectivului şi ale doctorului.

Al cincilea: momentele în care Margaret prevedea cu

exactitate apariţia unor stări de linişte, ca şi cum ar fi ştiut sau ar fi presimţit intenţiile corpului astral al reginei.

Al şaselea: sugestia dată de ea la găsirea Rubinului pierdut de tatăl său. Acum, gândindu-mă iar la acest episod în lumina bănuielilor că aici au fost amestecate înseşi forţele reginei, singura concluzie la care puteam să ajung era – presupunând corectă teoria corpului astral – că regina Tera, temându-se să nu se întâmple ceva neprevăzut între Londra şi Kyllion, a luat, cu procedeele ei, Piatra din portmoneul domnului Trelawny, socotind că pe drum nişte măsuri de pază supranaturale ar fi fost mai sigure. După aceea, tot în felul ei misterios, prin Margaret, a sugerat pierderea şi găsirea Rubinului.

Al şaptelea şi cel din urmă: dubla existenţă stranie pe care Margaret părea să o ducă în ultimul timp; şi care, într-un fel, nu ar fi fost decât urmarea sau corolarul a ceea ce se întâmplase până atunci.

Dublă existenţă! Aceasta era într-adevăr concluzia care explica toate dificultăţile şi împăca toate contradicţiile. Dacă, desigur, Margaret nu era neapărat un agent conştient, ci doar unul silit să vorbească şi să acţioneze conform unor instrucţiuni primite; sau dacă întreaga ei fiinţă putea fi schimbată în alta, fără ca nimeni să-şi dea seama de asta, atunci orice lucru ar fi fost posibil. Totul ar fi depins de puterea acelei personalităţi care pusese stăpânire pe ca. Dacă această personalitate era una corectă, demnă şi curată, atunci totul putea să fie bine. Dar dacă nu! Gândul acesta era prea îngrozitor ca să mai fie şi spus. Scrâşneam din dinţi cu o mânie neputincioasă, în timp ce atâtea gânduri oribile îmi treceau prin cap.

Până în dimineaţa aceea, schimbările de personalitate ale lui Margaret fuseseră puţine şi abia vizibile, afară de cazul când, o dată sau de două ori, atitudinea ei faţă de mine se dovedise ciudată. Azi însă se întâmpla contrariul; şi schimbarea nu prevedea nimic bun. Probabil că acea personalitate făcea parte din categoria

rea şi nu bună! Acum, când mă gândeam la asta, aveam motive să mă tem. În povestea aceasta a mumiei, de la data pătrunderii lui Van Huyn în mormânt, numărul morţilor ştiut de noi, posibil în legătură cu voinţa şi acţiunea ei, era înspăimântător. Arabul care furase mâna mumiei şi cel care o luase de la acesta. Şeful arab care încercase să fure Piatra de la Van Huyn şi care avea pe gât semnele celor şapte degete. Cei doi oameni găsiţi morţi în prima noapte după ridicarea sarcofagului de către Trelawny şi ceilalţi trei la înapoierea în mormânt. Arabul care deschisese serdâb-ul secret. Nouă oameni morţi, dintre care unul evident ucis de chiar mâna reginei! Şi, pe lângă asta, numeroasele atacuri sălbatice asupra domnului Trelawny, chiar la el în cameră, unde, cu ajutorul Familiarului, ea încercase să deschidă seiful şi să scoată de acolo talismanul scump. Sistemul aranjat de el, de fixare a cheii la încheietura mâinii cu o brăţară de oţel, deşi până la urmă eficient, era cât pe-aci să-l coste viaţa.

Şi dacă regina, preocupată doar de revenirea ei în lume, în condiţiile dorite de ea, şi-ar fi atins, să zicem, scopul prin vărsări de sânge, atunci ce n-ar fi fost ea în stare să facă, dacă scopul i-ar fi fost compromis? Ce alt teribil act nu ar fi fost în stare să comită pentru a-şi urmări ţinta? Şi ce ţintă urmărea ea? Care era acest scop? Până acum, nu avusesem decât afirmaţiile lui Margaret, făcute cu entuziasmul aprins al sufletului ei nobil şi avântat. Pe nici o inscripţie nu se pomenea de iubire, ca scop căutat sau urmărit. Tot ceea ce ştim cu certitudine este că ea îşi precizase ca obiectiv propria reînviere şi că, în acest caz, nordul, care îi fusese atât de drag, juca un rol de căpetenie. Dar era evident că reînvierea urma să aibă loc în mormântul singuratic din Valea Vrăjitorului. Acolo înăuntru fuseseră făcute toate pregătirile în vederea acestui lucru şi a ieşirii sale în lume, până la urmă, sub formă de fiinţă omenească vie. Sarcofagul era deschis. Vasele cu ulei, deşi închise ermetic, puteau fi totuşi uşor

deschise cu mâna; şi în ele se prevăzuse – ţinând seama de uscăciune – o cantitate suficientă pentru o foarte lungă perioadă de timp. Chiar şi cremene şi amnar fuseseră prevăzute, pentru aprins focul. Locaşul mumiei fusese lăsat deschis, contrar uzanţelor; şi, alături de uşa din piatră, pe malul stâncos, era fixat un lanţ rezistent în timp, cu ajutorul căruia ea putea să coboare în siguranţă în vale. Dar despre următoarele intenţii, noi nu mai avem nici un indiciu. Dacă dorea să reînceapă o nouă viaţă, ca o fiinţă oarecare, ideea aceasta nobilă mă apropia sufleteşte de ea şi îi doream din inimă succes. Era conceptul care îmbrăţişa minunatul punct de vedere al lui Margaret, iar mie îmi liniştea sufletul îndurerat. Şi atunci, pe dată m-am hotărât să-i previn pe Margaret şi pe tatăl ei împotriva unor eventuale lucruri cumplite; şi să aştept, oarecum mulţumit în neştiinţa mea, desfăşurarea unor evenimente asupra cărora nu aveam nici o putere.

Am intrat în casă într-o altă stare de spirit decât cea în care mă aflasem când plecasem afară; şi am fost încântat s-o găsesc pe Margaret – pe vechea Margaret – aşteptându-mă.

După masă, când am rămas singur cu tatăl şi fiica, am atacat subiectul, deşi ezitam destul de mult s-o fac.

— N-ar fi bine să ne luăm toate măsurile de siguranţă posibile în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla înainte de Experiment, în caz că regina n-ar fi de acord cu ceea ce vrem să facem noi? Şi la, sau după, deşteptarea ei, dacă aceasta are loc?

Răspunsul dat de Margaret veni imediat; atât de iute, încât eram convins că fusese pregătit:

— Dar ea este de acord! Sigur că nu poate să fie altfel. Tata îşi pune acum toată forţa de gândire, toată energia şi tot marele său curaj în slujba a exact ceea ce regina a pregătit!

— Bine, răspunsei eu, dar e greu de realizat. Tot ce a pregătit ea a fost făcut într-un mormânt, sus pe o stâncă,

în pustietatea deşertului, izolat de lume prin toate mijloacele posibile. Ea pare să conteze pe această izolare, pentru a fi ferită de orice incident. Dar aici, într-o altă ţară şi-n altă vreme, în condiţii cu totul diferite, ar putea, în setea ei de reuşită, să comită greşeli şi să vă aplice – să ne aplice – acelaşi tratament ca şi celorlalţi, pe care îi ştim. Nouă oameni au fost ucişi, fie de mâna ei, fie din îndemnul ei. Ar putea fi şi cu noi fără cruţare, dacă ar dori-o.

Nici nu mi-am dat seama atunci, decât mai târziu, când m-am gândit la această discuţie, cât de bine acceptasem eu, ca pe un fapt real, ideea revenirii la viaţă a reginei Tera. Înainte de a vorbi mi-era teamă să nu-l jignesc pe domnul Trelawny; dar, spre plăcuta mea surpriză, el zâmbi binevoitor şi-mi răspunse:

— Dragul meu, într-un fel dumneata ai dreptate. Regina a vrut, fără îndoială, să rămână izolată; şi, ca să vorbim drept, ar fi fost mai bine ca acest experiment să fi avut loc aşa cum l-a dispus ea. Dar gândeşte-te, lucrul acesta a devenit imposibil chiar din momentul când exploratorul acela olandez a pătruns în mormânt. Asta n-am făcut-o eu. Eu n-am nici o vină, cu toate că acest lucru m-a îndemnat să plec să redescopăr mormântul. Sigur, nu vreau să spun că n-aş fi făcut şi cu acelaşi lucru pe care l-a făcut Van Huyn. Am intrat în mormânt din curiozitate şi am luat de acolo tot ce am luat, animat de pofta colecţionarului care doreşte să strângă. Dar să nu uiţi că în momentul acela cu nu ştiam nimic despre intenţia de reîncarnare a reginei; nici n-aveam idee despre caracterul complet al pregătirilor sale. Toate astea le-am aflat mai târziu. Dar, atunci când le-am aflat, am făcut tot ce s-a putut ca să-i îndeplinesc exact dorinţa. Singura mea teamă este că s-ar putea să-i fi interpretat greşit unele instrucţiuni mai neclare, sau să fi omis ori neglijat ceva. Dar de un lucru sunt sigur; n-am lăsat nimic nefăcut din ceea ce am crezut că era drept şi că trebuia făcut; şi, după câte ştiu, n-am făcut nimic care să încurce rânduiala pusă

de regina Tera. Vreau ca Marele său Experiment să reuşească. Pentru realizarea acestui scop, n-am cruţat nici străduanie, nici timp, nici bani – nici pe mine însumi. Am îndurat privaţiuni şi am înfruntat primejdii. Toată inteligenţa mea, toate cunoştinţele şi învăţătura, atât cât sunt ele, toate eforturile, atâtea câte am putut să depun, au fost, sunt şi vor fi închinate acestui scop, până când ori vom învinge, ori vom pierde marea miză pe care o riscăm.

— Marea miză? Am repetat eu; învierea femeii şi viaţa femeii? Dovada că învierea poate fi realizată prin forţe ale magiei; prin cuceriri ale ştiinţei; sau folosind energii pe care azi lumea încă nu le cunoaşte?

Atunci domnul Trelawny ne vorbi despre speranţele pe care le purta în inimă şi pe care până în ziua aceea le lăsase să se întrevadă, fără să le şi exprime. O dată sau de două ori îl auzisem pe Corbeck vorbind despre energia lui de fier din tinereţe; dar în afara cuvintelor generoase pronunţate de Margaret la adresa speranţelor reginei Tera – care, venind din partea fiicei, ne făceau să credem că fata moştenise tăria tatălui – nu bănuisem existenţa acestei energii. Acum, însă, cuvintele sale ce măturau în calea lor, ca un torent, orice idee potrivnică, mi-l înfăţişau altfel pe acest om.

— Viaţa unei femei”! Ce înseamnă viaţa unei femei pe scara valorilor şi speranţelor noastre? Da, riscăm viaţa unei femei; cea mai dragă mie pe lumea asta şi care îmi devine tot mai dragă cu fiecare ceas. Şi riscăm tot aşa de bine şi vieţile a patru bărbaţi; pe a dumitale şi pe a mea, ca şi pe a celorlalţi doi care ne-au câştigat încrederea. „Dovada că învierea poate fi realizată!” Aceasta înseamnă mult. Un lucru minunat în epoca noastră materialistă şi de scepticism pe care îl naşte cunoaşterea. Dar viaţa şi reînvierea nu sunt ele însele decât nişte etape în drumul spre marele câştig pe care îl vom realiza prin reuşita acestui Mare Experiment. Imaginează-ţi ce ar însemna pentru lumea gândirii – adevărata lume a progresului

uman – calea exactă către stele, acel *itur ad astra* al celor vechi – dacă ar putea să ajungă până la noi, din trecutul neştiut, ceva care să ne redea ştiinţa adunată în marca Bibliotecă din Alexandria, mistuită de flăcări. Nu numai istoria poate fi aşezată la locul ei şi studierea ştiinţelor pe drumul ei drept de la începuturi; ci şi cunoaşterea artelor pierdute şi-ar găsi făgaşul, aşa încât paşii noştri să meargă pe cărarea ce duce înspre definitiva şi completa lor reînscăunare. Ei bine, această femeie ne poate spune nouă cum arăta lumea înainte de aşa-numitul „Potop”; ne poate spune care este originea acestui mare şi uluitor mit; ne poate purta cu mintea spre înţelegerea lucrurilor care ni se par nouă azi primitive, dar care erau deja vechi, înainte de existenţa Patriarhilor. Însă cu asta n-am terminat. Nu, nici măcar nu e începutul. Dacă povestea acestei femei este ceea ce gândim noi că este – lucru în care mulţi credem cu tărie; dacă puterea ei şi regenerarea acestei puteri se dovedesc a fi ceea ce ne aşteptăm noi să fie, ei bine, atunci omenirea poate dobândi cunoştinţe care depăşesc tot ceea ce ea a stăpânit vreodată în vremea noastră – dincolo de tot ceea ce este considerat azi posibil pentru mari şi mici. Dacă, într-adevăr, această reînviere poate fi realizată, cum o să ne putem îndoi noi de ştiinţele vechi, de vechea magie, de vechea credinţă? Şi dacă este aşa, atunci trebuie să înţelegem că acest Ka al unei mari şi învăţate regine a stăpânit taine din lumea ei, de acolo de unde ard stelele, cu mult mai preţioase decât ale muritorilor de rând. Această femeie, încă în viaţă fiind, a coborât să trăiască de bunăvoie într-un mormânt şi a revenit apoi, după cum reiese din inscripţiile de pe acel mormânt; ea a ales să moară de moarte fizică, pe când era încă tânără, astfel ca, la reînvierea sa într-o altă vreme, după o transă aproape nesfârşită, să poată ieşi din mormânt în deplinătatea splendorii tinereţii şi puterii sale. Ştim deja că, deşi trupul a dormit în pace atât de multe veacuri, inteligenţa ei nu a murit; că hotărârea ei nu a

şovăit niciodată, că voinţa ei a rămas stăpână; şi, mai important decât orice, amintirea ei s-a perpetuat neştirbită. O, câte posibilităţi ne oferă venirea în mijlocul nostru a unei asemenea fiinţe! O fiinţă a cărei istorie începe înainte de învăţăturile Bibliei; ale cărei trăiri au precedat existenţa zeilor Greciei; care poate înlănţui Vechiul cu Noul, Pământul cu Cerul şi poate dezvălui lumilor cunoscute ale gândirii şi ale existenţei fizice taina Necunoscutului – necunoscutul Lumii Vechi de la începuturile ei şi al Lumilor aflate dincolo de orizontul cunoştinţelor noastre.

Tăcu, aproape epuizat. Margaret îl ţinuse strâns de mână tot timpul cât el ne mărturisise cât de drag îi era acest copil. Continua şi acum să-l ţină strâns; dar pe faţa ei vedeam aceeaşi schimbare din ultimul timp: o mască misterioasă pe chipul adevăratei sale personalităţi, care mie îmi dădea sentimentul vag al îndepărtării de ea. Tatăl său, furat de impetuozitatea momentului, nu-şi dăduse seama de nimic; însă, când el se opri, ea păru să-şi revină şi strălucirii ochilor săi minunaţi i se adăugă şi aceea a unor lacrimi reţinute. Cu un gest care îi trăda sentimentele puternice de dragoste şi de admiraţie, ea se aplecă şi sărută mâna părintelui său. Apoi, întorcându-se înspre mine, zise:

— Malcolm, ai vorbit despre oameni care au pierit din cauza reginei; sau care, mai curând şi de fapt, au pierit pentru că s-au amestecat în treburile ei şi i-au zădărnicit planurile. Nu crezi că, aşa cum ai pus problema, ai fost nedrept? Cine oare n-ar fi făcut exact ceea ce a făcut şi ea? Nu uita că se lupta pentru propria ei viaţă! Da şi chiar pentru mai mult decât propria ei viaţă. Pentru viaţă şi dragoste şi pentru toate extraordinarele posibilităţi ale unui viitor îndepărtat, în necunoscuta lume a Nordului; acel Nord care pentru ea însemna speranţă şi încântare. Nu crezi că, o dată cu învăţătura timpului său şi cu toată marea şi nebiruita tărie a fiinţei sale, era îndreptăţită să

aspire la o cât mai largă răspândire a ideilor nobile ce i se năşteau în suflet? Că spera să ajungă la cucerirea unor lumi neştiute? Să se folosească, spre binele poporului său, de tot ceea ce câştigase din somn, din moarte şi din scurgerea timpului? Atâtea lucruri pe care le-ar fi putut zădărnici mâna oricărui tâlhar sau asasin; dacă ai fi fost în locul ei, nu ai fi luptat cu toate mijloacele ca să atingi acest obiectiv al speranţei şi vieţii tale? Un ţel ale cărui posibilităţi de realizare creşteau şi creşteau o dată cu trecerea nesfârşită a anilor. Poţi să crezi că gândirea ei activă a avut vreo clipă de odihnă în tot acest răstimp de secole de trudă, în vreme ce fiinţa ei pământească, adăpostită şi protejată de mediul pe care i-l creaseră credinţa şi ştiinţa timpului, aştepta să bată ceasul destinului, atunci când sufletul ei liber zbura grăbit dintr-o lume în altă lume, prin împărăţia fără hotar a stelelor? Să nu fi însemnat oare aceste stele, cu multitudinea lor de vieţi şi forme, nimic pentru ea? Aşa cum au început să însemne pentru noi, din clipa când am pornit pe drumul minunat trasat de ea şi de poporul său? De poporul acesta care şi-a descătuşat imaginaţia şi a lăsat-o să zboare printre aştrii nopţii!

Aici ea se opri. Era extenuată şi lacrimi nestăpânite îi şiroiau pe obraji. Eram mai mişcat decât puteam s-o mărturisesc. Era ea, într-adevăr, Margaret a mea; şi inima îmi bătea în piept, simţind-o iar alături, aproape de mine. Fericirea mă făcea îndrăzneţ şi aveam acum curajul să spun ceea ce mă temeam că ar fi imposibil de spus: ceva care ar fi trebuit să atragă atenţia domnului Trelawny asupra convingerii mele despre o dublă existenţă a fiicei sale. Luând mâna lui Margaret într-a mea şi sărutându-i-o, i-am spus tatălui:

— Bineînţeles, domnule, nu se putea exprima mai clar nici dacă spiritul adevărat al reginei Tera ar fi fost cu ea şi i-ar fi sugerat aceste gânduri!

Răspunsul domnului Trelawny mă surprinse pur şi

simplu. Mă lăsa să înţeleg că acelaşi proces de gândire ca şi al meu se petrecea şi în mintea lui.

— Şi dacă i le-ar fi sugerat? Dacă e aşa? Ştiu bine că spiritul mamei se află în ea. Dacă în afară de el s-ar mai afla şi spiritul acestei mari şi minunate regine, nu mi-ar fi mai puţin dragă, ci de două ori mai mult! Nu te teme pentru ea, Malcolm Ross; cel puţin nu te teme mai mult decât pentru noi ceilalţi!

Margaret reluă firul, vorbind atât de repede, încât cuvintele sale păreau mai curând o continuare a spuselor tatălui, decât o întrerupere:

— Nu te teme deloc pentru mine, Malcolm. Regina Tera ştie şi nu ne va face nici un rău. Eu ştiu asta! O ştiu tot atât de bine, pe cât ştiu cât de nemărginită este dragostea mea pentru tine.

Era în glasul ei ceva atât de straniu, că am privit-o repede în ochi. Erau, ca întotdeauna, strălucitori; dar gândurile ce se ascundeau în adâncul lor erau acoperite de un văl, cum sunt ochii unui leu închis într-o cuşcă.

În acel moment intrară şi ceilalţi doi şi schimbarăm subiectul.

XVIII.

Lecţia lui Ka.

În seara aceea ne-am dus toţi la culcare devreme. Noaptea care urma avea să fie o noapte grea şi domnul Trelawny socotea că trebuia să ne odihnim, dormind cât mai mult. A doua zi urma să avem mult de lucru. Tot ce era legat de Marele Experiment trebuia pus la punct, în aşa fel încât să nu-l ratăm din cauza vreunei scăpări, din vedere în timpul pregătirilor. Aranjasem, evident, să putem chema şi după ajutor în cazul când ar fi fost nevoie; dar nu cred că vreunul din noi se temea chiar de vreo primejdie. Sigur că nu ne gândeam la nici un fel de violenţă de genul aceleia care ne-a obligat să stăm de veghe la Londra, în timpul transei prelungite a domnului Trelawny.

Cât despre mine, eu simţeam o stranie senzaţie de uşurare. Acceptasem raţionamentul domnului Trelawny, că dacă regina era exact aşa cum presupuneam noi – aşa cum de fapt eram încredinţaţi că este – n-am fi avut nici un fel de probleme cu ea; fiindcă noi nu făceam altceva decât să-i îndeplinim punct cu punct dorinţele. Aşa că mă simţeam liniştit – mult mai liniştit decât fusesem în timpul zilei; existau însă alte motive de îngrijorare pe care nu reuşeam să le alung din minte. Cel mai serios dintre ele era starea ciudată a lui Margaret. Dacă se adeverea că în persoana ei existau două fiinţe, atunci ce putea să se întâmple în cazul când aceste două existenţe ar fi devenit una singură? Iar şi iar şi iar îmi frământam mintea cu această problemă, până îmi venea să strig de încordare. Pentru mine nu era o consolare că Margaret se simţea mulţumită şi tatăl ei accepta asta. La urma urmelor, dragostea este un sentiment egoist; şi nu de puţine ori apar situaţii în care umbre întunecate vor să acopere lumina de care ea are nevoie. Aveam impresia că aud cum se mişcă limbile ceasului pe cadran; vedeam bezna preschimbându-se în întuneric, întunericul în cenuşiu şi cenuşiul în lumină, fără să-mi pot stăvili mersul gândurilor triste. În cele din urmă, când am putut s-o fac fără să-i deranjez pe ceilalţi, m-am sculat şi m-am strecurat de-a lungul coridorului, ca să văd dacă şi cu ei era totul în ordine; fiindcă aranjasem ca uşa fiecăruia să rămână deschisă, în aşa fel ca orice zgomot nedorit să poată fi auzit uşor şi distinct.

Toţi dormeau; puteam să le aud tuturor respiraţia regulată; şi mă bucuram că noaptea aceea plină de temeri trecuse cu bine. Căzând în genunchi, acolo în camera mea, murmurai o rugăciune de mulţumire, dându-mi seama în adâncul inimii mele cât de mare îmi fusese spaima. Am ieşit afară şi am coborât la malul apei, pe nenumăratele trepte săpate în stâncă. Câteva mişcări de înot în marea limpede şi rece îmi calmară nervii şi mă readuseră în vechea formă.

Pe drum, urcând scările, puteam vedea cum se înalţă în urma mea şi cum preschimbă stâncile din jurul golfului în aur sclipitor lumina aprinsă a soarelui. Şi totuşi, mă simţeam oarecum tulburat. Totul era prea luminos, aşa cum se întâmplă uneori înainte de furtună. Când m-am oprit să privesc, am simţit o mână care mi se aşeza pe umăr; şi, întorcându-mă, am zărit-o pe Margaret lângă mine; Margaret, luminoasă şi radioasă, ca şi splendoarea de dimineaţă a soarelui. Era, de data aceasta, Margaret a mea; Margaret cea din primele zile, fără nimic străin în fiinţa ei; şi mi-am dat atunci seama că, în sfârşit, ziua cea din urmă, ziua fatală, venise.

Dar, vai! Bucuria nu ţinu mult. Când ne-am reîntors în casă, după o plimbare în jurul ţărmului, vechea atmosferă din ziua precedentă pusese iar stăpânire pe noi; mâhnire şi îngrijorare, speranţă, bună dispoziţie, depresiune adâncă şi răceală apatică.

Dar, cum avea să fie o zi cu mult de lucru, ne-am înhămat cu toţii şi cu toată energia la treabă; ceea ce ne-a salvat.

După gustarea de dimineaţă, ne-am dus cu toţii în grotă, unde domnul Trelawny controlă pe rând poziţia fiecărui obiect şi ne explică motivele pentru care fiecare lucru ocupa locul unde fusese plasat. Avea cu el un mare sul de hârtie cu măsurători, schiţe, semne şi desene făcute de el însuşi, după ciornele propriilor sale însemnări şi ale lui Corbeck. Aşa cum ne mai spusese, ele conţineau toate hieroglifele de pe pereţii, tavanul şi podeaua mormântului din Valea Vrăjitorului. Chiar dacă nu ar fi avut măsurătorile la scară, cu precizarea locului fiecărei piese de mobilier, am fi putut până la urmă să le plasăm exact, numai studiind scrierea secretă şi simbolurile.

Domnul Trelawny ne mai explică şi alte câteva lucruri, care nu se găseau pe plan. Aşa, de exemplu, faptul că scobitura de pe faţa mesei se potrivea exact cu fundul Sipetului Magic, care era chiar prevăzut să fie aşezat

acolo. Locul unde trebuiau aşezate picioarele mesei era indicat de nişte uraeuşi în forme diferite, desenaţi pe podea şi ale căror capete erau îndreptate în direcţia uraeuşilor similari, încolăciţi pe picioarele mesei. De asemeni, mumia, întinsă pe locul mai ridicat de pe fundul sarcofagului care îi contura trupul, trebuia să fie orientată cu capul spre apus şi picioarele spre răsărit, ca să poată primi astfel curenţii naturali ai pământului.

— Dacă asta s-a urmărit, zise el, după cum presupun, socot că forţa ce va fi folosită este legată de magnetismul terestru sau de electricitate. Ori de amândouă. Sigur că s-ar putea să fie utilizată şi o altă forţă, ca de exemplu, radioactivitatea. Am făcut experienţe de acest gen, dar numai cu cantităţi mici de substanţă, atât cât am putut obţine. Însă, din tot ce am reuşit să stabilesc cu certitudine, Sipetul nu reacţionează la radiaţii. Trebuie să existe şi astfel de materii insensibile în natură. Radiumul se pare că nu acţionează în nici un fel, când e conţinut în pehblendă[1]; şi, fără îndoială, s-or mai găsi şi alte asemenea substanţe care să-l conţină.

E posibil ca acestea să aparţină categoriei elementelor „inerte", descoperite sau izolate de Sir William Ramsay. Prin urmare, nu este exclus ca în acest Sipet, făcut dintr-un aerolit şi deci conţinând poate un element necunoscut de noi, să zacă o forţă care să se elibereze exact în momentul când cutia este deschisă.

Părea că asta era tot ce se putea spune în legătură cu acest subiect; dar, cum rămase cu privirea fixă, ca cineva care intenţionează să-şi dezvolte mai departe ideea, noi am aşteptat în linişte. Şi, după o pauză, el a continuat:

— Există, o mărturisesc, un lucru care până acum m-a contrariat. S-ar putea să nu fie de primă importanţă; dar, într-o problemă ca aceasta, unde totul este necunoscut, trebuie să admitem că nu există nimic lipsit de interes. Nu pot crede că într-o astfel de situaţie, atât de scrupulos

1 Oxid natural de uraniu cu cantităţi mici de radiu

studiată, avem dreptul să neglijăm acest lucru. După cum puteţi vedea privind planul interior al mormântului, sarcofagul stă lângă peretele dinspre nord, cu Sipetul Magic la sud de el. Spaţiul ocupat de cel dintâi nu conţine nici un simbol sau ornament, de nici un fel. La o primă vedere, ai putea spune că desenele au fost făcute după amplasarea sarcofagului. Dar un examen mai atent ne va arăta că simbolurile de pe podeaua încăperii sunt în aşa fel dispuse, încât să producă un efect anume. Uite, aici scrierea este aşezată într-o ordine corectă, ca şi cum ar fi sărit peste spaţiul gol. Însă, numai după ce efectul s-a produs, devine clar că trebuie să existe aici o semnificaţie. Ce semnificaţie? Tocmai asta vrem să aflăm. Ia uitaţi-vă şi sus şi jos pe porţiunea liberă dintre vest şi est, care corespunde cu locul unde se situează capul şi picioarele sarcofagului. În ambele părţi se află duplicate ale aceloraşi simboluri, dar dispuse în aşa fel încât fragmente ale fiecăruia din ele să constituie părţi întregi ale altora aşezate vertical, ca într-un joc de cuvinte încrucişate. Şi numai când ne aruncăm privirea dinspre capul sau dinspre picioarele sarcofagului, ne dăm seama că avem de a face cu nişte simboluri. Uitaţi-vă. Ele sunt triple atât la colţuri, cât şi în centru, sus şi jos. De fiecare dată există imaginea unui soare tăiat pe din două de marginea sarcofagului, ca de un orizont. Înapoia fiecăruia şi aproape, dar cu faţa întoarsă şi părând a fi legat oarecum de simbol, se află câte un vas care, în scrierea hieroglifică, simbolizează inima – Ab, cum îi spuneau egiptenii. Apoi în spatele tuturor acestora este câte un desen, reprezentând două braţe larg deschise, ridicate în sus de la cot; acesta este determinantul lui Ka sau „Dublul”. Dar poziţia lui nu este aceeaşi sus şi jos. La capul sarcofagului Ka este întors către gura vasului; la picioare, braţele sunt îndreptate în sens invers. Simbolurile par să spună că în timpul trecerii soarelui de la vest spre est – de la apus la răsărit, sau prin Lumea de Jos, adică prin noapte – inima, care este

materială chiar în mormânt şi nu-l poate părăsi, se roteşte pur şi simplu, în aşa fel încât să rămână cu faţa spre Ra, Zeul-soare, izvorul a tot ceea ce e bun, dar că Dublul, care reprezintă principiul activ, poate merge unde vrea, atât noaptea cât şi ziua. Dacă acest lucru este exact, atunci el reprezintă o înştiinţare – un avertisment – un memento: Conştiinţa mumiei nu se odihneşte şi noi trebuie să ţinem seama de ea. Or, se poate ajunge la convingerea că, după noaptea reînvierii, Ka va părăsi complet inima, ceea ce înseamnă că, revenind la viaţă, regina va căpăta o existenţă inferioară, pur fizică. Într-un asemenea caz, ce se va întâmpla cu intelectul şi cu experienţele sufletului său rătăcitor în lume? Câştigul cel mai de preţ al reînvierii sale va fi pierdut pentru omenire. Şi totuşi acest gând nu mă alarmează. La urma urmelor, este doar o presupunere a mea şi e în contradicţie cu credinţele din teologia egipteană, conform cărora acest Ka este o parte esenţială a omenescului.

Se opri un moment şi noi toţi aşteptam. Tăcerea fu întreruptă de doctorul Winchester:

— Dar, oare, asta nu presupune că regina se temea de o profanare a mormântului său?

Domnul Trelawny zâmbi şi răspunse:

— Dragul meu, ea era pregătită pentru aşa ceva. Profanatorii de morminte nu sunt o invenţie modernă; erau desigur bine cunoscuţi şi în vremea dinastiei reginei. Nu numai că ea era pregătită pentru aşa ceva, ba, după cum am văzut în câteva rânduri, se aştepta chiar la asta. Ascunderea lămpilor în *serdâb* şi crearea unui „trezorier” răzbunător arată că a existat un sistem de apărare pozitiv, ca şi unul negativ. Într-adevăr, din numeroase informaţii obţinute pe bază de indicii şi deducţii exacte, putem aproape să stabilim că ea vedea posibil ca şi alte persoane – ca noi de exemplu – să vrea să preia în mod serios acţiunea pe care ea o pregătise pentru sine, atunci când avea să sosească momentul. Un exemplu ar fi dispunerea

simbolurilor despre care v-am vorbit. Cheia enigmei, însă, aparţine celor ce ştiu să vadă!

Se făcu din nou linişte. Atunci vorbi Margaret:

— Tată, poţi să-mi dai şi mie planul? Aş vrea să-l studiez în cursul zilei.

— Sigur, draga mea, răspunse bucuros domnul Trelawny, dându-i-l.

Îşi reluă apoi, pe alt ton, firul instrucţiunilor pentru noi, mai la obiect, potrivit cu partea lor practică, lăsând deoparte misterul:

— Cred că ar fi bine să înţelegeţi cum funcţionează instalaţia de lumină electrică, pentru cazul când s-ar ivi ceva neprevăzut. Nu mă îndoiesc că aţi observat că avem aşa ceva peste tot în casă şi că n-o să existe nici un colţ întunecat nicăieri. Asta am aranjat-o eu în mod special. Totul funcţionează având la bază un grup de turbine puse în mişcare de fluxul şi refluxul marin, după sistemul turbinelor Niagarei. Sper ca prin acest sistem să evit orice accident, să asigur fără probleme şi pe deplin, curent în permanenţă. Veniţi cu mine să vă explic sistemul şi să vă arăt întrerupătoarele şi siguranţele.

N-am putut să nu remarc, umblând cu el prin toată casa, cât de perfect pus la punct era întreg sistemul şi cum reuşise să organizeze măsurile de siguranţă contra oricărui accident previzibil.

Dar din orice lucru perfect ia naştere teama. Într-o astfel de acţiune ca a noastră, limitele gândirii omeneşti sunt prea strâmte. Dincolo de ele pândea imensa înţelepciune divină cu a sa putere.

Când intrarăm înapoi în grotă, domnul Trelawny abordă o altă temă:

— Acum trebuie să stabilim precis ora exactă la care va avea loc Marele Experiment. În ceea ce priveşte ştiinţa şi mecanismele, dacă pregătirile sunt bune, orice moment e bun. Dar când avem de a face cu pregătiri făcute de o femeie cu o minte extraordinar de subtilă şi care a avut o

încredere deplină în magie şi în sensul ascuns al tuturor lucrurilor, trebuie să ne punem toţi în situaţia ei, înainte de a lua o hotărâre. Acum este clar că apusul soarelui are un rol important în acest aranjament. Cum toţi aceşti sori, retezaţi matematic de chenarul sarcofagului, au fost aranjaţi cu un scop precis, noi trebuie să înţelegem de aici că ni s-a arătat un semn. Iarăşi, noi am văzut tot timpul că numărul şapte a avut o semnificaţie importantă pentru fiecare fază a gândirii, a raţionamentului şi acţiunilor reginei. Concluzia logică este că ceasul al şaptelea după apus a fost ora aleasă. Acest lucru este confirmat de faptul că ori de câte ori a avut loc în casa mea un eveniment, acesta a fost momentul preferat. Cum soarele apune în seara asta în Comwall la opt, ora noastră va fi trei dimineaţa.

Vorbea simplu, dar era foarte serios; cuvintele şi atitudinea sa nu aveau nimic misterios în ele. Şi totuşi, toţi eram impresionaţi în cel mai înalt grad. Îmi dădeam seama de asta văzând paloarea de pe feţele celorlalţi doi bărbaţi şi constatând liniştea şi muţenia cu care îi primeam hotărârea. Singura persoană care părea că se simte în largul ei era Margaret; aflată mai înainte într-una din stările ei de apatie, părea acum că se trezise din ea, având aerul că se simte încântată. Tatăl ei, care o supraveghea atent, zâmbi; starea ei de spirit era o confirmare directă a teoriei sale.

Cât despre mine, eu eram copleşit. Stabilirea exactă a oreimi se părea glasul Destinului. Azi, când mă gândesc la asta, pot să înţeleg cum se simte un condamnat atunci când îşi ascultă sentinţa, sau când aude ultima bătaie a ceasului.

Cale de întoarcere nu mai exista! Ne aflam în mâinile Domnului… Şi totuşi… Ce alte forţe mai erau implicate? Ce avea să se întâmple cu noi, sărmani atomi de praf pământean, luaţi de vântul care vine… de unde? Şi pleacă, unde? Nici un muritor nu putea şti. Nu la mine mă

gândeam… Margaret…!

Fui trezit de glasul ferm al domnului Trelawny:

— Şi acum să ne ocupăm de lămpi şi să ne terminăm pregătirile.

Ne-am pus, prin urmare, pe treabă şi, sub supravegherea sa, am pregătit lămpile egiptene, având grijă să fie bine umplute cu ulei de cedru, iar fitilele potrivite cum trebuie. Le-am aprins şi le-am probat una câte una; apoi le-am lăsat puse la punct, ca să poată lumina imediat toate la fel. După ce terminarăm şi asta, am mai aruncat o ultimă privire peste tot şi am lăsat lucrurile gata pentru treaba de la noapte.

Toate acestea ne-au luat timp şi cred că am fost toţi surprinşi atunci când, ieşind din grotă, am auzit marea pendulă din hol bătând ora patru.

Am luat masa târziu, lucru care a fost posibil uşor datorită aranjamentelor noastre de autoadministrare. După aceea, la propunerea domnului Trelawny, ne-am despărţit, ca să ne pregătim fiecare, cum ştiam, pentru bătălia de la noapte. Margaret arăta palidă şi cam obosită, aşa că am sfătuit-o să se culce şi să încerce să doarmă. Mi-a promis că aşa o să facă. Apatia care o stăpânise cu intermitenţe toată ziua dispăruse în clipa aceea; cu gingăşia şi blândeţea ei afectuoasă veni să mă sărute şi să-mi ureze deocamdată somn uşor. Cu sufletul plin de fericirea pe care mi-o aducea, am ieşit pe ţărmul stâncos, să mă mişc puţin. Nu vroiam să mă mai gândesc la nimic; şi aveam instinctiv sentimentul că aerul curat şi soarele Domnului, cu nenumăratele frumuseţi create de mâna Lui, aveau să fie cel mai bun suport pentru sufletul nostru în cele ce trebuiau să urmeze.

Când am intrat în casă, toată lumea se strânsese la un ceai târziu. Venit de afară, din mijlocul splendorii naturii, am fost izbit întrucâtva de comicul situatei în care nişte oameni, aflaţi acum atât de aproape de îndeplinirea unei atât de stranii – aproape monstruoase – acţiuni, mai

simţeau nevoia să-şi respecte deprinderile zilnice.

Toţi bărbaţii din grup erau gravi; cele câteva ceasuri de singurătate, chiar dacă le oferiseră odihnă, le oferiseră şi prilejul de a reflecta. Margaret era senină, aproape vioaie, dar îi lipsea parcă ceva din spontaneitatea ei obişnuită. Faţă de mine, parcă ar fi păstrat o oarecare umbră de rezervă, ceea ce mă făcu să cad iar pradă îndoielilor. Când terminarăm ceaiul, ea ieşi din cameră; dar reveni după un minut cu sulul de schiţe pe care îl luase mai devreme. Apropiindu-se de domnul Trelawny, îi spuse:

— Tată, m-am gândit mult la tot ce ai spus dumneata despre sensul ascuns al acestor sori, inimi şi Ka-uri şi am mai examinat o dată desenele.

— Şi ce-ai aflat, copilule? Întrebă nerăbdător domnul Trelawny.

— Mai e posibilă şi o altă interpretare!

— Şi care anume?

Glasul îi tremura de îngrijorare. Margaret vorbi pe un ton ciudat; un ton care nu putea exprima decât certitudinea celor spuse:

— Că la apusul soarelui, Ka urmează să intre în Ab; şi că îl va părăsi numai la răsărit!

— Şi mai departe? O îndemnă cu glas răguşit tatăl său.

— Înseamnă că, în noaptea asta, Dublul reginei, liber acum, va intra şi va rămâne în inima sa, care e muritoare şi nu poate părăsi trupul mumificat. Înseamnă că, atunci când soarele se va cufunda în mare, regina Tera va înceta să mai existe ca forţă conştientă, până la răsăritul soarelui; doar dacă Marele nostru Experiment nu va putea s-o recheme la viaţă. Înseamnă că nu există nimic de care să ne temem nici unul din noi din partea ei, aşa cum am avut motive s-o credem. Orice schimbări ar avea loc, de pe urma Marelui Experiment, nici una nu va porni de la sărmana şi neajutorata femeie moartă care, de zeci de secole, aşteaptă venirea acestei nopţi, încredinţând

minutelor următoare întreaga libertate a unei veşnicii câştigate de demult; nutrind speranţa că va mai putea trăi o nouă viaţă, într-o nouă lume, aşa cum şi-a dorit-o!

Se opri deodată. Cât timp vorbise, cuvintele ei avuseseră în ele inflexiuni stranii şi patetice, aproape rugătoare, care m-au emoţionat profund. După ce tăcu, am putut să-i surprind, mai înainte ca ea să-şi ascundă privirea, ochii plini de lacrimi.

Pentru moment, inima tatălui nu răspunse emoţiilor fiicei. O privea mulţumit şi bucuros, dar cu o stăpânire de sine gravă, care îmi amintea privirea pierdută de pe chipul sever al bărbatului căzut în transă. Nu încercă să-şi mângâie în nici un fel fata în durerea ei plină de înţelegere. Spuse doar atât:

— Putem verifica exactitatea ipotezei tale şi a sentimentelor ei la momentul potrivit.

Zicând aceasta, porni să urce scările de piatră şi se retrase la el în cameră. Chipul lui Margaret era tulburat în timp ce-l urmărea cu privirea.

Destul de curios, tulburarea ei nu mă impresionă prea mult.

După plecarea domnului Trelawny, tăcerea puse stăpânire pe noi toţi. Nu cred că cineva ar fi dorit să vorbească. Margaret se retrase imediat în camera ei, iar eu am ieşit pe terasă să privesc marea. Prospeţimea aerului şi frumuseţea peisajului mă ajutară să-mi recapăt buna dispoziţie, aşa cum o avusesem peste zi. Acum, de fapt, mă simţeam bucuros la gândul că primejdia de care mă temeam din partea unor violenţe ale reginei, în noaptea ce urma, nu mai exista. Credeam cu atâta convingere în cele afirmate de Margaret, încât nici nu mă gândeam să-i pun la îndoială raţionamentul. Într-o stare de spirit grozavă şi mai puţin îngrijorat decât în ultimele zile, m-am dus la mine în cameră şi m-am întins pe sofa.

M-a trezit Corbeck, care mă striga agitat:

— Coborâţi cât mai repede în grotă. Domnul

Trelawny vrea să ne vadă pe toţi acolo, imediat. Grăbiţi-vă!

Am sărit în picioare şi am alergat spre grotă. Toată lumea era acolo, în afară de Margaret, care veni şi ea imediat, ţinându-l în braţe pe Silvio. Când motanul îl zări pe vechiul său duşman, se zbătu să sară jos; dar Margaret îl ţinu strâns şi-l linişti. M-am uitat la ceas. Era aproape opt.

Când Margaret ni se alătură, tatăl ei vorbi direct, calm, dar insistent, ceea ce era un lucru nou pentru mine:

— Tu crezi, Margaret, că regina Tera a hotărât de bună voie să renunţe în noaptea asta la libertatea ei? Să devină nimic mai mult decât o mumie, până în momentul când va avea loc Experimentul? Să accepte să renunţe, orice s-ar întâmpla, la puterea ei, până când totul se va termina, iar revenirea ei la viaţa va fi un fapt împlinit? Sau poate până la eşecul total?

După o pauză, Margaret răspunse cu glas slab:

— Da!

În toată fiinţa ei, în înfăţişare, în expresie, în glas, în comportare, apăruse o schimbare. Chiar şi Silvio observase asta şi, cu o mişcare violentă, i se smuci din braţe; ea nu păru să-şi dea seama de gest. Mă aşteptam acum ca pisica, fiind liberă, să atace mumia; dar de data asta nu o făcu. Părea prea speriată ca să se mai apropie de ea.

Îşi curbă spinarea şi, cu un jalnic „miau”, se apropie şi se frecă de gleznele mele. Am luat-o în braţe şi ea s-a cuibărit mulţumită.

Domnul Trelawny vorbi din nou;

— Eşti încredinţată de ceea ce spui? Crezi în asta din toată inima ta?

Chipul lui Margaret nu mai era apatic; părea acum iluminat de credinţa omului căruia îi este dat să vorbească despre lucruri minunate. Ea răspunse cu un glas care, deşi liniştit, vibra de convingere:

— Ştiu asta! Ceea ce ştiu este dincolo de credinţă!

Domnul Trelawny vorbi din nou:

— Deci eşti atât de sigură că, dacă ai fi chiar tu regina Tera, ai ţine să dovedeşti acest lucru în orice chip ţi l-aş sugera eu?

— Da, în orice chip!

Răspunsul ei sună îndrăzneţ. El întrebă din nou şi în glasul său nu se ghicea nici o urmă de ezitare:

— Chiar şi cu părăsirea Familiarului tău în moarte – în nimicire?

Ea tăcea şi eu am putut vedea că suferea – suferea îngrozitor. În ochii ei apăru o privire chinuită, pe care nici un bărbat n-ar fi suportat s-o vadă în ochii femeii iubite. Eram cât pe-aci să intervin, când ochii tatălui, privind în jurul său cu neclintită hotărâre, se opriră asupra mea. Am rămas mut, aproape vrăjit; la fel ca ceilalţi. Ceva se petrecea sub ochii noştri şi nu înţelegeam ce.

Făcând câţiva paşi mari, domnul Trelawny se îndreptă spre partea de apus a grotei şi deschise oblonul care întuneca fereastra. Aerul proaspăt pătrunse înăuntru şi soarele îi lumină pe amândoi, căci Margaret se afla acum lângă el. El arătă cu mâna spre locul unde soarele apunea în mare, într-un halo de aur şi foc; iar chipul bărbatului era aspru, ca de cremene. Cu o voce a cărei duritate intransigentă am s-o aud răsunându-mi în urechi cât voi trăi, el spuse:

— Alege! Vorbeşte! Când soarele se va ascunde în mare, va fi prea târziu!

Splendoarea soarelui care apunea părea că luminează chipul lui Margaret, până când acesta străluci ca aprins de un foc interior, de o nobilă lumină, când răspunse:

— Chiar şi aşa!

Apoi, păşind spre locul unde se afla mumia pisicii, pe măsuţa mică, puse mâna pe ea. Soarele nu-i mai lumina acum faţa şi umbrele coborau întunecate asupra ei. Cu glas limpede ea spuse:

— Dacă aş fi Tera, aş spune: „Luaţi-mi tot ce am! Această noapte este noaptea zeilor!”

Pe când vorbea, soarele intră în mare şi umbre reci ne învăluiră îndată. O vreme am rămas cu toţii tăcuţi. Silvio sări din braţele mele şi alergă la stăpâna lui, unde începu să se frece de rochia ei, ca şi cum ar fi cerut să fie luat în braţe. Acum nici nu-l mai interesa mumia.

Margaret arăta minunat, cu aerul ei blând dintotdeauna, când spuse trist:

— Soarele a apus, tată! Oare o să-l mai revedem vreunul dintre noi? Noaptea nopţilor a sosit!

XIX.

Marele Experiment.

Dacă ar fi fost nevoie de o dovadă care să ateste cât de total ajunseserăm toţi, fără excepţie, să credem în existenţa spirituală a reginei egiptene, am fi putut găsi această dovadă în schimbarea produsă doar în câteva minute în noi, după declaraţia de non-existenţă voluntară făcută, eram convinşi, prin persoana lui Margaret. În ciuda încercării înfricoşătoare pe care o aşteptam şi a cărei iminenţă nu o puteam alunga din minte, arătam şi ne mişcam ca şi cum pe toţi ne cuprinsese o mare uşurare. Trăisem într-adevăr atât de terorizaţi în zilele când domnul Trelawny fusese în transă, încât sentimentul acesta se instalase adânc în noi. Nimeni nu ştie, până nu a încercat asta, ce înseamnă să trăieşti într-o permanentă spaimă, provocată de un pericol necunoscut, care se poate abate asupra ta în orice moment şi sub orice formă.

Schimbarea din noi se manifesta în diverse feluri, după natura fiecăruia. Margaret era tristă. Doctorul Winchester, bine dispus şi extrem de atent; procesul de gândire care îi servise ca antidot împotriva fricii, fiind acum eliberat de obligaţii, îi mărea entuziasmul intelectual. Domnul Corbeck părea că trăieşte mai degrabă o stare retrospectivă decât una de contemplare. Iar eu

înclinam mai mult spre veselie; eliberat dintr-o certă stare de nelinişte în privinţa lui Margaret, nu-mi trebuia nimic mai mult.

Cât despre domnul Trelawny, el părea mai puţin schimbat decât noi toţi. Poate că acest lucru era ceva firesc, deoarece în mintea lui de ani de zile existase intenţia de a face experienţa la care noi ne angajasem într-o noapte; că fiecare eveniment legat de acest fapt putea să-i pară doar un episod, un pas doar spre scopul final. El avea acea fire autoritară care urmărea atât de mult realizarea unui ţel asumat, încât orice altceva era pentru el de o importanţă secundară. Chiar acum, când teribila sa severitate se mai îmblânzise datorită destinderii, nu se schimbase deloc şi nu şovăia nici o clipă să-şi urmărească scopul. Ne-a chemat pe toţi bărbaţii să mergem la el; şi, intrând în hol, reuşirăm imediat să coborâm în grotă o masă de stejar, destul de lungă şi nu prea lată, care se găsea rezemată de un perete al holului. Am aşezat-o sub grupul mare de lămpi electrice din mijlocul grotei. Margaret se uită un timp la ea, când, deodată, se făcu palidă la faţă şi cu un glas agitat întrebă:

— Ce vrei să faci, tată?

— Să desfac mumia pisicii! Regina Tera n-are nevoie în noaptea asta de Familiarul ei. Dacă ar avea, atunci el ar putea fi periculos pentru noi: aşa că am să-l fac inofensiv. Nu te nelinişti, draga mea!

— O, nu! Răspunse ea repede. Dar mă gândeam la Silvio şi cum m-aş fi simţit eu dacă el ar fi fost în locul mumiei pe care vrei s-o desfaci!

Domnul Trelawny îşi pregăti cuţitul şi foarfecele şi aşează pisica pe masă. Era un început macabru al activităţii noastre; şi mi se strângea inima, când mă gândeam la ce s-ar fi putut întâmpla cu noi în casa aceea izolată, în plină noapte. Senzaţia de singurătate şi de izolare faţă de lumea înconjurătoare era sporită şi de vuietul vântului, care creştea acum ameninţător şi de zgomotul valurilor izbite

de stânci. Dar treaba pe care o aveam de îndeplinit era mult prea serioasă ca să ne lăsăm influenţaţi de ceea ce venea din afară: desfacerea mumiei începu.

Avea un număr incredibil de bandaje; iar zgomotul de sfâşiere – erau lipite foarte bine unul de altul cu bitum, răşini şi arome – şi micul nor de pulbere roşie şi înţepătoare care se răspândea măreau tensiunea. Când ultima faşă fu desfăcută, avurăm animalul aşezat înaintea noastră. Era întreg, stând pe labele dinapoi; părul, dinţii şi ghearele erau întregi. Ochii, închişi, însă pleoapele nu aveau aspectul sălbatic la care mă aşteptam. Mustăţile îi fuseseră presate în jos din cauza bandajului; dar când apăsarea acestuia dispăru, ele reveniră în vechea poziţie avută în timpul vieţii. Era un animal minunat, o felină sălbatică de talie mare. Dar, uitându-ne la el, prima noastră privire admirativă se schimbă într-una de teamă şi un fior ne străbătu pe fiecare; căci în faţa noastră se afla confirmarea spaimelor prin care trecusem.

Botul şi ghearele erau mânjite cu pete roşii, uscate, de sânge proaspăt.

Doctorul Winchester fu primul care îşi reveni; sângele, ca atare, îl deranja prea puţin. Îşi scoase lupa şi examină petele de pe botul animalului. Domnul Trelawny respiră zgomotos, ca şi cum o greutate îi fusese luată de pe inimă.

— Este aşa cum m-am aşteptat, zise el. Asta promite ceva bun pentru ceea ce va urma.

Între timp doctorul Winchester examina urmele roşii de pe labe.

— Aşa cum mi-am închipuit, zise el. Are tot şapte gheare!

Deschizând portofelul, scoase din el bucata de sugativă, cu urmele ghearelor lui Silvio, pe care era marcat în creion un desen al zgârieturilor de pe mâna domnului Trelawny. Aşează hârtia sub ghearele pisicii. Urmele se potriveau exact.

După ce o examinarăm cu atenţie, negăsind, de fapt, nimic ciudat la ea, în afară de extraordinara sa stare de conservare, domnul Trelawny ridică pisica de pe masă. Margaret se repezi spre el, strigând:

— Ai grijă, tată, fii atent! Te poate răni.

— Nu acum, draga mea, răspunse el, îndreptându-se către scară.

Chipul fetei se întunecă.

— Unde te duci? Întrebă ea cu glas slab.

— La bucătărie, răspunse el. Focul va îndepărta orice primejdie pe viitor; nici măcar un corp astral nu se mai poate materializa din cenuşă!

Ne făcu semn să-l urmăm. Margaret îşi întoarse faţa, plângând reţinut. M-am apropiat de ea; dar ea îmi făcu semn să mă duc şi eu şi-mi şopti:

— Nu, nu! Du-te cu ceilalţi. Tata s-ar putea să aibă nevoie de dumneata. Oh! Mi se pare o crimă. Săracul motan al reginei!

Lacrimile i se strecurau printre degetele cu care îşi acoperea ochii.

În bucătărie se găsea un mic rug din lemne, gata pregătit. Domnul Trelawny aprinse un chibrit; în câteva secunde totul luă foc şi fu cuprins de flăcări. Când rugul se încinse bine, el aruncă deasupra corpul pisicii. Câteva clipe apăru acolo ca o masă neagră printre flăcări şi camera se umplu de miros de păr ars. Apoi trupul uscat luă şi el foc. Substanţele inflamabile folosite la îmbălsămat deveniră un nou combustibil şi focul se înteţi. Câteva minute de pârjol puternic şi respirarăm uşuraţi. Familiarul reginei Tera nu mai exista.

Când ne înapoiarăm în grabă, o găsirăm pe Margaret stând pe întuneric. Stinsese luminile, lăsând doar raza subţire a luminii lunii să se strecoare prin deschizătură. Tatăl ei se îndreptă repede spre ea şi o cuprinse cu braţele, protector. Ea îşi rezemă un moment capul de umărul lui şi păru mai liniştită. Apoi mi se adresă mie:

— Malcolm, aprinde lumina!

Am executat ordinul şi putui să văd că, deşi plânsese, avea acum ochii uscaţi. Tatăl său observă şi el asta şi păru bucuros. Ni se adresă pe un ton grav:

— Şi acum ar fi timpul să ne pregătim pentru acţiunea cea mare. Nu e bine să lăsăm lucrurile până în ultima clipă.

Margaret trebuie să fi bănuit ce avea să urmeze, căci glasul ei era pierdut când întrebă:

— Şi acum ce aveţi de gând să faceţi?

Domnul Trelawny trebuie să fi simţit şi el ceva în atitudinea fetei, căci răspunse încet:

— Să desfacem mumia reginei Tera.

Ea se apropie de el şi-i spuse rugător în şoaptă:

— Tată, doar nu vrei să-i scop bandajul! Numai bărbaţi… Şi pe lumină…

— Dar de ce nu, draga mea?

— Tală, gândeşte-te, e o femeie! Singură! În felul ăsta! Şi într-un asemenea loc? Oh, e crud, crud!

Era vizibil foarte tulburată. Avea obrajii în flăcări şi ochii în lacrimi, de indignare. Tatăl ei îi înţelese frământarea; şi, înduioşat, încercă s-o liniştească. Eu făcui o mişcare spre uşă; cu un semn, el îmi ceru să rămân. Am înţeles, ca între bărbaţi, că avea nevoie de ajutorul meu într-o asemenea ocazie, şi, tot aşa, că dorea să-l lase pe altul să mângâie o femeie îndurerată şi revoltată. Totuşi, începu prin a face apel la înţelegere:

— Draga mea, nu e vorba de o femeie, ci de o mumie. E moartă de aproape cinci mii de ani.

— Ce importanţă are? Sexul nu este o problemă de timp! O femeie este o femeie, chiar dacă ar fi murit de cinci mii de secole. Iar dumneata te mai şi aştepţi ca ea să se trezească din acest somn îndelungat. Dacă se va trezi din el, atunci nu poate fi vorba de o moarte reală. M-ai lăsat să cred că ea va reveni la viaţă când se va deschide Sipetul!

— Da, draga mea; şi cred acest lucru. Dar dacă nu despre moarte poate fi vorba pentru ca în aceşti ani, se poate crede totuşi în ceva curios de asemănător. Te rog iar să te gândeşti: cei care au îmbălsămat-o au fost bărbaţi. Pe vremea aceea, în vechiul Egipt, nu existau drepturi ale femeii, sau doctoriţe, draga mea. Şi, în afară de asta, continuă el mai degajat, văzând că ea îi accepta argumentele chiar dacă nu era de acord cu ele, noi bărbaţii suntem obişnuiţi cu aşa ceva. Corbeck şi cu mine am dezvelit o sută de mumii; şi printre ele au fost tot atâtea femei cât şi bărbaţi. Doctorul Winchester, în profesiunea sa, se ocupă atât de femei cât şi de bărbaţi, pentru că meseria îl obligă să nu ţină seama de sex. Chiar şi Ross, în profesia lui de avocat… Se opri brusc.

— Şi dumneata te pregăteai să-i ajuţi? Mi se adresă ea cu o privire plină de indignare.

N-am spus nimic. Am gândit că tăcerea e mai bună. Domnul Trelawny continuă imediat; am putut vedea că era bucuros de întrerupere, căci argumentele lui legate de meseria de avocat păreau cam slabe:

— Copilul meu şi tu ai să fii de acord cu noi. Putem oare întreprinde noi ceva, care să te rănească pe tine? Hai! Fii înţelegătoare!

Nu facem acest lucru de plăcere. Suntem toţi oameni serioşi, angajaţi într-o încercare serioasă, care poate să dea lumii în vileag înţelepciunea tuturor timpurilor şi să deschidă drum larg şi fără sfârşit cunoştinţelor omeneşti, să îndrepte pe o cale nouă gândirea şi cercetările. Un experiment – glasul îi deveni profund – care poate să însemne jocul cu moartea pentru oricare din noi – pentru noi toţi. Ştim, din câte s-au întâmplat, că există, sau pot exista în faţa noastră mari şi necunoscute primejdii, al căror deznodământ nimeni de aici, din această casă, nu-l poate prevedea. Să fii convinsă, fata mea, că noi nu acţionăm cu uşurinţă; ci cu toată răspunderea unor oameni pe deplin conştienţi. În afară de asta, draga mea,

indiferent de ce simţi tu, sau oricare din noi, în problema asta, este obligatoriu pentru reuşita experienţei să desfacem mumia. Cred că, oricare ar fi situaţia, trebuie să scoatem feşele înainte ca ea să devină o fiinţă vie şi nu un cadavru spiritualizat, cu un corp astral. Dacă va fi adusă la îndeplinire adevărata ei intenţie şi ea va reveni la viaţă aşa înfăşurată în bandajele unei mumii, atunci s-ar putea să nu facem altceva decât să-i schimbăm sicriul cu un mormânt. Ar muri de moartea unui îngropat de viu! Însă acum, când ea şi-a abandonat în mod voit, pentru un timp, puterea astrală, noi, în situaţia asta, nu mai putem ezita.

Chipul lui Margaret se lumină.

— Bine, tată! Zise ca sărutându-l. Dar, o, mi se pare că e atât de nedemn pentru o regină şi pentru o femeie.

Mă îndreptam către scară, când ea mă strigă:

— Unde te duci?

Am venit înapoi, i-am luat mâna şi i-am strâns-o, răspunzând:

— Mă înapoiez când se va termina scoaterea bandajelor.

Ea se uită lung la mine şi pe obraz îi apăru o urmă de surâs când îmi spuse:

— Poate că ar fi mai bine să rămâi şi tu. Ţi-ar putea fi de folos în profesia ta de avocat!

Zâmbi când îmi întâlni privirea; dar imediat se schimbă. Obrazul îi deveni grav şi alb ca varul. Cu un glas venit de departe, continuă:

— Tata are dreptate. Este un moment teribil; trebuie privit cu toată seriozitatea. Şi totuşi – ce spun eu? Tocmai pentru acest motiv ar fi mai bine să rămâi, Malcolm. Mai târziu s-ar putea să-ţi pară bine că în noaptea asta ai fost de faţă.

Mi se strângea inima; dar am crezut că e mai bine să nu răspund. Frica îşi făcea acum, nestingherită, loc în inimile noastre.

În acest timp, domnul Trelawny, ajutat de domnul

Corbeck şi de doctorul Winchester, ridicase capacul de hematit al sarcofagului în care se găsea mumia reginei. Era o piatră mare; dar totuşi nu prea mare. Mumia era şi lungă şi groasă; şi atât de grea, încât nu fu lucru uşor chiar pentru cei patru bărbaţi s-o scoatem afară. Sub supravegherea domnului Trelawny am întins-o pe masa pregătită special în acest scop.

Şi atunci, doar atunci, mă cuprinse întreaga oroare a acestui lucru. Acolo, în lumina aproape orbitoare a becurilor, tot aspectul material şi sordid al morţii îmi păru îngrozitor de viu. Primul înveliş, sfâşiat şi desfăcut fără milă, cu o culoare neclară acum, din cauza prafului ridicat şi uşor degradat după atâta vreme, părea mototolit, ca din cauza unui lucru neglijent făcut; marginile crestate ale feşelor păreau zdrenţuite; desenele, parcă o cârpăceală şi smalţul ciupit. Bandajele erau, evident, foarte multe, căci corpul era voluminos. Dar cu toate acestea nu ne împiedicau să ghicim contururile acelui trup omenesc greu de ascuns şi care păreau mult mai oribile acum, parţial ascunse, decât descoperite. Ceea ce aveam în faţa noastră era Moartea şi nimic altceva. Toată poezia şi imaginaţia noastră dispăruseră. Cei doi bărbaţi mai în vârstă, entuziaşti, care mai făcuseră deseori o asemenea treabă, nu erau deloc deconcertaţi; iar doctorul Winchester părea că adoptase chiar o atitudine profesională, ca în faţa mesei de operaţii. Eu însă mă simţeam deprimat, nefericit şi ruşinat; şi pe deasupra eram chinuit şi alarmat de paloarea înspăimântătoare a lui Margaret.

Şi lucrul începu. Dezvelirea mumiei pisicii mă pregătise oarecum pentru asta; dar acum era vorba de ceva mai mult şi infinit mai greu, încât părea cu totul altă treabă. Pe deasupra, în afară de senzaţia, prezentă tot timpul, a morţii şi a omenescului, mai exista ceva aici, ceva foarte gingaş. Pisica fusese îmbălsămată cu material mai grosolan; aici, totul, după ce dădusem la o parte acoperământul exterior, era mai îngrijit executat. Părea că

fuseseră folosite la îmbălsămare cele mai fine răşini şi arome. Încolo, acelaşi lucru, acelaşi nelipsit praf roşu şi miros înţepător al bitumului; acelaşi zgomot de pânză sfâşiată, când erau rupte bandajele. Erau enorm de multe şi formau o grămadă uriaşă. Pe măsură ce erau desfăcute, începeam să devin tot mai nervos. Personal, n-am luat parte la această treabă; Margaret se uitase la mine cu recunoştinţă când mă dădusem înapoi. Stăteam ţinându-ne strâns de mână. Pe măsură ce desfăcutul feşelor continua, modul de bandajare apărea mai îngrijit, iar mirosul de bitum, mai puţin dens, dar mai înţepător. Simţeam toţi acest lucru, ca pe ceva care ne atinge şi ne învăluie într-un fel deosebit. Dar asta nu a împiedicat lucrul, care continua fără întrerupere. Câteva din feşele interioare aveau pe ele simboluri şi desene. Erau uneori în întregime colorate în verde pal, alteori în mai multe culori; dar tot timpul prevala verdele. Din când în când, domnul Trelawny şi domnul Corbeck ne atrăgeau atenţia asupra câte unui desen, înainte de a aşeza bandajul pe grămada din spate, care începea să atingă înălţimi monstruoase.

În sfârşit, ne dădurăm seama că feşele erau pe terminate. Acum proporţiile se reduseseră la acelea ale unui corp normal, la înălţimea reală a reginei, care depăşea cu puţin o statură medie. Şi, pe măsură ce ne apropiam de sfârşit, în aceeaşi măsură paloarea lui Margaret se accentua, iar inima îi bătea tot mai sălbatic, până ce pieptul începu să-i tresalte în mod îngrijorător.

Tocmai în clipa când tatăl ei era pe cale să scoată şi ultimul bandaj, întâmplător ridică ochii şi surprinse privirea îngrozită de pe faţa palidă a fetei. Se opri şi, luând spaima ei drept o reacţie împotriva ultrajului adus pudoarei, spuse pe un ton care s-o liniştească:

— Nu, draga mea! Priveşte! Nimic care să te supere. Regina poartă o rochie – da şi încă una regală.

Învelişul era o bucată mare de pânză, pe toată lungimea corpului. Îndepărtat, apăru în faţa ochilor noştri

un corp îmbrăcat, de la gât până la vârful picioarelor, într-o rochie bogată, albă, dintr-o ţesătură de în.

Şi ce ţesătură! Toţi ne-am aplecat să o privim.

Lui Margaret îi dispăru îngrijorarea, învinsă de eternul interes al femeii pentru un material fin. Dar toţi priveam cu admiraţie; căci cu siguranţă în vremea noastră nu s-a mai văzut asemenea ţesătură. Era fină ca cea mai fină mătase. Dar nici o mătase n-a fost vreodată ţesută ca să cadă în falduri atât de elegante, cu toate că fusese presată de feşe la mumificare şi era oarecum ţeapănă, după trecerea atâtor mii de ani.

În jurul gâtului avea o delicată broderie din fir de aur, înflorată cu crenguţe subţiri de sicomor; la poale, tot atât de frumos lucrată, avea o înşiruire de lotuşi de mărimi diferite, cu aspectul elegant al plantei crescute liber.

De-a latul corpului, dar nu de jur împrejur, avea o centură din pietre preţioase care străluceau şi scânteiau în toate chipurile şi în toate nuanţele şi culorile curcubeului.

Catarama era o piatră mare de chihlimbar, de formă rotundă, groasă şi bombată, ca un glob turnat. Lumina puternic, de parcă un soare adevărat se ascundea în ea, razele sale scânteiau şi aprindeau totul în jur. De o parte şi de alta avea două bucăţi de piatra lunii de dimensiuni mai reduse, a căror strălucire, pe lângă splendoarea pietrei soarelui, semăna cu lumina de argint a razelor lunii.

Apoi, pe fiecare flanc, legate cu zale de aur de o formă aleasă, avea un şir de nestemate ca flacăra, al căror colorit era incandescent. Fiecare din aceste pietre părea să conţină câte o stea vie, care scânteia la toate schimbările de lumină.

Margaret îşi ridică mâinile în extaz. Se aplecă să examineze totul mai îndeaproape; dar deodată se dădu înapoi şi rămase dreaptă. Păru să vorbească cu convingerea unui bun cunoscător, când ne spuse:

— Acesta nu e un linţoliu. N-a fost destinat pentru împodobirea unui mort. Este o rochie de mireasă!

Domnul Trelawny se aplecă şi atinse cu mâna rochia. Ridică un fald de la gât şi mi-am dat atunci seama după respiraţia sa precipitată că ceva îl uimea. Mai ridică puţin pliul; apoi se dădu şi el înapoi şi, arătând cu degetul, spuse:

— Margaret are dreptate. Rochia asta nu a fost făcută s-o poarte o moarta. Priviţi! Corpul nu este îmbrăcat cu ea. Rochia e numai aşezată deasupra.

Ridică cingătoarea cu pietre scumpe şi i-o dădu lui Margaret. Apoi, cu amândouă mâinile, săltă rochia largă şi o aşeză pe braţele fetei care, dintr-un impuls firesc, i le întinsese. Lucruri de o asemenea frumuseţe erau prea de preţ ca să nu fie atinse cu cea mai mare grijă.

Am rămas toţi fermecaţi de frumuseţea corpului care, în afară de o pânză uşoară care îi acoperea faţa, zăcea complet gol în faţa noastră. Domnul Trelawny se aplecă şi, cu mâini care îi tremurau uşor, ridică pânza ţesută dintr-un material tot atât de fin ca şi rochia. Când se dădu înapoi şi avurăm acum în faţa noastră toată strălucitoarea frumuseţe a acestei regine, am simţit că mă cuprinde un val de ruşine. Nu era drept să stăm şi să privim cu ochi lipsiţi de respect o asemenea perfecţiune goală: era indecent; aproape un sacrilegiu! Şi totuşi această minune albă, acest trup minunat era ceva de vis. Nu semăna deloc cu moartea; era ca o statuie cioplită în fildeş de mâna unui Praxitele. Nimic din acea oribilă contracţie pe care o provoacă moartea într-o clipă. Nimic din rigiditatea zbârcită care e caracteristica principală a aproape tuturor mumiilor. Nu exista acea micşorare, acea contractare a unui corp uscat în nisip, cum mai văzusem prin muzee. Toţi porii pielei păreau că se păstraseră ca prin minune. Carnea era întreagă şi plină, ca la o fiinţă vie; iar pielea tot atât de moale ca atlazul. Culoarea, extraordinară. Era ca fildeşul; fildeşul nou; cu o singură excepţie: braţul drept cu încheietura retezată, pătată de sânge şi mâna lipsă, care stătuse descoperită, expusă pe sarcofag, vreme de atâtea

zeci de secole.

Cu un gest reflex, pur feminin, cu chipul îndurerat de compasiune, cu ochii care săgetau de furie şi obrajii în flăcări, Margaret aruncă peste trupul gol frumoasa rochie pe care o ţinea pe braţe. Acum numai faţa îi rămăsese la vedere. Şi era ceva mai uluitor decât corpul, căci nu părea moartă, ci în viaţă. Pleoapele erau închise, iar genele lungi, negre şi întoarse îi cădeau pe obraz. Nările, nobil desenate, păreau că stau liniştite, în acel repaus care, în timpul vieţii, pare mai desăvârşit decât cel al morţii. Buzele pline şi roşii, deşi gura nu era deschisă, lăsau să se întrevadă linia albă perlată a dinţilor. Părul, extrem de bogat şi de un negru lucios, ca pana corbului, era ridicat tot deasupra frunţii albe, pe care căzuseră doar câteva şuviţe răsucite ca nişte lujere subţiri. Eram uluit de asemănarea cu Margaret, deşi fusesem pregătit pentru aşa ceva de spusele domnului Corbeck, când ne relatase cele afirmate de domnul Trelawny. Această femeie – nu puteam să cred că e o mumie sau un cadavru – era imaginea lui Margaret, aşa cum o văzusem cu prima oară. Asemănarea era subliniată şi de bijuteria care îi împodobea părul, „discul cu aripi”, aşa cum purtase şi Margaret. Şi acesta era un splendid giuvaer; o perlă nobilă, cu strălucirea lunii, flancată de piese tăiate în piatra lunii.

Domnul Trelawny privea copleşit. Aproape să se prăbuşească; şi când Margaret sări să-l prindă strâns în braţe şi să-l calmeze, l-am auzit murmurând zdrobit:

— Arată ca şi cum ai fi murit tu, copilul meu!

Urmă o tăcere prelungită. Puteam să aud şuieratul vântului afară, care se dezlănţuise acum ca o furtună şi loviturile furioase ale valurilor sub noi. Glasul domnului Trelawny se frânse şoptind:

— Trebuie să încercăm mai târziu să aflăm procedeul acestei îmbălsămări. Nu este acela pe care îl ştim noi. Se pare că nu există nici o incizie făcută pentru extragerea măruntaielor şi a organelor, care par să fi rămas intacte în

corp. Şi apoi, nu există nici un fel de lichid în carne; locul lui este luat de altceva; parcă i-ar fi fost introduse în vene ceară sau stearină, printr-un procedeu ingenios. Mă întreb dacă pe vremea aceea au putut să se folosească de parafină. Se poate să-i fi fost pompată, printr-o metodă necunoscută de noi, în vine, unde apoi s-a întărit.

Margaret, aruncând peste corpul reginei un cearşaf alb, ne ceru s-o ducem în camera ei, unde o aşezarăm pe pat. Apoi ne rugă să plecăm, spunând:

— Lăsaţi-o aici singură cu mine. Ne-au mai rămas încă de petrecut câteva ore şi nu vreau s-o las acolo, dezbrăcată, în lumină. Aceasta este, poate, nunta pentru care s-a făcut mireasă – Mireasa Morţii; şi, cel puţin, să-şi poarte frumoasa ei rochie.

Când după aceea mă chemă înapoi în camera ei, regina moartă era îmbrăcată în rochia ei din ţesătură fină cu broderia de aur; şi toate frumoasele ei bijuterii o împodobeau aşa cum i se cuvenea. În jurul ei fuseseră aprinse lumânări şi avea aşezate pe piept flori albe.

Ţinându-ne de mână, am stat şi am privit-o un timp. Apoi, cu un suspin, Margaret o acoperi cu unul din cearşafurile sale ca zăpada. Se întoarse; şi după ce închise uşor uşa în urma ei, revenirăm amândoi în sufragerie, unde se găseau şi ceilalţi. Aici începurăm cu toţii să vorbim despre evenimentele întâmplate şi cele ce urmau să se mai întâmple.

Din când în când simţeam că şi unul şi altul forţam convorbirea; ca şi cum n-am fi fost siguri de noi înşine. Aşteptarea îndelungată începuse să ne calce pe nervi. Pentru mine era clar că domnul Trelawny suferise mai mult decât bănuiam noi în ciudata sa transă; oricum, mai mult decât vroia să ne-o arate. Hotărât, voinţa şi tenacitatea sa erau mai puternice ca oricând; dar fiinţa sa pur fizică fusese oarecum slăbită. De fapt era doar firesc să fie aşa. Nimeni nu poate trăi patru zile de absolută negare a vieţii, fără ca acest lucru să nu-l afecteze, oricât

de puţin.

Pe măsură ce orele treceau, timpul se scurgea din ce în ce mai greu. Ceilalţi păreau să arate, fără voia lor, cam somnoroşi. Mă întrebam dacă şi în cazul domnului Trelawny şi al domnului Corbeck, care mai fuseseră sub influenţa hipnotică a reginei, nu se manifesta aceeaşi stare de somnolenţă. Doctorul Winchester avea momente de absenţă care deveneau mai frecvente şi de mai lungă durată, pe măsură ce timpul trecea.

Cât despre Margaret, tensiunea se manifesta asupra ei şi mai mult, ceea ce era şi de aşteptat pentru o femeie; devenea din ce în ce mai palidă; până când, cam pe la miezul nopţii, începui să fiu serios îngrijorat în privinţa ei. Am rugat-o să vină cu mine în bibliotecă şi am încercat s-o conving să stea câtva timp culcată pe sofa. Cum domnul Trelawny hotărâse ca experimentul să aibă loc exact la şapte ore după apusul soarelui, însemna că aveau să fie cam orele trei de dimineaţă când trebuia să se întâmple acest lucru. Chiar acordând o oră ultimelor pregătiri, ne mai rămâneau încă două ore de aşteptare şi i-am promis solemn să stau s-o veghez şi s-o trezesc când mi-o spune ea. Dar n-a vrut să audă de aşa ceva. Mi-a mulţumit frumos şi mi-a zâmbit; dar m-a asigurat că nu-i este somn şi că e în stare să reziste. Că paloarea ei se datora doar tensiunii şi emoţiei. N-am avut încotro şi am fost de acord; dar am ţinut-o de vorbă despre vrute şi nevrute în bibliotecă, mai bine de un ceas; aşa că, până la urmă, când a insistat să se ducă înapoi în camera tatălui său, am simţit că, cel puţin, făcusem ceva ca s-o ajut să-şi omoare timpul.

I-am găsit pe cei trei bărbaţi stând calmi şi tăcuţi. Cu un curaj bărbătesc, ei se arătau mulţumiţi să stea liniştiţi, când ştiau că făcuseră tot ce le stătuse în puteri. Aşa că aşteptam.

Bătăile pendulului, la orele două, avură darul să ne învioreze un pic. Toate umbrele care ne apăsaseră în ultimele ceasuri păreau că s-au risipit deodată; şi pornirăm

fiecare să ne achităm de sarcinile noastre mai vioi şi mai zeloşi. Mai întâi am controlat ferestrele ca să vedem dacă sunt închise şi ne-am pregătit măştile, ca să ni le putem pune la momentul potrivit. Aranjasem de la început să le folosim, pentru că nu ştiam dacă nu cumva vreun gaz vătămător ar fi putut să se degaje din Sipet atunci când se va deschide. De fapt, nu părea să-i treacă nici unuia din noi prin minte bănuiala că Sipetul ar fi putut să nu se deschidă.

Apoi, supravegheaţi de Margaret, am cărat mumia reginei Tera de la ea din cameră, în camera tatălui său şi am aşezat-o pe o canapea. Am acoperit-o uşor cu cearşaful, în aşa fel încât, dacă s-ar fi trezit, să poată ieşi fără greutate de sub el. Mâna retezată am aşezat-o în poziţia ei iniţială, pe piept şi, sub ea, Rubinul cu Şapte Stele pe care domnul Trelawny îl scosese din seiful cel mare. Părea numai foc şi scântei când l-a aşezat pe locul ce-i era destinat.

Era un spectacol ciudat şi o experienţă stranie. Grupul nostru de bărbaţi tăcuţi purta trupul alb şi nemişcat, care semăna cu o statuie de fildeş când, la o mişcare pe care am făcut-o, cearşaful alunecă jos, departe de lumânările aprinse şi de florile albe. Am aşezat corpul pe o canapea în acea cameră, unde lumina becurilor cădea pe marele sarcofag, fixat în centrul camerei, gata pentru experienţa finală, Experimentul cel Mare, consecinţă a cercetărilor de o viaţă ale acestor doi oameni de ştiinţă călători.

Din nou uimitoarea asemănare dintre Margaret şi regină, accentuată de extraordinara paloare a celei dintâi, sporea ciudăţenia întregii situaţii. Când totul fu pus la punct, trecuseră încă trei sferturi de ceas, căci lucraserăm atent şi fără grabă. Margaret mă rugă să mergem să-l aducem împreună pe Silvio. Motanul veni către ea torcând. Ea îl ridică şi mi-l întinse mie; apoi făcu ceva care mă emoţionă foarte mult şi care trezi cu putere în mine

conştiinţa gestului disperat pe care ne pregăteam toţi să-l săvârşim: stinse cu grijă, una câte una, toate lumânările şi le puse iar la locul lor obişnuit. Când termină, se întoarse către mine.

— Acum rolul lor s-a terminat. Indiferent de ce are să se întâmple – viaţă sau moarte – nu are acum nici un rost să le mai folosim.

Apoi, luându-l în braţe pe Silvio şi strângându-l la piept, unde el începu să toarcă zgomotos, ne înapoiarăm în cealaltă cameră. Am închis încet uşa în urma mea, având, în timp ce făceam asta, sentimentul ciudat al sfârşitului. Nu mai exista acum nici o cale de întoarcere. Apoi ne-am pus măştile şi ne-am ocupat locurile, aşa cum fusese stabilit. Eu trebuia să stau lângă întrerupătoarele de curent, la uşă, gata să sting sau să aprind lumina, când avea să-mi spună domnul Trelawny. Doctorul Winchester trebuia să se afle în spatele canapelei, ca să nu stea între mumie şi sarcofag; el urma să fie atent la tot ce s-ar fi putut întâmpla cu regina. Margaret, lângă doctor, gata să-l aşeze pe Silvio pe canapea, când ar fi socotit acest lucru necesar. Domnul Trelawny şi domnul Corbeck aveau în sarcină aprinderea lămpilor. Când limbile pendulului fură aproape de ora fixată, ei aşteptau gata pregătiţi cu aprinzătoarele fitilelor.

Bătăile clopotului de argint al pendulului ne sunară în inimă ca un dangăt de moarte. Unu! Doi! Trei!

Înainte de cea de a treia bătaie, fitilele lămpilor luară foc, iar eu stinsei luminile. În clarobscurul celor şapte lămpi care pâlpâiau, după trecerea bruscă de la lumina puternică a becurilor, încăperea şi tot ce ne înconjura căpătau contururi ireale şi totul părea că, într-o clipă, îşi schimbă forma. Am aşteptat cu inima bătând puternic. O simţeam cum bate şi-mi închipuiam că le aud şi pe ale celorlalţi.

Secundele păreau că zboară cu aripi de plumb. Parcă lumea întreagă încremenise. Siluetele celorlalţi se

conturau ca prin ceaţă, singură rochia albă a lui Margaret se distingea clar în semi-întuneric. Măştile groase pe care le purtam sporeau şi mai mult înfăţişarea noastră stranie. La lumina slabă a lămpilor zării bărbia puternică şi gura hotărâtă a domnului Trelawny şi faţa rasă, bronzată, a domnului Corbeck. Ochii lor păreau că sticlesc în lumină. De partea cealaltă, privirea doctorului Winchester arunca scântei, iar ochii lui Margaret ardeau ca doi sori negri. Ochii lui Silvio păreau două smaralde.

O, cât aş fi vrut ca lămpile să nu se stingă niciodată!

Mai rămăseseră doar câteva secunde până să ardă din plin. O lumină slabă, dar persistentă, devenind din ce în ce mai puternică şi schimbându-şi culoarea din albăstrui în alb de cristal. Lămpile rămaseră aşa câteva minute, fără să se observe nici o schimbare în Sipet; apoi, în sfârşit, acesta începu să strălucească tot, cu o lumină delicată, care spori din ce în ce, până când el deveni o uriaşă piatră scumpă în flăcări, apoi o fiinţă vie al cărei suflu de viaţă era lumina. Aşteptam, aşteptam, cu inimile oprite.

Deodată se auzi un zgomot, ca o explozie uşoară, înăbuşită şi capacul Sipetului se ridică în aer la vreo câţiva centimetri; acum vedeam totul clar, căci întreaga încăpere era puternic luminată. Atunci capacul, fixat într-o parte, se răsuci uşor de partea cealaltă, ca sub apăsarea unei pârghii. Sipetul continua să fie incandescent; din el începu să se strecoare un fum subţire verzui. Nu puteam să-i simt mirosul din cauza măştii; dar chiar prin ea eram conştient de prezenţa unui ciudat miros înţepător. Apoi fumul începu să devină mai dens şi să se învolbureze afară din Sipet sub formă de nori tot mai groşi, până ce întreaga încăpere se întunecă. Simţeam o dorinţă teribilă să alerg înspre Margaret, pe care o vedeam prin fum stând nemişcată în spatele canapelei. Atunci l-am văzut pe doctorul Winchester prăbuşindu-se. Nu-şi pierduse cunoştinţa, pentru că îşi agila mâna, ca şi cum ne-ar fi interzis să ne apropiem de el. În acest timp, siluetele domnului Trelawny

şi a domnului Corbeck începură să nu se mai distingă prin fumul care se învălătucea în jurul lor ca nişte nori grei de furtună. Până la urmă nu i-am mai putut vedea pe nici unul. Sipetul continua să lumineze; dar lămpile începură să pâlpâie. La început am crezut că lumina lor era întunecată de fumul gros; dar acum îmi dădeam seama că, una câte una, se consumaseră. Trebuie că arseseră cu putere, ca să producă nişte flăcări atât de extraordinar de vii.

Am aşteptat şi am aşteptat să aud în orice clipă ordinul de aprindere a luminilor, dar el nu veni. Am aşteptat tăcut, privind cu atenţia ascuţită la norii de fum care se mai rostogoleau încă din cutia luminoasă, până când lămpile, pâlpâind, se stinseră pe rând.

Până la urmă mai rămăsese una singură aprinsă, dar şi aceasta cu o flacără slabă, albastră, tremurătoare. Singura lumină adevărată din cameră venea de la Sipetul care strălucea. Îmi ţineam privirea aţintită asupra lui Margaret; acum toată atenţia mea era îndreptată asupra ei. Am putut să-i văd rochia ca zăpada în spatele corpului alb şi nemişcat, învelit în linţoliu pe canapea. Silvio era agitat; mieunatul lui jalnic era singurul sunet pe care îl auzeam în cameră. Ceaţa neagră devenea din ce în ce mai neagră şi mai groasă, iar usturimea începu să-mi pătrundă în nări şi în ochi. Acum cantitatea de fum care ieşea din Sipet începea să slăbească şi chiar fumul devenea mai puţin dens. Zării de partea cealaltă a încăperii, acolo unde se afla canapeaua, o formă albă în mişcare. Mai multe mişcări. Am putut să surprind doar o licărire rapidă, albă, prin fumul des şi în lumina slabă; căci în acel moment strălucirea Sipetului începu să se piardă cu repeziciune. L-am mai putut auzi pe Silvio; dar mieunatul lui venea de undeva de dedesubt, de aproape; o clipă mai târziu l-am simţit ghemuindu-se speriat pe piciorul meu.

Atunci ultima licărire dispăru şi, prin întunericul egiptean, am putut zări un fir subţire de lumină în jurul storurilor de la ferestre. Simţeam că sosise momentul să

vorbesc; aşa că, smulgându-mi masca, strigai:

— Pot să aprind lumina?

Nici un răspuns; atunci, mai înainte cu fumul gros să mă sufoce, am strigat din nou şi mai tare:

— Domnule Trelawny, să aprind luminile?

Nu mi-a răspuns. Dar, dinspre capătul celălalt al încăperii, am auzit glasul lui Margaret sunând clar şi plăcut ca un clopoţel:

— Da, Malcolm!

Am sucit întrerupătorul şi becurile s-au aprins. Dar erau doar nişte puncte slabe în ceaţa aceea neagră de fum. Într-o astfel de atmosferă deasă erau puţine posibilităţi de făcut lumină. Am alergat spre Margaret, luându-mă după rochia sa albă şi, apucându-i mâna, i-o strânsei cu putere. Ea îşi dădu seama de îngrijorarea mea şi vorbi imediat:

— Sunt bine.

— Slavă Domnului! zisei eu. Ce e cu ceilalţi? Repede, să deschidem imediat ferestrele şi să scăpăm de fumul ăsta!

Spre surprinderea mea, ea răspunse ca prin somn:

— Or să fie toţi bine. Nu are să li se întâmple nimic.

N-am stat s-o întreb pe ce se baza când spunea asta, ci am tras de închizătoare şi am desfăcut în lături ferestrele. Apoi am deschis larg uşa.

În câteva secunde totul se schimbă, când fumul negru şi gros năvăli afară pe geam, iar lumina începu să devină mai intensă şi puteam acum să mă uit prin încăpere. Toţi bărbaţii erau la pământ. Alături de canapea, doctorul Winchester stătea întins pe spate ca şi cum ar fi căzut şi s-ar fi rostogolit; şi de partea cealaltă a sarcofagului, unde stătuseră în picioare, zăceau întinşi domnul Trelawny şi domnul Corbeck. Am simţit o mare uşurare constatând că, deşi îşi pierduseră cunoştinţa, respirau zgomotos, ca în letargie. Margaret se mai găsea încă în spatele canapelei. La început păru că se află şi ea într-o stare de stupoare parţială; dar, cu fiecare clipă,

vedeam că îşi recapătă treptat controlul. Făcu un pas înainte să mă ajute să-i ridic tatăl şi să-l ducem lângă fereastră. Tot împreună i-am dus, la fel şi pe ceilalţi, iar ea coborî în sufragerie şi se întoarse cu o sticlă de coniac. Am început să le dăm să bea pe rând la fiecare. Şi nu multă vreme după ce deschisesem ferestrele, toţi trei începură să-şi revină. În tot acest interval de timp nu m-am gândit şi nu m-am silit decât să-i repun pe picioare; dar acum, când reuşisem s-o fac, îmi rotii privirea prin încăpere, ca să văd rezultatul experimentului nostru. Fumul gros dispăruse aproape complet; dar camera mai plutea încă într-un fel de ceaţă şi era plină de un miros acru înţepător.

Sarcofagul cel mare era tot aşa cum fusese la început. Sipetul era deschis şi înăuntru, risipite printre bucăţi şi părticele din propriul său material, se vedeau împrăştiate urme negre de cenuşă. Deasupra tuturor, sarcofag, sipet şi chiar tot ce se găsea în cameră, plutea un fel de ceaţă subţire şi unsuroasă, de funingine neagră. M-am îndreptat spre canapea. Cearşaful alb mai era întins pe o porţiune a acestuia; dar fusese dat deoparte, ca atunci când cobori din pat.

Cât despre regina Tera, nici urmă! Am luat-o pe Margaret de mână şi am adus-o acolo. Ea îl părăsi cu greu pe tatăl său de care se ocupa acum, dar se supuse destul de docilă. Ţinând-o de mână, i-am şoptit:

— Ce s-a întâmplat cu regina? Spune-mi. Tu erai lângă ea şi ai putut să vezi ce a fost!

Ea îmi răspunse foarte încet:

— N-am putut să văd nimic. Până ce fumul n-a devenit prea gros, am fost tot timpul cu ochii la canapea şi n-am văzut nici o schimbare. După aceea, când totul s-a întunecat şi n-am mai putut să văd, mi s-a părut că simt o mişcare lângă mine. Cred că a fost doctorul Winchester care cădea leşinat; dar nu puteam fi sigură. M-am gândit că poate regina s-a trezit şi atunci l-am lăsat jos pe săracul Silvio. N-am văzut ce s-a întâmplat cu el, dar mi-am dat

seama că a plecat de lângă mine, când l-am auzit mieunând lângă uşă. Cred că nu e supărat pe mine.

Drept răspuns, Silvio intră în cameră şi începu să se frece de rochia ei, trăgând de ea, ca şi cum ar fi cerut să fie luat în braţe. Ea se aplecă, îl luă în braţe şi începu să-l alinte şi să-l liniştească.

M-am dus să cercetez canapeaua cu atenţie şi tot ce era în jur. Când domnul Trelawny şi domnul Corbeck îşi reveniră complet, ceea ce se întâmplă destul de repede, deşi doctorului Winchester îi trebui mult mai mult timp, am început să examinăm totul din nou. Dar tot ce puturăm să obţinem fu un fel de grămăjoară de praf fin, din care se degaja un miros ciudat. Pe divan rămăseseră discul înaripat pe care regina îl purtase în păr şi Rubinul cu Şapte Stele care avea puterea să comande zeilor.

În afară de asta n-am mai descoperit nimic altceva din tot ce a fost… Mai rămânea însă un singur lucru care ne confirma dispariţia fizică a mumiei reginei: în sarcofagul ei, unde pusesem noi mumia pisicii, se putea zări o uşoară urmă din aceeaşi pulbere fină.

În aceeaşi toamnă, Margaret şi cu mine ne-am căsătorit. Cu această ocazie ea a purtat rochia şi cingătoarea reginei, precum şi bijuteria pe care aceasta o purtase în păr. Pe piept, montat într-un inel de aur sub forma unui lujer de lotus răsucit, avea straniul Rubin cu Şapte Stele care deţinea cuvintele ce porunceau Zeilor tuturor lumilor. La nuntă, soarele strecurat prin fereastra altarului îşi trimitea raza asupra lui, dându-i străluciri de fiinţă vie.

Cuvintele gravate pe el par să se fi dovedit de bun augur; căci Margaret le-a respectat; pe lumea asta nu există viaţă mai fericită ca a mea.

Ne gândim de multe ori la marea regină şi vorbim cu plăcere despre ea. Odată, când am spus oftând că-mi părea rău că nu a putut reveni la o nouă viaţă, soţia mea, punându-şi amândouă mâinile într-ale mele şi uitându-se în

ochii mei cu acea pierdută, visătoare şi elocventă privire pe care i-o regăsesc deseori, îmi spuse cu duioşie:

— Nu te necăji pentru ea! Cine ştie dacă nu şi-a găsit fericirea pe care o căuta? Dragostea şi răbdarea sunt singurele lucruri care ne pot aduce fericirea pe pământ; fie în lumea trecutului, fie în cea care va veni; a celor vii şi a celor morţi. Ea şi-a visat visul; şi asta este tot ce fiecare din noi îşi poate dori.

Table of Contents

Capitolul I
Capitolul II
Capitolul III
Capitolul IV
Capitolul V
Capitolul VI
Capitolul VII
Capitolul VIII
Capitolul IX
Capitolul X
Capitolul XI
Capitolul XII
Capitolul XIII
Capitolul XIV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
1
[i]